

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

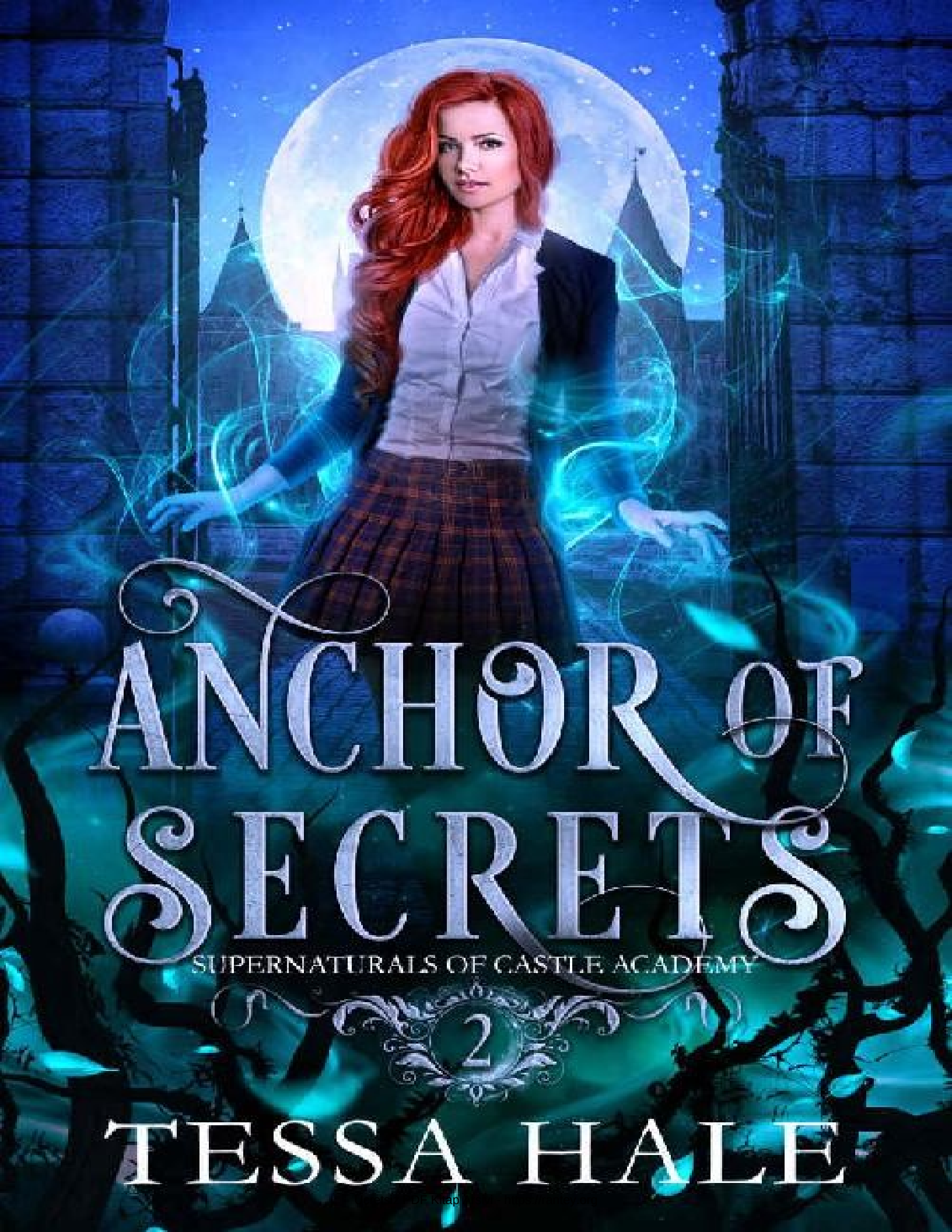
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ANCHOR OF SECRETS

SUPERNATURALS OF CASTLE ACADEMY

2

TESSA HALE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SIRLARIN ÇAPASI

OceanofPDF.com

TESSA HALE

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>
<u>Bölüm 36</u>
<u>Bölüm 37</u>
<u>Bölüm 38</u>
<u>Bölüm 39</u>

[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)

[Ayrıca Yazan Tessa](#)
[Hale Hale](#)
[Hakkında Tessa ile](#)
[Bağlan Tessa](#)

OceanofPDF.com

Telif hakkı© 2023 Tessa Hale tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Dengesiz Doktor

Ciltsiz Biçimlendirme: Şampanya Kitap Tasarımları

OceanofPDF.com

DAMLA. Damla. Damla.

Ses kafatasıma çarpıyordu. Bir parçam bunun aslında o kadar da yüksek olmadığını fark etti ama sanki kafamın üzerinde bir bando takımı çalışıyormuş gibi hissettim.

Dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçtı ve sırt üstü yuvarlandım. Sert bir taş zemin hareketimi karşıladı ve göz kapaklarım bu saldırı karşısında titredi.

Oda anlık görüntüler halinde belirdi. Anlık görüntüler. Her biri bir öncekinden daha korkunçtu.

Düşük ışık. Kaya duvarlar. Taş zemin. Pencere yok.

Gözlerimi tamamen açmaya zorladım ve etrafımı iyice inceledim. Bir çeşit bodrum katındaydım ve kalın ahşap bir kapıya açılan yıkık dökük bir merdiveni vardı. Diğer tarafta ne olabileceğini düşünmek istemiyordum.

Kendimi oturmaya zorladım, kafam hareketle yüzüyordu. Ve işte o zaman onu gördüm. Duvardan ayak bileğimdeki prangaya uzanan paslı zinciri gördüğümde karnımda bir korku birikti.

Sanki beynim önümdeki manzarayı tam olarak hesaplamak istemiyordu. Sanki gerçeğe yüzleşmemi istemeyen bir kendini koruma mekanizması varmış gibi. Ama bu benim gerçekliğimi değiştirmede.

Kelepçeyi incelemek için uzandığımda parmaklarım titredi. Küçük bir asma kilit tarafından yerinde tutuluyordu. Metali çekiştirdim, ağzım kurudu. Zincir ve kelepçe paslanmış olsa da sağlam duruyordu.

Ben bir mahkumdum.

Paniğe kapıldım ama onu bastırdım. Hatırlayabildiğim son şeyi hafızamda ararken nefesime odaklandım ve onu dengede tutmaya çalıştım.

Adamların hayatım boyunca nerede bulunduğumu bildikleri korkunç gerçeğini keşfetmek. Onlarla yüzleşmek. Kavga. Kaçmak. Biri bana vuruyor. O ses.

Derin sesin sahibini tespit etmeye çalıştım ama zihnim işbirliği yapmadı. Gerçek şu ki, bunun bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey buradan çıkmaktı.

Ayağa kalkmaya hazırlanırken denge için elimi duvara bastırdım. Taş nemliydi ve hava küf gibi kokuyordu. Bunu görmezden geldim ve ayağa kalktım. Görüşüm bulanıklaştı ve içimi bir bulantı dalgası kapladı. Birinin kafama vurduğu anın silik hatırası ve oradaki şiddetli ağrı bana muhtemelen bir beyin sarsıntısı geçirdiğimi söyledi. Bununla daha sonra ilgilenmem gerekecekti.

Görüşüm düzelir düzelmez zinciri duvara kadar takip ettim. Eğer kelepçeyi bileğimden çıkaramazsam, belki zinciri duvardan çıkarabilirdim.

Metalin kayaya vidalandığı yere kadar on metreyi geçmem çok uzun sürdü. Dikkatle inceledim. Onlarca yıldır, belki de daha uzun süredir orada duruyormuş gibi görünüyordu. Zincir, kalın cıvatalarla duvara tutturulmuş metal bir plakaya bağlanmıştı. Onlar da paslanmıştı.

Parmaklarım her birinin üzerinde gezinerek gücünü test etti. İki tanesi biraz gevşekti.

Alanı hızla tekrar taradım. Uzak köşede, bodrumun gölgeleri arasında başka bir kapı seçebildiğimi düşündüm. Muhtemelen bir tür dolap ya da kilerdi, ama içimden bir ses bunun bir kaçış olabileceğini umuyordu.

Tekrar cıvatalara dönerek parmaklarım kanayana kadar metal üzerinde çalıştım ama durmadım. Buradan çıkmam gerekiyordu. Özgür olmak için.

Erkeklerin görüntüleri zihnimi doldurdu. Bu görüntülerin yalan olduğunu biliyordum ama kalbim yine de onları özlüyordu. Gerçekte var olmayan bir zaman.

Bir vınlama sesi başımı kaldırmama neden oldu. İşte o zaman onu gördüm. Kırmızı yanıp sönen ışık.

Elim anında metal plakadan düştü. Bodrumun loş ışığında nesneyi tanımlamak için zorlandım. Bir fotoğraf makinesi. Midem bulandı.

Birisi izliyordu.

Kollarımı göbeğimde kavuşturdum, birden sanki üzerimde hiç kıyafet yokmuş gibi hissettim. Sonra odayı tekrar aramaya başladım. Bu kez bir kaçış yolu değil, korunmak için kullanabileceğim bir şey arıyordum. Odada örümcek ağları dışında tek bir eşya bile yoktu.

Yukarıda ayak sesleri duyuldu ve mideme yine kramp girdi. Bir anahtar kilide girdi. Bodrumun kapısı açılırken menteşeler gıcırdadı. Merdivenlerde daha fazla ayak sesi.

Önce botları yaptım. Pırıl pırıl deriden yapılmış olanları. Üstlerinde güzel bir kot vardı.

Sonra bir yüz belirdi. Tenimi ürperten bir yüz. Damien ışığa doğru adım attı. Sanki bir şekilde beni kurtaracak bir zayıflık görebilecekmişim gibi, ona bakmaktan kendimi alamadım. Koyu renk saçlar, ustalıkla kesilmiş. Solgun ama güzel bir cilt. Ve gözlerinde beni ürperten bir ölümlük.

Bana sırtıttı. "Sonunda uyandın mı, Küçük Kuzu?"

Ağzımdaki ve boğazımdaki kuruluğu gidermeye çalışarak yutkundum. Sırtışı genişledi. "Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Bunu duyabiliyor muydu? Kulaklarımda kükreyen kanı? Birden, keşke çocuklara doğaüstü dünya hakkında bir milyon soru daha sorsaydım diye düşündüm. Filmlerde vampirler her zaman üstün bir duyma ve koku alma duyusuna sahipti.

Korku derinlerde bir yerde zirve yaptı. Damien'in boynuma saplanan dişlerinin anısı. Korkunç bir acı. Sanki içten dışa doğru yanıyordum. Ama şimdi tamamen yalnızdım. Beni koruyacak kimse yoktu.

Çılgılık atmamak için tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim. "Benden ne istiyorsun?"

Sesimdeki titreme için hiçbir şey yapamazdım ama korkumu Damien'dan saklayamazdım zaten. Yüz ifadesindeki her şey bana bunu çoktan hissettiğini söylüyordu. Ve bundan hoşlandığını.

Damien'in gözleri parladı, koyu kahverenginin içinde hızlı bir kırmızı patlaması oldu. "Ne istiyorum *ben*?"

Bana doğru sinsice yaklaştı. "Her zaman istediğim şeyi istiyorum. Doğuştan gelen hakkımı istiyorum. Hilal bağının ve onunla birlikte gelen her şeyin başında olmak..."

"Ne?" Adamların işaretlerinin görüntüsü zihnimde parıldarken zihnim dönmeye başladı. Hilal.

Dişlerini gösterdi. "Benden her şeyi çalabileceklerini sanıyorlar ama şimdi geri almak için ihtiyacım olan şeye sahibim. Sen varsın."

OceanofPDF.com

Kalbim kaburgalarıma o kadar sert çarptı ki, serbest kalıp göğsümden dışarı fırlamaması bir mucizeydi. "Senden ne aldılar?"

Sesim oldukça sakın geliyordu. Neredeyse fazla sakindi. Sanki içim ölmüş gibiydi.

Belki de öyleydim. Belki de bu kâbusu atlatmak için gerekli olan şey buydu. Kendimi toparlayıp *dışarı çıkmak* için.

Damien soğukkanlılığını korumak için mücadele ederken burun delikleri alevlendi. "Benden *her şeyimi* aldılar."

Cevap olarak tek kelime etmedim. Sadece bekledim. Çünkü Damien gibi adamlar hakkında bildiğim bir şey vardı. Konuşmayı severlerdi. Haksızlığa uğradıklarını tüm dünyaya anlatmayı. Uzun süre beklemem gerekmedi.

Taş zemin boyunca ileri geri adım atmaya başladı. "Laurent'lar kurucu ailelerden biridir. *Ben* babamın varisiyim. Onların tüm lanet izleri ortaya çıktığında ve benimkiler ortaya çıkmadığında nasıl görüldüğünü biliyor musun?"

Sessiz kaldım, tırnaklarım avuçlarımın içine daha derin bastırıyordu.

"Görünüşe göre çok zayıfım." Damien'ın adımları durdu ve bana doğru döndü. "Ama ben zayıf değilim. Bir şey yaptıklarını biliyorum. Beni bağdan koparmak için bir şey. Ve ne olduğunu bulacağım."

Ağzım pamukla doluymuş gibi hissettim. Delirmişti. Tam anlamıyla deli.

Bağlar hakkında pek bir şey bilmiyordum ama Evren tarafından kaderlerine yazılmış gibi görünüyorlardı. Çocuklar, tezahür etmemiş olmama rağmen beni kendilerine çapa yapmanın bir yolunu bulmak için çaresiz kalmışlardı ama yardımcı olacak bir şey bulamamışlardı.

Damien bana doğru yürüdü. "İşaretimi bastırmak için ne yaptıklarını söyle bana."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Ne?"

"Söyle. Bana. Ne. Onlar. Yaptılar," diye .

"Hiçbir şey yapmadılar," diye ciyakladım.

Damien'in eli o kadar hızlı uzandı ki onu engellemek için hiçbir şansım yoktu. Parmakları boğazıma kilitlendi ve sertçe sıktı. Hava kaynağım kesilince paniğe kapıldım.

Damien bir tıslama sesi çıkardı ve elini geri çekti.

Yere yığıldım, hava tekrar ciğerlerime dolduğunda öksürdüm.

Damien avucunu inceleyerek, "Şu lanet olası büyücü," diye küfretti.

Elinin ortasında, madalyonumla aynı şekilde bir yanık vardı.

Sanki madalyonu ona ben saldırtmışım gibi bana ters ters baktı. Sonra başını geriye eğdi ve "Lucien, Caspian, buraya gelin!" diye bağırdı.

Kaslarım kilitlendi, içimde yeni bir korku dolaşmaya başladı. Damien'la yalnız olmak yeterince kötüydü, ama üçe karşı bir?

Trace'in beni kurtarmak için geldiği bir görüntü hafızamda canlandı. Gözlerim yaşardı. Hiçbiri beni gerçekten istememiş olsa bile, en önemli zamanda bile, en azından beni güvende tutmak için ellerinden geleni yapmışlardı. Şu anda o koruma için her şeyimi verirdim.

Ayak sesleri üstümde gürledi ve sonra merdivenlerden aşağı indi. Lucien ve Caspian belirdi. Lucien koyu renk saçları ve Damien'a benziyordu ama Caspian sarı saçları ve mavi gözleriyle onların karanlığına ışık tutuyordu. Ama renkleri ne olursa olsun, üçünün de gözlerinde, içime huzursuzluk veren o aynı ölgünlük vardı.

Yerde yatan bana ve sonra da Damien'a baktılar. "Neye ihtiyacın var?" Lucien sordu.

Damien, "Bana eldiven ve bir dizi cıvata kesici getir," diye homurdandı.

Lucien hemen merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı ama Caspian ona baktı, bakışlarında biraz ihtiyat vardı. "Planın nedir?"

Avucunu kaldırdı. "Onu doğru düzgün sorgulayabilmem için o lanet kolyeyi ondan çıkarmam gerekiyor."

Midem bulandı. Damien'ın sorularının hiçbirine yanıtlım yoktu. Çocuklar beni tamamen karanlıkta bırakmıştı.

Caspian bana baktı. "Ona bilmek istediği şeyi söyle."

Damien'in gözleri yine kıpkırmızı parladı. "Elinize geçecek tek şans bu. Beni nasıl bağdan kopardıklarını anlat."

"Bana hiçbir şey anlatmıyorlar. Sakladıkları tüm sırlar yüzünden ayrılıyordum. Beni istemediler bile. Bana planlarını anlatacaklarını mı sanıyorsun?"

Damien'in yüz ifadesinde bir belirsizlik titreşimi belirdi ama sonra yine kayboldu. "Onlarla birlikte yaşıyordun. Bir şeyler duymuş olmalısın."

Ayaklarıma doğru debelendim, kelepçe bileğime batıyordu. "Onların doğaüstü olduklarını öğrendim. Benim tezahür etmeyen bir çapa olduğumu. Ben onların eşiymişim. Tek bildiğim bu. Yemin ederim."

Caspian alçak bir sesle, "Doğruyu söylüyor olabilir," dedi. "Bilirsin, her şeyi gizli tutarlar."

Damien başını şiddetle salladı. "O daha fazlasını biliyor." Merdivenlerde yine ayak sesleri duyuldu.

"Aldım," diye seslendi Lucien, Damien'a bahçe işlerinde kullanılan eldivenlere benzeyen bir şey ve bir çeşit yoğun makas uzatarak.

Damien onları onun elinden çekip aldı. "Onu yerde tutun. İşe yaramadan önce yanlışlıkla şahdamarını kesmek istemem."

"Hayır. Benden uzak dur." Ellerimi ileri attım ama fark etmedi. Bir anda üzerimdeydiler.

Lucien tek bir tekmeyle bacaklarımı altımdan çekip alırken haykırdım. Ciğerlerimdeki tüm havayı dışarı atan bir güçle taş zemine çarptım. Ama sersemlik geçer geçmez tekmelemeye başladım.

Lucien bacaklarımın üstüne oturarak küfretti. "şu lanet kolyeyi. Bu beni hasta ediyor."

Dash'in beni bana zarar vermek isteyenlerden koruduğuna dair sözlerini hatırladım. Yine de beni yeterince korumamıştı.

Caspian omuzlarımı sertçe kavradı. "Kavga etmeyi bırak. Sana zarar vermemize neden olma."

Ama duramazdım. Çünkü , serbest kalacaklardı.

Büküldüm ve kurtulmaya çalıştım. Ama hiçbir şey işe yaramadı. İki adam doğal olmayan bir şekilde güçlüydü.

Damien eğildi, yüzü buruştu. "Seni kurtaramazlar. Asla kurtaramazlar."

Eldivenli eli uzandı ve kolyeyi çekiştirdi. Sonra makası zincirin altına kaydırıp ve bastırdı.

Kolye kırıldığında bunu hissettiğime yemin edebilirim, onunla birlikte son umut kırıntımı da.

Damien bana ters ters bakarak makası ve eldiveni yere bıraktı. Parmak eklemlerini kırdı. "Şimdi bana Crescent Bond'un planlarının ne olduğunu söyleyeceksin. Eğer söylemezsen, fikrini değiştirmek için ne yapabileceğimi görmek zorunda kalacağım..."

OceanofPDF.com

MERDİVENLERDEN AYAK SESLERİ GELİYORDU. Sarsılarak doğruldum, yarı uykumdan uyandım ve sanki bu beni bir şekilde kurtaracakmış gibi duvara yaslandım. Şimdiye kadar bir kez bile kurtarmamıştı. Ani hareketle kaslarım haykırdı, yanığın belli belirsiz hatırası yüzünden acı hala içlerine yayılıyordu.

Damien kirli kıyafetlerim ve keçeleşmiş saçlarımla beni içeri alırken sırtıttı. Ama duş almadan geçen yedi günün insana yaptığı buydu. Sahip olduğum tek mahremiyet, bir kovanın içinde tuvalete gitmeme izin verildiği zamandı.

"Bana anlatmaya hazır mısın?"

"Sana bildiğim her şeyi anlattım." Sözlerim zar zor duyuluyordu. O kadar çok bağırdığım için hafif bir törpü.

Gözleri kıpkırmızı oldu ve yanağındaki bir kas yerinden fırladı. "Dur. Yalan söylüyorsun." "Yalan söylemiyorum. Bilseydim şimdiye kadar sana söylemez miydin sanıyorsun?"

Gerçek şu ki, istesem de hiçbir bilgiyi saklayamazdım. İçime yayılan acı çok büyüktü.

Damien başını iki yana eğerek boynunu kırdı. Ağzını açtı, dişleri sivri dişlere dönüştü.

Yalvarmak, yakarmak istedim ama bunun hiçbir işe yaramayacağını biliyordum ve ona bu zevki tattırmayı reddettim. Ama ürpertimi tutamadım.

Damien ileri atıldı ve dişleri omzuma battı. Her tarafım yara bere içindeydi, beni ısıracak yeni bir yer bulması mucizeydi.

Destek almaya çalıştım ama asla yeterli olmadı. Acı nefesimi çaldı. Damarlarımda dolaşan beyaz bir ateş beni içten dışa doğru yakıp kavuruyordu. Sonra çılgılık geldi. Onu serbest bırakmak istemedim, Damien'a o güç hissini vermek istemedim ama durduramadım.

Damien dişlerini etimden çekip çıkardı ve yüzünü buruşturarak doğruldu. "Kahretsin, sesin çok sinir bozucu."

Yine de çığlık durmadı. Acı, yanan lav dalgaları halinde vücudumu defalarca tahrip ederken devam etti. Sesim tamamen kesilene kadar ve hatta ondan sonra bile devam etti. Sonra sadece sessiz bir çığlığa dönüştü.

Damien dramatik bir iç geçirdi. "Nihayet." Beni inceledi. "Ses tellerine kalıcı hasar verip vermediğimizi merak ediyorum."

Muhtemelen. Ama bunu umursayacak gücü kendimde bulamadım. Tek odaklanabildiğim şey acı içinde nefes almaya çalışmaktı.

"Konuşmaya hazır mısın?" diye sordu.

Boğazımdan hiçbir ses çıkmıyordu ve tek hareketim acı içinde kıvranmaktı.

Damien üzerime eğildi ve alnıma vurdu. "Seni kırdım mı?"

Merdivenin dibinden bir homurtu geldi. "Muhtemelen," diye mırıldandı Lucien.

İşkenceden dolayı bodruma geldiklerini fark etmemiştim bile.

Caspian'ın bakışları benimkilerle kilitlendi ve çenesi sertleşti. "Belli ki bu işe yaramıyor, D. Başka bir şey denemelisin."

Damien arkadaşına doğru döndü. "Beni mi sorguluyorsun?"

"Hayır. Elbette hayır," diye kekeledi Caspian.

Damien ona doğru yürüdü. "Ne yaptığımı bilmediğimi mi sanıyorsun? İnimize liderlik edemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Caspian telaşla başını salladı. "Mükemmel bir lider olacaksın."

Ama acıma rağmen sözlerindeki yalanı okuyabiliyordum. Caspian böyle bir şey düşünmemiştir.

"O pisliğin gücü ele geçirmesine izin vermeyeceğim. Meclis'i etkileyecekler, müttefiklerimizi bizden uzaklaştıracaklar. Böyle bir şey olmayacak," diye homurdandı Damien.

"Aynen öyle," diye cesaretlendirdi Lucien.

Damien çenesini Lucien'e doğru salladı. "Hilaller hakkında ne biliyoruz?"

Lucien doğruldu ama dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Kafası kesilmiş tavuklar gibi etrafta koşuşturuyorlar. Onun nerede olduğu ya da kimin elinde olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok."

Gözlerimden yaşlar süzüldü. Beni arıyorlardı. Sadece kaderin onlara bahsettiği bir şey olduğum için bile olsa, yine de arıyorlardı. Beni bulabileceklerine dair bir umut ışığı hissetmek istedim. Ama tutunamadım.

Bir bip sesi duyuldu ve Damien telefonunu çıkarıp ekranı taradı. Küfür etti.

"Ne?" Lucien sordu.

"Meclis bana Leighton hakkında bazı sorular sormak istiyor." Bakışları bana kaydı.

O zaman hâlâ kıvranmakta olduğumu fark ettim. Beynim bu noktada tamamen ayrıışmış olsa da bedenim hala acıya tepki veriyordu.

Damien çömeldi. "Eğer başımı belaya sokarsan, vücudundaki her damla kanı akıtırım ve bunu yavaş yavaş yaparım."

"Burayı kimsenin bilmediğinden emin misin, D?" Caspian sordu.

"Eminim. Neredeyse bir asır önce terk edilmişti. Ben tesadüfen buldum."

Caspian sanki Meclis'in her an dışarı fırlamasını bekliyormuş gibi etrafına bakındı.

"Biraz taşaklı ol," diye hırladı Lucien. "Meclis bizi yönetemez. Zaten doğaüstü varlıklara vampirler liderlik etmeli. Herkes bizim en güçlü olduğumuzu biliyor."

Damien çömeldiği yerden doğruldu ve arkadaşına sırtıttı. "İşte gerçek bu." Caspian'a döndü ve ters ters baktı. "Ya bizimlesin ya da bize karşısın."

Caspian'ın zaten solgun olan teni daha da soldu. "Ben seninleyim. Seninle olduğumu biliyorsun. Sadece akıllı olmamız gerektiğini düşünüyorum. Farklı düşünmeliyiz ki seni hak ettiğin yere ulaştırabilelim."

Damien bunun üzerine sustu. "Kutunun dışında düşün, nasıl?"

Caspian'ın ağzı açılıp kapanırken Damien'ı sırtından indirecek bir şey, herhangi bir şey arıyordu. "Seni tekrar bağa bağlamalıyız ki sen devralabilesin. Her zaman yapman gerektiği gibi liderlik et."

Damien kaşlarını çatarak ona baktı. "Neden her lanet gün Leighton'ı sorguladığımı sanıyorsun?"

Caspian aceleyle, "Biliyorum," dedi. "Ama onun etrafından dolaşmanın bir yolu olmalı. Yardım edebilecek başka biri. Belki bir büyü yapabilecek bir büyücü?"

Damien durdu, beyni problem üzerinde çalışıyordu. Sonra gülümsedi. Dudaklarında çirkin, çarpık bir kıvrım vardı. Ve bu beni ürperti, sadece içimde kabaran yakıcı acıyı yoğunlaştırdı.

Yavaşça bana doğru döndü. "Leighton bana bilmem gerekenleri söylemezse, ben de ona bağlanırım. Crescent'ların başka seçeneği kalmayacak.

Beni kollarını açarak karşıla."

OceanofPDF.com

Kapıdaki menteşeler gıcırdıyordu ama hareket edemiyordum. Gözlerimi açmak bile bir savaş gibiydi. Her şeyim acıyordu. Ayak parmaklarımın ucundan saçlarımın ucuna kadar.

Ayak sesleri duyuldu ve merdivenlerdeki spor ayakkabılara baktım. İçimdeki gerginlik biraz azaldı. Spor ayakkabılar genellikle Caspian anlamına gelirdi. O üç kötülükten daha az kötüydü.

Bodrumda ne kadar kaldığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Zamanı takip etmeye çalışmaktan vazgeçmiştim. Zaten bir önemi de yoktu.

Caspian önümde durdu. Kaşları çatıldı. "İçmen gerek."

Yanımda çömelmiş, bir şişe su açıyordu. kaldırmaya çalıştım ama bunu bile yapamadım. Caspian küfretti, sonra başımı arkaya yatırdı ve sudan biraz ağzıma döktü.

Soğuk sıvı çiğ boğazıma merhem oldu.

Susuzluğumun en kötüsü geçene kadar bu işlemi iki kez daha tekrarladı. Ama çığlık atmanın verdiği acı hâlâ devam ediyordu. Damien'ın işkencesi şiddetlenmişti. Bağ zorlamanın bir yolunu bulmayı takıntı haline getirmişti ve her çıkmaza girdiğinde acısını benden çıkarıyordu.

Caspian'ın gözlerinin içine bakabilmek için başımı çevirdim. "Yardım et bana.

Lütfen."

Kasları kilitlendi.

Damien'ın yaptıklarına katılmadığını biliyordum. Üçü bodrumun merdivenlerinden her indiğinde bunu görebiliyordum. Beni serbest bırakabilirdi. Yapabileceğini biliyordum. Tek gereken, köşede benimle alay eden o cıvata kesicilerden bir tane almaktı.

"Lütfen." Sesim zar zor duyuluyordu, bir kelimedenden çok bir vıraklamaydı. "Yapamam," diye fısıldadı. "Damien gözümü kırpmadan boğazımı keser." Damien'in bunu deneyeceğinden emindim. Korktuğu için Caspian'ı suçlamıyordum ama denemediği için onu suçluyordum.

"Colt'a bir mesaj ilet." Sadece bu beş kelimeyi söylemek bile göğsümün kabarmasına neden oldu.

Caspian'ın yüzü sertleşti. "Kardeşlerime ihanet etmeyeceğim." "Yanlış olsalar bile mi?" Hırıldadım.

Arka azı dişleri birbirine sürtündü. "Damien'in kendine göre sebepleri var. Doğuştan gelen hakkı elinden alındı."

Bu saçmalıktı ve Caspian da bunu biliyordu. Bazı açılardan bu onu Damien ve Lucien'den daha kötü yapıyordu. O ikisi yaptıklarının doğru olduğunu düşünüyordu. Bu da onları vicdansız psikopatlar yapıyordu. Caspian'ın vicdanı vardı. Bunun yanlış olduğunu biliyordu. Bu da onu kötü yapıyordu.

Merdivenlerin tepesindeki kapı çarpıldı. "Vay, vay, vay. Ne kadar rahat değil mi?" diye homurdandı Damien, Lucien onu merdivenlerden inerken takip etti.

Caspian sarsılarak ayağa kalktı. "Ben sadece senin üzerinde ölmediğinden emin olmaya çalışıyordum."

Damien'in gözleri Caspian'a dikildi. "O benim kızım. Eğer onun saçının teline dokunduğunu öğrenirsem-"

Caspian aceleyle, "Ben ," dedi.

Lucien alay etti. "Son zamanlarda sadakatin o kadar da yerinde değil."

Caspian'ın çenesi ileri geri hareket etti. "Ben buradayım, değil mi? Devriye geziyorum. Meclis'te ikinizin de kışını korudum."

Lucien Caspian'ın göğsünü itti. "Benim için bir bok yapmana ihtiyacım yok."

Caspian alçak sesle homurdandı. "Öyle mi? O zaman Meclis'e mazeretinin yalandan başka bir şey olmadığını ?"

Lucien'in gözleri kıpkırmızı oldu ve saldırdı ama Damien ikisinin arasına girerek onları birbirinden ayırdı. "Yeter!"

Lucien ve Caspian anında durdular. Damien'in ikisi üzerinde de bir etkisi vardı, hakkını vermeliydim. Bunun dehşet mi yoksa saygı mı olduğundan tam olarak emin değildim.

Damien arkadaşlarına ters ters baktı. "İhtiyacımız olan son şey birbirimizin boğazına sarılmak. Neredeyse geldik. Neredeyse bitiş çizgisine geldik."

Kalbim sarsıldı, aklımı milyonlarca soru doldurdu. Aklıma gelen cevapların hiçbirisi iyi değildi.

Caspian kaskatı kesildi. "Yardım edecek birini buldun mu?"

Damien sırtıttı. "Bilgisini bir bedel karşılığında paylaşmaya fazlasıyla istekli bir büyücü."

Yeni bir mide bulantısı dalgası içime doldu. Tamamlanmış bir bağın, özgür irade ve kadere bağlı olduğunda nasıl hissettireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Damien'in beni içine sokmaya çalıştığı şeyin karanlık ve çarpık olacağını biliyordum. Etrafındaki her şey acı ve yıkımdan başka bir şey değildi.

"Seni bağlayabilirler mi?" Caspian bastırdı.

Damien, "Büyü için biraz malzeme toplaması gerekiyor ama yarın gece dolunay çıktığında büyü tamamlanmış olacak," diye güvence verdi.

Gözlerimden süzülen sıcak yaşlar yüzümden aşağı dökülüyordu. Artık ağlamamın imkânsız olduğunu düşünüyordum. Yalnızken gözyaşlarımı serbest bırakarak saatler geçirmiştım. Tek tesellim, istendiğimi düşündüğüm o birkaç mutlu anı hayal etmektı. Bir evim olduğunu sandığım zamanları. Her şeyin bir yalan olduğunu fark etmeden önce.

Caspian ayaklarının üzerinde kaydı. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Bu bir savaş sebebi olabilir. Meclis seni ölüm cezasına çarptırabilir."

Damien'in çenesi granit gibi sertleşti. "Benden şüphe mi ediyorsun?" diye hırladı.

"Hayır. Sadece başının daha fazla belaya girmesini istemiyorum," diye savundu Caspian.

"Crescent'ların başka seçeneği olmayacak. Leighton'ı kaybetmek istemeyecekler, bu yüzden aralarındaki bağın bir parçası olarak benimle yaşamak zorunda kalacaklar."

Caspian ağzını kapattı ama Damien'in planında işe yaramayacağını düşündüğü bir şeyler olduğunu söyleyebilirdim.

Damien'in gözlerindeki kızılık daha da parladı. "İnançsızlığının kokusunu alabiliyorum. İnimde küstahlık etmene izin vermeyeceğim," diye hırladı.

Damien'in kolu dışarı fırladı, pençeye benzeyen pençeleri parmaklarından uzadı. Caspian'ın boğazını o kadar hızlı kestiler ki, onu durdurmak için hiçbir şansı yoktu. Yaralardan kan fişkırırken eli boynuna doğru uçtu.

Caspian yere yığıldı, içinden guruldama sesi geliyordu.

Damien sadece izledi, yüzünde mutlu bir gülümseme vardı.

Lucien güldü. "Tanrıya şükür. Sinir bozucu olmaya başlamıştı."

Caspian'ın eli boğazının etrafında gevşedi, gözleri yaşam onları tamamen terk etmeden önce genişledi. Boğazıma bir safra kaçtı, ama onu zorla yuttum.

"Bu pisliği temizleyin," diye tersledi Damien.

Lucien'in gözleri parladı ama başını salladı. Tam alt basamağa ulaştığında bir dizi bip sesi duyuldu. Lucien dondu kaldı, sonra telefonunu çıkardı,

ekrana dokunuyordu. Başını kaldırđında yüzü soldu.
"Crescent"lar. Buradalar."

OceanofPDF.com

DAMIEN LANETLENDİ. "Tünellerden kaçabiliriz. Kilidini açmama yardım et."

"Şaka mı yapıyorsun? Bırak onu. Trace'in vahşileştiğini duydum. Bizi diri diri yakacak," diye tersledi Lucien.

Trace'in adını duymak bile içimde bir duygu savaşının başlamasına neden oldu. Umut, acı, özlem. Hepsi karmaşık bir güveçte birbirine karışmıştı ve çözmeye hiç niyetim yoktu.

"Onu kaybetmeyeceğim," diye hırladı Damien. "Doğuştan gelen hakkımı geri almak için tek umudum o."

Lucien, "Senin lanet olası doğum hakkın için ölmeyeceğim," diye karşılık verdi. Ama çoktan bodrumun uzak köşesindeki kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı.

"Lucien!" Damien emretti.

Damien'ı görmezden gelerek kapıyı açtı ve içeride kayboldu.

Damien bir dizi küfür savurdu ve aceleyle yanıma geldi. "Bunun için onu öldüreceğim."

Umarım yapmıştır. Böylece adamlar onu geldiğinde Damien yalnız kalacaktı.

Damien cebini karıştırıp bir dizi anahtar çıkardı. Bir tanesini kilide soktu, kelepçe bileğime daha derinden saplandı. Yeni bir acı ortaya çıkarken iniltimi tutamadım.

"Kapa çeneni," diye tersledi.

Tekrar ağlamamak için yanağımın içini ısırdım. Gözlerimi sıkarak kapattım, adamların çabuk hareket etmesi için dua ettim, belki de sonunda özgürlüğüme kavuşacaktım.

Damien anahtarı çevirdi ve kelepçe düştü. Bileğime baktım. Enfeksiyon kapmış gibi görünen kızgın bir yaradan kan sızıyordu ve etrafını çürükler sarmıştı.

"Ayağa kalk," diye emretti Damien.

"Yapamam," sesim ancak fısıltı halindeydi. "şimdi!"

Beni ölümle tehdit etseydi bile itaat edemezdim. Bedenim basitçe pes etmişti. Onu suçlamadım. Çok fazla şey yaşamıştı.

Damien'in dudaklarından daha fazla küfür döküldü eğilerek beni omzunun üzerinden yukarı çekti.

Bu sefer ağlamamı tutamadım. Bedenim sessiz kalamayacak kadar kırılmıştı.

"Kapa çeneni yoksa dilini keserim," diye homurdandı Damien.

Korku ve acıyla başa çıkma çabasının bir karışımı olarak nefeslerim hızlı hızlı geliyordu.

Damien doğruldu ve tünellere açılan kapıya yöneldi.

Beni oraya sokmasına izin veremezdim, kaçmasına izin veremezdim. Bu benim tek şansımdı ve bunu kullanmalıyım.

Tam giriş kapısının ağzına ulaştığımızda, kapı pervazına tutundum. Kaslarım çabayla titrerken parmaklarım olabildiğince sert bir şekilde kavradı.

"Yeter!" Damien bağırdı.

Hâlâ dayanıyor, adamların bana ulaşması için yeterince zaman kazanabilmek için dua ediyordum.

Damien'in kolu hızlı bir hareketle benimkinin üzerine indi ve sert bir vuruşla tutuşumu kırdı.

Damien hızını tekrar artırırken sıcak gözyaşları yüzümden aşağı akıyordu. Yine de pes edemezdim. Savaşmak zorundaydım.

Tünele girdiğinde sırtına yaslandım ve yapabileceğim tek şeyi yaptım. En savunmasız olduğu yere gittim. Bacaklarının arasına uzandım, taşaklarını yakaladım ve olabildiğince sert sıktım.

Havayı dolduran çığlık insandan çok hayvandı. Damien beni omzundan düşürdü ve bir gümbürtüyle taş zemine düştüm. Etrafımdaki dünya titrerken, acı içimde sabit bir nabız gibi atıyordu.

Damien uludu, eğilip nefes almak için mücadele ederken kendini tuttu.

Üstümden ayak sesleri geliyordu. Çığlık atmaya çalıştım. Yardım istemek için bağırmak istedim ama sesim çok yıpranmıştı.

Kapının menteşelerinin sesini duydum. Sonra merdivenlerdeki ayak sesleri.

Damien doğruldu, bakışları önce bana sonra da bodruma kaydı. Bir an için beni tekrar kaçırmaya çalışacağını düşündüm ama onun yerine tünellerden aşağı koştu.

"Leighton!" Dash aradı.

Ona bağırmaya çalıştım ama sesim bir türlü işbirliği yapmıyordu. "Vay canına," diye mırıldandı Declan. "Bu Caspian."

"Ya da ondan geriye ne kaldıysa," diye yineledi Ronan.

"Onun kokusunu alıyorum ama başka şeylerle çok karışık. Ölüm kokusu. İdrar," diye mırıldandı Colt.

"Nerede. Nerede. Nerede?" Trace .

Dash, "Yakınlarda olmalı," diye ısrar etti.

Elimden gelen her şeyi çığlık atmak için kullandım. Çıkan tek şey hırıltılı bir ciyaklamaydı. Ama yeterliydi.

"İşte!" Declan bağırdı.

Ayak sesleri taş a çarparak gürledi. Colt,

"Bir ışık getir," diye emretti.

Bir saniye sonra, saldırgan parlaklık karşısında gözlerimi sıkarak kapattım. Bir dizi küfür havayı doldurdu.

"Leighton?" Dash çömelirken fısıldadı. "Her tarafı ısırtık izleriyle dolu," diye hırladı Ronan.

Dash omzuma hafif bir el dokundurdu ve iniltimi tutamadım. Elini geri çekti. "Onu kaldırmak için nereye dokunacağımı bilmiyorum."

Trace'in hırıltılı nefes alışları duyulabiliyordu. "Çok fazla acı çekiyor. Her yerinde hissediyorum."

"LeeLee..."

Bu tanıdık lakap karşısında neredeyse kırılacaktım. Her zaman sevdiğim lakap.

Şimdi taze gözyaşları dökülüyordu.

"Gözlerini aç. Lütfen," diye yalvardı Colt.

Göz kapaklarım çırpınarak yüzlerini bir dizi enstantane halinde odak noktasına getirdi.

"Acıyor," diye mırıldandım.
Colt'un yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Biliyorum. Sana yardım edeceğiz, tamam mı?" Ama başka bir şey söyleyemedim.
Ronan ortaya çıktı, yüzü tamamen kapalıydı. "Dash, onu bayıltmalısın."
Gözleri parladı. "Tüm bu yaralarla çok riskli. Onu kaybedebiliriz."
"Ona zarar vermek istemiyorum," diye
homurdandı Ronan. "Dışarı," diye fısıldadım.
"Çıkar beni."
Dash'in bakışları bana kaydı. "Canın ," diye uyardı.
Başımı, baş sallamaya benzediğini umduğum bir şekilde aşağı yukarı salladım.
Dash Trace'e baktı. "Hepsini kaldıramazsın ama en kötüsünü kaldırabilirsin."
Trace tereddüt etmedi. Çömeldi ve dövmeli parmaklarını benimkilerle birleştirdi. Bir saniye sonra, kaslarımda hafif bir vızıltı kök saldı ve acıyı biraz hafifletti.
Dash'in çenesi kilitlendi ve kollarını altımdan geçirip kaldırdı.
İçimden yeni bir acı dalgası geçti. Eğer biraz sesim kalsaydı, çığlık atardım. Ama bağırmadım. Sonra kutsanmış karanlık beni aldı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İNCE bir bip sesi bilinçaltımı tırmalıyordu ama ben sadece hiçliğe geri dönmek istiyordum. Hiçliği seviyordum. Acı, keder ya da dehşet yoktu. Sadece zamanın geri kalanında yüzebileceğim sonsuz bir siyah deniz vardı.

"Çok uzun zaman oldu. Doktoru tekrar aramalıyız," dedi Declan.

Dash ona, "Zamana ihtiyacı olduğunu söyledi," diye güvence verdi. "Yapabileceğimiz her şeyi yaptık. Bitkilerim ve iksirlerim. İnsan ilaçları. Senin kanın."

"Bu yeterli değil," diye homurdandı Trace. Colt ona

"Nefes al," dedi.

"Nefes almak istemiyorum. Leighton'ın uyanmasını istiyorum ve sonra Lucien ve Damien'in peşine düşüp etlerini kemiklerinden ayırmak istiyorum."

Ronan homurdandı. "Bu sefer psikopatla birlikteyim."

Dash, "Siz ava gitmek isterseniz ben Leighton'la kalabilirim," diye teklif etti.

"Onu bırakmıyorum," diye mırıldandı Trace.

Bunun üzerine karanlıktan uzaklaştım. Trace'e hiç benzemiyordu. Genelde benimle hiçbir şey yapmak istemezdi.

Colt sesini alçalttı. "Onunla ne kadar çok zaman geçirirsen, iblisin için uzaklaşmak o kadar zor olacak."

"Umurumda değil," diye tersledi.

"Pekâlâ o zaman," diye mırıldandı Colt.

"Ekibinizden herhangi bir gelişme var mı?" Declan sordu.

Colt nefesini dışarı verdi. "Hâlâ arıyorlar. Henüz bir şey yok. Sanki ikisi birden ortadan kaybolmuş gibi."

Ronan, "Ve Meclis hâlâ başparmaklarını kışlarına sokmuş durumda," diye homurdandı.

Dash, "Acele karar veriyor gibi görünmediklerinden emin olmaları gerekiyor" dedi.

"Acele etmek mi?" Ronan homurdandı. "Onlara o lanet kameraların kayıtlarını verdik. On dört gün boyunca işkence gördü. Onu kaç kez ısırdığının sayısını unuttum. Her tarafı yara bere içinde. Daha ne kanıta ihtiyaçları var?"

Duvara bir şey çarptı ve Briar bir tıslama sesi çıkardı.

Declan alçak bir sesle, "Trace'i daha fazla kızdırmayalım," dedi. "Zaten üç araba ve bir bina yaktı."

"Sadece onun güvende olduğunu bilmem gerekiyor," diye savundu Ronan. Declan alçak bir sesle, "Biliyorum," dedi.

"Lucien ve Damien ölene kadar güvende olmayacak." Trace'in her kelimesinde zar zor dizginlenen bir öfke vardı.

"Biliyoruz," diye kabul etti Colt, sesi bitkin geliyordu. "Ve öyle ya da böyle, onları o hale getireceğiz. Söz veriyorum."

Trace'in dişlerinin arasından nefes tısladı. "Öldürücü darbeye ihtiyacım var. O olmadan iblisim doycak mı bilmiyorum."

Colt kabul etmeden önce bir an sessizlik oldu. "En azından bir tanesi için bunu ona verebiliriz."

Trace yine homurdandı ama başka bir şey söylemedi.

Onu rahatlatmak için içimde tuhaf bir dürtü vardı. Ne kadar pislik biri olsa da. Beni istemediklerini bilsem bile. Yine de onun incinmesi, iblisiyle anlaşmazlığa düşmesi fikrinden nefret ediyordum.

Hiçlikten çıkmaya çalıştım ama bataklık gibiydi, kalmamı istiyordu. Parmaklarım şiltenin üzerinde çırpındı.

"Çocuklar..." Declan söyledi. "Ne?" Colt sordu.

"Sanırım Leighton başlıyor."

Karıştırma sesleri geliyordu ve bedenlerin yaklaştığını hissedebiliyordum. Karanlığın çekiciliğine karşı savaştım.

"Aç şu gözlerini LeeLee," diye fısıldadı Colt.

Bunu çok istedim. Özgür olduğumu bilmek istiyordum. Damien'dan ve onun işkencesinden uzakta. Ama gözlerimi açarsam tüm bunların sadece bir rüya olmasından çok korkuyordum.

"Güvendesin, Mon Coeur," diye fısıldadı Dash. "Bize geri dön."

Kalbim sıkışmıştı. Bu sözlere izin vermek istemiyordum, onlara güvenemezdin. Ama yine de gözlerimi zorla açmaya çalıştım.

Göz kapaklarım çırpınarak güneş ışığının içeri girmesine izin verdi. Haftalardır gördüğüm ilk gerçek gün ışığıydı bu. Gözlerimin alışması için bir an vererek gözlerimi kısıtım.

Yavaşça yatağımın etrafını saran adamlara baktım. Sert görünüyorlardı. Hepsinin çenesinde kırıksıklıklar ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Kıyafetleri buruş buruştu ve saçları darmadağınktı.

"Nasıl hissediyorsun?" Dash sordu.

Zihinsel bir araştırma yaptım ve Damien'in ısırıklarının geride bıraktığı o tanıdık yakıcı acı kalıntısına hazırlandım. Bunun yerine, tek hissettiğim kaslarımdaki düşük seviyeli bir ağrıydı. "Tamam." Sesim boğuk bir törpü gibiydi. Görünüşe göre, tüm o çığlıklar oraya biraz zarar vermişti.

Ağzı incelindi. "Bir yudum su ister misin?" Yavaşça başımı salladım.

Dash komodinden bir fincan aldı ve pipeti dudaklarımdan arasına yerleştirdi. Uzun bir nefes çektim. Soğuk su boğazımda cennet gibiydi.

Elinden çekip aldı. "Sana çok fazla vermek istemiyoruz. Miden bir süredir boş."

İşte o zaman tüm kabloları gördüm. The Nest'teki yatak odamdaydım ama etrafta bir sürü tıbbi ekipman vardı. Bir kalp monitörü ve içinde bir torba berrak sıvı, bir torba da kırmızı sıvı bulunan bir serum askısı vardı.

Kalbim kaburgalarıma çarpıyor, torbalara bakarken nefes alış verişlerim hızlanıyordu. Kan. Isırılma anıları içime çarptı. Caspian'ın boğazının kesildiği anılar.

Declan aceleyle, "Sorun yok," dedi. "Sadece sıvılar ve biraz da benim kanım. Ejderha kanı elimizdeki diğer her şeyden daha iyi iyileştirir."

Nefesimi kontrol altına almak için çabaladım, ama itaat etmedi.

Tek görebildiğim Damien'in çarpık yüzüydü, ben acı çekmeye hazırlanırken dişleri uzuyordu.

"Panik atak geçiriyor," diye tersledi Ronan.

"Sorun yok, Leighton. Güvendesin," diye teselli etti Dash. Uzandı ve bir elini omzuma koydu.

Ondan kaçmaya çalıştım. "Dokunma bana!" Ardından panik ve keder karışımı gözyaşları dökülmeye başladı. Onun beni rahatlatmasına izin veremezdin. Bu tekrar elimden alınacakken olmazdı. Bu bir yalanken olmazdı.

Ben dizlerimi göğsüme çekip ileri geri sallanırken Dash elini geri çekti. "Beni istemeyin." Sallanırken bunu tekrar tekrar fısıldadım.

Adamların yüzleri gözümün önüne geldi. Her birinin yüzünde farklı bir ifade, bir duygu karışımı vardı. Acı. Öfke. Pişmanlık.

Ronan yutkunurken boğazı düğümlendi. "Declan'ın seninle kalmasına izin verecek misin? Nerede olduğunu bilmiyordu. Hiç bilmedi. Ondan sakladık."

Declan'ın kafası Ronan'a doğru döndü, çenesi sertleşti. "Ronan..."

"Bu doğru. Hayatım üzerine yemin ederim."

Sallanmaya devam ettim ama Ronan'ı inceledim. Gözlerinde gerçekten başka bir şey okumadım. "Tamam."

Ronan başını sallayarak onayladı. "Onları bırakalım."

"Hayır," diye hırladı Trace.

Colt onu tişörtünden yakaladı. "Şimdi zamanı değil. Ona zarar verecek olanları avlayalım. O zaman telafi edebiliriz."

Trace'in dişleri birbirine çarptı. "Avlanmak." Söyleyebildiği tek şey buydu ama Colt'un onu yatak odamdan dışarı itmesine izin verdi. Ronan arkasına bile bakmadan onu takip etti. Ama Dash'in bakışları bana kaydı. Orada çok fazla acı vardı.

"Bana inanmayacağını biliyorum ama seni seviyorum Leighton. Her zaman da seveceğim.

Ve bir gün göreceksiniz."

Sözleri, Damien'in etimde açtığı yaralardan daha çok canımı yaktı. Çünkü bunların doğru olmasını çok istiyordum ama doğru olmadıklarını biliyordum.

OceanofPDF.com

Kapı Dash'in arkasından kapanırken boğazım düğümlendi. Ağlamamak için tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim ama faydası olmadı. Gözyaşları yine de geldi.

Declan'ın yüz ifadesi acıyla buruştu. Yatakta yanıma oturdu ve yastıklara yaslandı. "Buraya gel."

Bulanık görüşümde onu zar zor seçebiliyordum. "Bilmiyor muydun?"

Başını iki yana salladı. "Eşimizi bulduklarını bile bilmiyordum."

Gözlerimi hızla kırptırdım, gözyaşlarımı temizlemeye çalıştım. "Benim için gelir miydin?"

Declan'ın gözleri gümüşe döndü. "Leighton. Hayatımın her günü seni arıyordum."

Sonra hıçkırıklar geldi. Kendimi Declan'göğsüne bıraktım ve kolları nazıkçe beni sardı. "Ben sadece istenmek istedim."

Kelimeler kulağa çok çocukça geliyordu ama daha iyisini bulamıyordum. Uzun yıllar boyunca gelişigüzel bir şekilde bir kenara atılmış, tekmelenmiş ve çok yalnız kalmıştım. Hayatımı sürekli bir korku içinde yaşadım. Colt tutunduğum bir parça umut olmuştu. İçine kaçabileceğim küçük bir ışık parçasıydı.

Bunca zamandır nerede olduğumu bildiğini ve bir e-posta bile göndermediğini öğrenmek? Kalbimi o kadar küçük parçalara ayırdı ki, bir daha asla düzgün bir şekilde bir araya gelemeyeceğini biliyordum.

Declan'ın eli sırtımı bir aşağı bir yukarı okşadı. "Öğrendiğimde çok sinirlendiğimi söylersem bana güvenin." Durakladı. "Colt'un burnunu kırdım."

Declan'ın yüzünü görebilmek için başımı arkaya eğdim. "Yaptın mı?"

Başını salladı. "Colt beni durdurmaya çalışmadı bile. Her şeyi berbat biliyor."

Başımı tekrar Declan'ın göğsüne yasladım. Bahanelerini duymak istemiyordum.

"Doğru şeyi yaptıklarını düşünüyorlardı."

"Yapma, Dec."

Altımda gerildi.

"Şu anda yapamam. acıyor."

Eliyle tekrar bakım yapmaya başladı. "Tamam. Sadece dinlen. Artık güvendesin."

Ama bunun doğru olduğundan pek emin değildim.

Bu sefer seslere uyanmadım. Mırıltılara uyandım. Briar yanıma kıvrılmış, yeniden bir araya gelmenin sevinciyle titriyordu.

Odadaki alçak ışığa karşı gözlerimi kırptıştırırken parmaklarım kürkünde gezindi. Işık komodinin üzerindeki lambadan geliyordu, dışarıdaki gökyüzü kararmıştı. Bilincimin kapalı olduğu bir sırada kalp monitörüm ve serumum çıkarılmıştı.

Komodinin üzerindeki bardağa uzanırken elim titredi. Sudan birkaç yudum aldım ve midemin bununla nasıl başa çıkacağını görmek için bekledim. Mide bulantısı beni karşılamadı ama zorlamak da istemedim.

Kendimi yastıkların üzerine ittim ve Briar homurdanarak itiraz etti.

"Üzgünüm, kızım." Onu kucağıma aldım ve göğsüme bastırdım. "Seni özledim."

Sanki bu ifadeyi yineliyormuş gibi çenemi yaladı.

Briar'ın okşarken dikkatle dinledim. Bir ses duymadım. Sessizlikle ilgili bir şey beni gerdi.

Briar'ı şiltenin üzerine bıraktım ve bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım. Bir baş dönmesi dalgası üzerime çöktü ve kendimi sabitlemek için battaniyelere tutunmak zorunda kaldım. *Ne kadar zamandır uyuyordum?*

Vücutuma yeni oturma pozisyonuna alışması için bir şans vererek bekledim. Bir ya da iki dakika sonra ayağa kalkmayı denedim. Bunu oda biraz dalgalandı ama bu sefer daha çabuk odaklandı.

Briar yatakta olmadığı için bana ders verircesine miyavladı. "Çabuk olacağım," diye söz verdim ona.

Kendime baktım. Birisi beni temizlemiş ve üzerime eşofman ve tişört giydirmiş olmalıydı ama kim olduğunu düşünmek istemedim. Yatağın ayakucunda bir çift terlik buldum ve onları giydim.

Kapıya doğru yürürken, tekrar dinlemek için durakladım. Hâlâ bir şey yoktu. Dudağımın kenarıyla oynadım, sonra derin bir nefes aldım ve kapıyı açtım.

Sesler ya da video oyunları duyacağıma emindim ama hiçbir ses duyulmuyordu. Yavaşça koridordan merdivenlere doğru ilerledim. Basamakları dikkatle çıkarken parmaklarım tırabzanın etrafında kıvrıldı. İhtiyacım olan son şey merdivenlerden düşmektir.

Dibe ulaştığımda nefes nefese kalmıştım. Bir sonraki hamlemi planlarken nefesimi tutmak için bir saniye durdum. Mutfığa. Eğer çocuklar burada olmasaydı, belki Baldwin nerede olduklarını bilirdi.

O nazik adamı düşününce kalbim sıkışmıştı. Veda etmeden ya da teşekkür etmeden gitmişim ve o bunu hak etmemiştir.

Koridorlardan geçerek devasa gurme girdim. Ama o da boştu. Tüm malikâne hayalet bir kasaba gibi görünüyordu. İçimi bir panik sızısı kapladı ve nefes alış verişlerim hızlandı. O zaman duydum.

Bir an için hayal gördüğümü sandım ama sonra tekrar duydum. Bir sesin alçak gürültüsü. Ama sanki aşağıdan geliyor gibiydi.

Yavaşça bir daire çizerken kaşlarım birbirine çarptı. Aşağıdan yine kısık bir ses geldi.

Mutfaktan çıktım ve koridorda yürüdüm. Bir kapıya yaklaştığımda sesler biraz daha yükseldi. Önünde durdum, kaşlarımı çattım. Ses tekrar duyuldu ama ne dediğini anlayamadım.

Dişlerimle dudağımın kenarını çekiştirdim, sonra kulpa uzandım. Yavaşça çevirdim.

Beni karanlık bir merdiven karşıladı, anıların zihnimin duvarlarına çarptığı bir merdiven. Duvarlar beni son birkaç haftanın işkencesinden korumaya çalışıyordu.

Kalbim daha hızlı atıyor, kan kulaklarıma hücum ediyordu. En üst basamakta durup duymaya çalıştım ama tek çıkarabildiğim seslerdi, gerçek kelimeler değil.

Kendimi bir adım ve sonra bir adım daha atmaya zorladım. Boğuk sesler daha da yükseldi. Sonra biri diğerlerinin üzerine çıktı. İz.

"Seni parçalamayacağımızı mı sanıyorsun? Lanet olası dostumuza zarar verdin. Ona işkence ettim."

"Ben . Damien yaptı."

Lucien'in sesini duyunca damarlarım buz kesti.

"Seyirci kaldın," diye homurdandı Trace. "Onu almasına yardım ettin. Bu seni daha da kötü yapıyor."

"Özür dilerim! Başka seçeneğim yoktu."

"Bize nerede saklandığını söyle. Söylemezsen bağırsaklarını deşeceğim ama önce derini etinden ayıracağım ve bunu yavaşça yapacağım."

OceanofPDF.com

Lucien panikle bir ciyaklama sesi çıkarınca NEFESLERİM HIZLANDI.

"Damien'in nerede olduğunu bilmiyorum. Yemin ederim bilsem sana söyledim."

Korku beni yakaladı ve bırakmadı, yine de merdivenlerden inmeye devam ettim. Bir parçamın görmeye ihtiyacı vardı. Bilmek istiyordu.

Grup tam görüş alanıma girdiğinde durdum. Tek bir floresan ışığı odayı mavimsi bir ışıkla aydınlatıyordu. Lucien bir sandalyeye bağlanmıştı, dudağı kan içindeydi ve gözleri şişmişti. Trace, Colt, Ronan, Dash ve Declan etrafını sarmıştı. Bazıları yakın, diğerleri ise daha uzaktan olup bitenleri inceliyor gibiydi.

Trace belinden o kadar hızlı bir şey çıkardı ki, Lucien'in eline sıkıştırmadan önce fark edebildiğim tek şey bir gümüş parıltısıydı.

Lucien acı içinde inledi, kısıtlamalara karşı direndi ama hiçbir işe yaramadı.

Trace geri çekildi ve o anda bıçağı Lucien'in eline ve sandalyenin ahşap koluna sapladığını görebildim. Midem bulandı ve boğazıma dolan safrayı bastırmak zorunda kaldım.

"Bir şey biliyorsun. Bize söylememen iblisime oynama şansı verdiğin anlamına geliyor. Gerçekten, size teşekkür etmeliyim."

"Sana kafayı takmış. Crescent'lar," diye kekeleydi Lucien, alnında boncuk boncuk ter vardı.

Çocuklar isim karşısında şaşkınlık dolu bir bakış attılar.

"Sana öyle diyor," diye açıkladı Lucien. "İşaretlerin yüzünden." Bir dövme ya da koyu renkli bir doğum lekesini andıran küçük hilal ayları.

Ronan Lucien'e dişlerini gösterdi. "Bize taktığı küçük şirin lakap umurumda bile değil."

Lucien başını hızlı, kesik kesik hareketlerle ileri geri salladı. "Hayır, anlamıyorsun. O *takıntılı* biri."

Colt yaslandığı masayı iterek Lucien'e doğru yürüdü. "Açıkla."

Lucien yutkundu. "Senin bağında olması gerektiğini düşünüyor. Senin yönetimi devralacağını ve vampirleri Zümrüt Koyu'ndan atacağını düşünüyor. Zaten bize karşı hareket ettin."

Colt'un gözleri kısıldı. "Meclis vampirleri cezalandırdı çünkü ininizin üyeleri sebepsiz yere saldırdı. Bunun sonuçları olacaktır. Bunun bizimle hiçbir ilgisi yok."

Lucien, "Ama bu Damien'a vampirlerin sandığı kadar kontrol sahibi olmadığını gösterdi," diye açıkladı. "Sizler gücü ele geçirdiğinizde bizi tamamen devre dışı bırakacağınızı düşünüyor."

Declan Lucien'i dikkatle inceledi. "Bundan daha fazlası var. Vampirlerin tam bir egemenliğe sahip olması gerektiğini düşünüyor, değil mi?"

Lucien'in rengi soldu. "Hayır, hayır."

Trace bir anda harekete geçerek bıçağın sapını aldı ve Lucien'in elinde döndürdü. "Bize yalan söyleme."

Lucien çığlık attı.

Kulaklarımı kapatarak basamağa çöktüm. Geçtiğimiz haftalardaki kendi çığlıklarına çok benziyordu.

"Gücü ele geçirmemizi istiyor!" Sözcükler Lucien'in ağzından sanki onları kontrol edemiyormuş gibi döküldü.

"Leighton'ı neden aldı?" Dash sordu. Sesi daha önce ondan hiç duymadığım bir ton taşıyordu, boş, soğuk.

Lucien sertçe yutkunarak Trace'e baktı.

Trace belinden bir bıçak daha çıkardı ve onu tırnaklarını temizlemek için kullandı. "Gerçek, haşarat."

Lucien'in gözleri bir an için kıpkırmızı oldu ve Trace'i öldürebilseydi bunu anında yapacağını biliyordum.

"Senin neyin peşinde olduğunu öğrenmek istedi ve sonra da onunla bağ kurabileceği fikrine kapıldı. O zaman onu kabul etmekten başka çaren kalmazdı."

Oda ürkütücü bir sessizliğe büründü. Duyabildiğim tek şey kendi kalbimin atışıydı.

"Ne. Ne yaptın? Sen. Dedin?" Trace hırladı.

Lucien'in rengi soldu. "Leighton'la aranızdaki bağı zorlamak istedi, ona bağlıysa onu içeri almanız gerektiğini söyledi"

Colt'un çenesi granit gibi sertti. "Bunu yapacak birini bulabilse bile, Leighton hiçbir zaman bir çapa olarak ortaya çıkmadı, onunla bağ kurmak onu öldürebilir."

Damien'in kararlı yüzü hafızamı doldururken bedenim sarsıldı.

"Bunu yapabileceğini söyleyen bir büyücü buldu." Dash küfrederek ileri atıldı. "Kim?"

"Söylemedi." Lucien'in bakışları odanın içinde gezindi. "Durmayacak. Gücünü geri kazanmanın yolunun o kız olduğunu düşünüyor."

"Nerede o?" Trace sesinin alçak ve vahşi bir tonda olduğunu söyledi.

"Bilmiyorum! Seni kameralarda görünce kaçtım. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama yakında olacak. Onu istiyor."

"Sana inanmıyorum." Trace odanın köşesine doğru ilerledi ve bir tepsi kaparak Lucien'e doğru götürdü.

Önce içindekileri seçemedim ama ışığa ulaştığında nefesimi tuttum. Bıçaklar. Pense. Çekiçler. Bu bir işkence setiydi.

"Ne yapıyorsun?" Lucien ciyakladı.

Trace bir pense aldı ve ışıktaki incelede. "İhtiyacım olan cevapları senden alacağım. Sanırım işe biraz dış çekerek başlayacağız. Konuşmanı zorlaştıracak ama doğru motive olursan bir yolunu bulursun."

Damien'in ısırtıklarının anısı zihnimi doldururken, nefeslerim daha hızlı, kısa, tam nefes alıp vermek yerine küçük pantolonlar geldi.

Dash kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Dış kökü insan vücudunun en hassas bölgelerinden biridir. Bu iyi bir seçim, T."

Lucien'in başı ileri geri sallandı. "Bunu yapamazsın." Trace ona doğru ilerledi. "İzle beni."

Gözlerimin önünde siyah noktalar dans ediyor, korku derinlerde hissediliyordu. En yumuşak ses benden kaçtı ama beş kafa bana doğru sarsıldı.

Colt küfretti ve sonra bana doğru yürümeye başladı. Ayağa kalkmak, koşmak istedim.

Ama hareket edemiyordum.

"LeeLee. Sorun yok. Sana zarar veremez."

Colt elini uzatınca geri çekildim. "Hayır!" Yüz ifadesinden acı okunuyordu ama durdu.

Ben nefes almakta zorlanırken Declan onun etrafında koşuşturdu.
"Leighton, bana bak. Güvendesin."

"Durmuyacağım. O asla durmayacak." Kelimeler pantolonumdan zar zor seçiliyordu ama çocuklar ana fikri anlamıştı.

Declan beni kollarına aldı. "Onu durduracağız. Seni yakaladık."

Daha fazla kelime çıkaramadım. Sanki her şeyi yeniden yaşıyormuşum gibi anılara, acıya kendimi kaptırmıştım.

"Yine panik atak geçiriyor," diye Ronan. "Sakinleştiriciye ihtiyacımız var," diye bağırdı Colt.

Dash, "Bende bir tane var," dedi.

Ayak sesleri merdivenleri dövüyordu. Bu ses üzerime yeni bir anı gönderdi ve Declan'ın kollarında çırpındım.

"Kahretsin! kaybediyor," diye .

Daha fazla el beni tuttu ama savaştırmayı bırakamadım. zorundaydım. "Dash! Acele et!" Colt bağırdı.

Daha fazla ayak sesi ve ardından koluma bir iğne battı. Bağırdım ama bir saniye sonra acı hafifledi ve sürüklenmeye başladım. Hiçliği tekrar memnuniyetle karşıladım.

OceanofPDF.com

Bir el saçlarımın üzerinden geçip koluma indi. Bu hareketin hassasiyetiyle ilgili bir şey beni rahatlattı. Bu ve hiçliğin verdiği huzur. O siyah denizde yüzmek. Ama bir şey beni geri çekiyordu.

Sesler. Beni tekrar bilince doğru çekiyorlardı ama ben gitmek istemiyordum. Hiçbir şey hissetmek zorunda olmadığım bir yerde kalmak istiyordum.

Ronan, "Trace'te Damien'ın takıldığı yerlerin bir listesi var," dedi. "Lucien hâlâ nefes alıyor mu?" Dash sordu.

"Nefes alıyor ama tam olarak tek parça değil," diye homurdandı Ronan.

Colt, "Onu bir yere bırakın ve Meclis'e haber verin," diye emretti. "Onunla şimdi ilgilenebilirler."

"Bunun için geri tepeceğimizi düşünüyor musun?" Declan sordu.

Sesi daha yakındı ve etrafımı saran taze yağmur ve nane kokusu beni okşayanın o olduğunu söylüyordu.

Colt cevap vermeden önce bir an sessizlik oldu. "Yapabiliriz ama Leighton'ın bizim eşimiz olduğu kayıtlarda var. Meclis'in bile onu korumak için yapmamız gerekeni yaptığımız için bizi cezalandırmaya çalışacağını sanmıyorum."

Declan'ın parmağı kolumda bir noktanın izini sürdü. "Ellide saymayı bıraktım." "Elli ne?" Dash sordu.

"Isırık izleri. Onu yaralamış. Kasıtlı olarak yapmış. Bu yüzden ona yaptıklarını asla unutamayacak. Ne zaman yere baksa, hatırlatıcı tam orada olacak," diye homurdandı Declan.

"Bunu ödeyecek," diye hırladı Ronan.

"Bu dünyada skoru eşitlemeye yetecek kadar acı yok," diye karşılık verdi Declan.

Herkes birkaç dakika sessiz kaldı ve sonra konuşan Dash oldu.

"Trace nerede?"

"Temizlik," diye yanıtladı Ronan. "Berbat durumdaydı."

"Onu kontrol etmeliyiz. Sonra da Lucien'in icabına bakarız, böylece o da bakmak zorunda kalmaz," dedi Dash.

Ronan onaylarcasına homurdandı ve sonra bir kapının kapanma sesi duyuldu.

Saçıma ve koluma yapılan bakımlar devam etti ve beni bilincime yaklaştırdı. Göz kapaklarım çırpındı. Gözlerimi açtığımda yükselen güneşin en ufak ipucu pencerelerden geliyordu.

Declan saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Nasıl ?" Ağzım bir çöl kadar kurudu. "İyiyim."

"Biraz et suyu ve krakerle idare edebilir misin?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Tamam, ben gidip getireyim. Hemen dönerim." Declan yataktan kalktı ve kapıya doğru ilerledi.

O zaman bütün erkeklerin gitmediğini fark ettim. Colt yatağımın yanındaki sandalyede oturuyordu, yüzü boş bir maskeye dönüşmüştü.

Karnım zonkladı ve yastıkların üzerinde daha yukarı itildim.

"Çok üzgünüm, LeeLee."

Her kelime acıtıyordu. Zaten yaralı olan cildimde yeni bir yanık. "Lütfen yapma," diye fısıldadım.

Acı, Colt'un yüzünde saklayamadan . "Bana beş dakika ver. Benden tek kelime daha duymak istemiyorsan, bunu kabul ederim."

İçimde bir baskı oluştu. Her yerimde. Göğsümde. Gözlerimde. Boğazım. Konuşamıyordum ama başımı sallayabiliyordum.

Colt sandalyesinde öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. Bu hareket ön kollarındaki kasların esnemesine, damarların patlamasına neden oldu. "Hayatım boyunca babam beni eşimin risk altında olacağı konusunda uyardı. Ben daha konuşmaya başlamadan önce bunu kafama kazımıştı. Neden biliyor musun?"

Sessiz kaldım ama başımı salladım.

Colt yutkundu, adam elması sallanıyordu. "Annem bir araba kazasında öldü. Öldürüldü."

Kabul karşısında içimdeki her şey gerildi.

"Henüz iki yaşındayken bir gün beni sahile götürdü. Yanında güvenlik vardı. Ama yeterli değildi." Colt'un sözleri boğuktu, sanki her birini boğazından zorla çıkarmak zorundaydı.

"Ne oldu?" Fısıldadım.

"Rakip sürü. Bölgemize tecavüz etmeyi umuyorlardı. Yine de akıllıydılar. Babam iş için şehir dışına çıkana kadar beklediler. Sürü infazcılarımızın hiç şansı yoktu. Ben ve annem arasında seçim yapmak zorunda kaldılar. Annem alfa dişiydi ve o canavarlar onu sürüklerken beni korumalarını emretti."

Boğazımdan boğuk bir ses çıktı.

"Bu benim ilk anım. Gözyaşları yüzünden akarken o piçler tarafından götürülüşünü izlemek."

"Colt..."

"Onu aldılar. Ona işkence ettiler. Tecavüz ettiler. İşleri bittiğinde cesedini kapımıza bıraktılar."

Sessiz gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzüldü.

"Babam beni her zaman eşimin de aynı risk altında olduğu konusunda uyarırdı. Eğer bir çapa olsaydı, kendini korumak için bir duası olurdu. Eğer değilse, onu kimsenin bulamayacağı bir yere saklamam gerekirdi."

Göğsüm daraldı, nefes almam zorlaştı.

Colt başparmağıyla elinin üzerinde bir desen çizdi. "Babam aramızdaki bağı gördü ve bunun ne anlama gelebileceğini biliyordu. Bana beklemem gerektiğini söyledi. Annen seni götürdükten sonra gidip seni alması için ona yalvardım ama o yapamayacağımızı, senin bu dünyanın bir parçası olup olmadığını bilmemiz gerektiğini söyledi."

"Peki ya benim tezahürümü hissetmediğinde?" diye sordum.

Colt zorlukla yutkundu. "Kontrol etmesi için birini gönderdim. Sende herhangi bir çapa yeteneği hissetmediler."

Kalbim kırıldı.

"Yine de ona yalvardım, seni koruyabileceğimizi söyledim. O reddetti. Anneme ne olduğunu *bilmeme* rağmen neredeyse her gün onunla bu konuda mücadele ettim. Bunun ne kadar riskli olduğunu biliyordum ama seni her nefes alışımında özliyordum. Her gece rüyalarım giriyordun."

İçimdeki baskı artıyordu. Colt ayrı kaldığımız yıllar boyunca kendi işkencesini, kendi uyanık kâbusunu yaşıyordu.

Colt sert bir fısıltıyla, "Seni istemediğimizden değil," dedi. "Biz seni hep istedik." Bakışlarını pencereye doğru kaldırdı. "Sonra babam öldü. Bana bir mektup bıraktı ve seni rahat bırakmamı, bunun en iyisi olduğunu söyledi. Onu dinlemeliydim."

Boğazımdan acı dolu bir ses kaçtı ve Colt'un gözleri bana kaydı.

"Ama yapmadım. Çünkü senden uzakta ölüyormuşum gibi hissediyordum. Hiç sihrin olmaması ya da dünyayı ateşe verecek kadar sihrin olması benim için hiç önemli değildi. Ben sadece *seni* istedim. LeeLee'mi. En iyi arkadaşımı. Ruh eşim."

Gözyaşları şimdi daha hızlı dökülüyordu ve onları uzaklaştırmak için hiçbir şey yapmadım.

"Konu sen olunca hep bencil oldum. Bu yüzden gidip seni aldım. Ronan ve Trace düşüncesiz davrandığımı düşündüler ama yine de yaptım." Colt ayağa kalktı. "Ve ben bencil olduğum için sen yaralandın. Lanet olsun, LeeLee, ölebilirdin."

"Colt-"

"Döndüğünden beri her gece uykunda çılgılık atıyorsun. Öleceğim güne kadar bu çılgınlıkları duyacağım. Ve kendimi asla affetmeyeceğim." Colt'un bakışları benimkilerle buluştu. "Ama bir an için bile seni sevmediğimi düşünme. Son nefesimi verene kadar seveceğim."

Colt cevabımı beklemedi, topuklarının üzerinde döndü ve gitti.

OceanofPDF.com

Donmuş bir halde KAPIYA BAKTIM. Ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama ev yanıyor ve ben de alevler içinde kalmak üzere olsaydım kıpırdayamazdım. Aptalın tekiydim. Kendi acıma o kadar kapılmışım ki, etrafımdakilerin ıstırabını, her gün neler yaşadıklarını düşünmek için durmamıştım.

Colt'un bana bıraktığı bilgi kalbimi parçaladı. Annesinin fotoğraflarını görmüştüm. Vahşi, çok renkli saçlarını ondan almıştı. Tanrım, çok güzel bir kadındı. Sadece gördüğüm fotoğraflarda bile, onu her şeyiyle sevdiğini biliyordum. Ve şimdi, bunu kesin olarak biliyordum. Onun için her şeyden vazgeçmişti.

Babasının asla eskisi gibi olmamasını anlıyordum. Andrew'un karısına olanlar yüzünden beni korumak istemesini anlıyordum. Ve şimdi Colt da aynı suçluluğu taşıyordu çünkü beni buraya getirmişti ve ben incinmişim.

Bakmakta olduğum kapı açıldı. Şekli netleştirmek için birkaç kez göz kırpmam gerekti.

Declan bana bir kez baktı ve hızını artırdı. Elleriyle yüzümü çerçeveleyerek yatağa uzandı. "Hey, neler oluyor?"

"Ben bir canavarım."

Kaşları birbirine çarptı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Tek görebildiğim kendi acımdı ama Colt içten içe ölüyordu."

Declan beni göğsüne doğru çekti, kolları etrafımı sardı. "Leighton."

"Kendince sebepleri olabileceğini düşünmeden edemedim. Hepsinin vardı. Sadece beni istemediklerini düşündüm."

Son sözlerimi söylerken sesim kesildi, acı onları ve etrafımızdaki havayı kırıp geçti.

"Colt anlıyor. Hepimiz anlıyoruz. Çok uzun süre yalnızdın. Kimse durumun ne kadar kötü olduğunu bilmiyordu, yoksa müdahale ederlerdi."

Sertçe yutkundum. "Chloe'nin aklıma girmesine izin verdim." Declan kaşlarını çatarak geri çekildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Bana söyleyen o ve Damien'dı. Colt ve Ronan'ın gelmelerinin tek nedeninin, tacizin çok kötü olmasından ve polislerin olaya dahil olmasından endişe etmeleri ve annemin söyleyeceklerine güvenmemeleri olduğunu söyledi."

Declan'ın dişleri birbirine çarptı. "Lanet olası kaltak. Yalan söyledi. Kimse tacizden haberdar değildi. Yemin ederim."

Başımı salladım. "Biliyorum." Bunu anlamak için Colt'u tamamen savunmasız gördüğüm bir an yetmişti. Hepimiz hatalar yapmıştık ama onun beni sevdiğini tüm benliğimle biliyordum. Her zaman sevmişti. Çünkü ben de aynı şeyi hissediyordum. Sadece her şeyi nasıl düzeltebileceğime dair en ufak bir fikrim yoktu. Çok fazla şey kırılmıştı. Üstesinden gelinmesi gereken çok şey vardı.

Declan uzandı ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bunu çözeceğiz. Söz veriyorum."

Ben daha bir şey söyleyemeden açık kapıdan yumuşak bir ses geldi.

Dash girişte duruyordu, bir elinde bir tepsi vardı. "Çorba getirdim. İçeri girmemin bir sakıncası var mı?"

Kalbim sanki biri onu sıkıyormuş gibi burkuldu. Dash'in mavi gözlerinde hâlâ bir umut parıltısı vardı ama aynı zamanda acı da vardı. Oraya benim koyduğum bir acı.

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Dash geniş alanda ilerlerken Briar onu tıslayarak karşıladı. Tepsiyi yatağımın üzerine koydu. Declan'a "Başka bir şeye ihtiyacı olursa bana mesaj at," diye mırıldandı.

Dash gitmek için döndü ve göğsümde keskin bir acı hissettim.

"Dash?" Adı dudaklarımdan çaresizce döküldü. Dondu kaldı, yavaşça arkasını döndü.

"Kalmak istiyor musun?" Tereddütle sordum. Dudaklarının kenarları yukarı kalktı. "Elbette."

Yastıklara yaslandım ve yatağın ucuna oturabilmesi için tepsiyi doğru çektim.

Dash kendini yatağa bıraktı ve beni incelemeye başladı. "Nasıl hissediyorsun?"

Midem cevap verir gibi guruldadı.

Kıkırdadı. "Açım sanırım."

Başımı salladım ve tepsiye baktım. Basit bir et suyuna benzeyen bir şey ve hâlâ dumanı tüten bir ekmek vardı. Ayrıca su, zencefilli gazoz ve elma suyu da getirmişti.

Declan tepsiyi daha da yaklaştırdı. "Baldwin ekmeği taze yaptı."

"Harika kokuyor." Bir parça kopardım ve ağzıma attım. Dudaklarımdan kaçan iniltiye engel olamayarak gözlerimi kapattım.

Gözlerimi açtığımda hem Declan'ı hem de Dash'i ağzıma bakarken buldum. Yanaklarım kızardı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

Declan sırtıttı. "Yemeğinizin tadını çıkardığınız için asla özür dilemenize gerek yok." "Amin," diye mırıldandı Dash.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Her şey halledildi mi?"

Dash'in yüz ifadesinden bir gölge geçti ama başını salladı. "Lucien gitti. Meclis onu şu anda gözaltında tutuyor."

"Ona ne yapacaklar?" Meclis'in doğaüstü dünyadaki rolünü hâlâ tam olarak anlayamamıştım.

Dash sorunun benim dile getirdiğimden daha fazlasını içerdiğini anlamış gibiydi. "Barış anlaşmamızın şartlarını ihlal eden her doğaüstünü yargılamaktan sorumlular."

"Yani, doğaüstü canlılar için bir mahkeme gibi mi?" "Hemen hemen," diye kabul etti Dash.

"Ayrıca danışman rolü de oynuyorlar," diye açıkladı Declan. "Barış zamanında da devam edebilmemiz için türümüzün liderlerine rehberlik etmeleri gerekiyor."

"Bu yüzden mi bağlandığınız çapa üzerinde söz sahibi oluyorlar?" Ben kendimi durduramadan soru ağzımdan kaçırverdi.

Dash'in ifadesi yumuşadı. "Fikirlerini paylaşabilirler ama bizi bir şey yapmaya zorlayamazlar."

"Ama yeterince güçlü bir çapanız yoksa, delirebilirsiniz."

Declan'ın parmakları benimkilerin arasında dolaştı. "Bir yolunu bulacağız. En sağlam bağlar, çapanızın aynı zamanda gerçek eşiniz olduğu bağlardır. Bunu çözeceğiz."

Gözlerimi çorbama diktim. Hepimizin yarattığı yarığı iyileştirebilsek bile, hâlâ ihtiyaç duydukları güce sahip değildim.

Dash'in parmakları çenemin altından kayarak yüzümü kaldırdı, böylece gözleriyle buluşmak zorunda kaldım. "Kader bize seni eş olarak verdi. Sonsuza dek minnettar kalacağım bir hediye. Kader bize birlikte olmamız için gereken yolu gösterecek. Buna tüm benliğimle inanıyorum. Sen sadece biraz inançlı olmalısın."

Ama daha önce bu inanca her tutunduğumda, altımdan sökülüp alınmıştı.

OceanofPDF.com

Yere , battaniyeler etrafımda dönüyordu ve Briar kedi kulesinden bir homurtu çıkardı. Beni saatler önce terk etmişti, benim dönüp durmam onun güzellik uykusunu bozuyordu. Başımı kaldırdım ve yastığa yasladım.

Aklıma gelen her şeyi denemiştim. Yüzden geriye doğru sayıyordum. Kendimi rahatlatıcı bir plajda hayal ettim. İnternette bulduğum bir meditasyon egzersizi. Hiçbiri işe yaramadı.

Gözlerimi anda görmek istemediğim şeyler .
Asla kurtulamayacağımdan korktuğum anılar.

Odamdaki büyük pencereden dışarıyı görebilmek için yan döndüm. Ay dolunaydı ve tenimin üzerinde bir ürperti gezindi. Işığının getirdiği rahatlık için minnettar olsam da, Damien ve büyücüsünün planladıkları kara büyüü yapmak için bekledikleri şeyin dolunay olduğunu hatırladım.

Bu anıları zihnimden uzaklaştırdım ve suyun üzerinde yansıyan ay ışığına odaklandım. Gelgit yüzeyde dalgalanmalar yaratıyor, ben de bu sırada parıltının dansını izliyordum. Görüntünün beni transa geçirmesine izin verdim ne olduğunu anlamadan uyku beni altına çekiyordu.

Soğuk, sert zemin. Küf kokusu. Her yer karanlık.

Bodrum katına bakarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hayır, hayır, hayır. Böyle bir şey olamazdı. Olamazdı.

Ayağa kalktım, beni özgürlüğe götüreceğini bildiğim tünele doğru koşmaya çalışıyordum ama bileğime bir şey takıldı. Ayağım takıldı ve acı veren bir gümbürtüyle yere düştüm. Bakışlarım ayaklarıma kaydı. Kelepçe.

Bu gerçek değildi. Gerçek olamazdı. Uyanmam gerekiyordu. Bir yerde bir rüyayı durdurmak için onu çağırmak gerektiğini okumuştum. "Bu bir rüya. Uyan."

Hiçbir işe yaramadı.

Gözlerimin arkasında basınç oluştı ve burnum sızladı.

Üst kattaki kapının menteşeleri gıcırdadı ve irkilerek doğruldum.

Merdivenlerden ayak sesleri geliyordu. Her biri dehşeti iliklerime kadar hissettiriyordu.

Damien bodrumun alçak ışığına doğru adım attı. "İşte Küçük Kuzu. Seni özlemişim."

Vücudumu saran titremeye engel olamadım. "Sen gerçek değilsin."

Kaşlarını kaldırdı. "Değil miyim?"

Damien öne doğru yürüdü ve saçlarımdan tutarak beni ayağa kaldırdı.

"Bana nasıl gerçek olmadığımı anlat."

Kafa derimde beyaz bir acı alevlendi, dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

"Çıkardığın seslere bayılıyorum," diye mırıldandı Damien. "Ama ben senin çığlıklarını duymak istiyorum."

Başını geriye çekti, dişleri uzadı ve dişlerini etime .

Ateşli yanık, nefesimi kesen bir vahşilikle içime işledi.

Ve sonra çığlığını aldı.

"Leighton, rüya görüyorsun." Yumuşak, hipnotik ses beni bilincime doğru çekti.

"Güvendesin Minik Kuş. ."

Gözlerim, dönen mor kürelerle buluşmak için

uçarak açıldı. Hiç tereddüt etmedim. Kendimi

Trace'in üzerine attım.

Kolları beni sardı, sıkıca tuttu. "Güvendesin. Sadece nefes al."

Bu sefer gözyaşı yoktu ama tüm vücudum titriyordu. Trace beni sabit tutmaya çalıştı ama ben sadece daha çok titredim. "O kadar gerçekti ki."

Saçlarını yüzümden uzaklaştırdı, dudakları başımın üstünde gezindi.

"Sadece bir rüya."

Öyleydi ama değildi. Zihnim en kötü anımı, olabileceklere dair en büyük korkularıyla birleştirdi.

"Beni yine yakaladı," diye fısıldadım.

Trace beni daha sıkı kavradı. "Bu asla ." Kelimeler sert ve

öfkeliydi. Ciddi bir yemin.

"Bunu bilemezsiniz. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Ya da ne planladığımı."

"Onu bulacağız," diye homurdandı Trace. "Sonra da yavaşça bağırsaklarını deşeceğim."

Trace'in kollarında titredim.

Yastıklarına yaslanacak şekilde yer değiştirdi ve beni de yanına aldı. Parmakları omurgamda aşağı yukarı gezinirken kaslarımda hafif bir vızıltı oluştu.

"Nereden biliyorsun?" Fısıldadım. Ben çılgılık atmak için ağzımı açmadan önce buraya girmişti.

Trace'in parmakları kısa bir an için durdu ve sonra yollarına devam etti. "Hissettim."

"Bu ne anlama geliyor?" Adamların baskı hakkında biraz açıklama yaptıklarını ve bu süreçte Trace'in nasıl dengesizleşebileceğini hatırladım.

"Mesafe ile geri alınabilir."

Dondum kaldım, göğsümde bambaşka bir acı kök salmaya başladı. "Çünkü bana bağlı olmak istemiyorsun."

Bu bir soru değildi ama Trace yine de cevapladı. "Kimseye bağlı olmak istemiyorum. Erkeklerle bile."

"Neden?"

"Çünkü insanları incitiyorum, Minik Kuş. Yapmak istediğim en son şey olsa bile. Bak sana ne yaptım."

O menekşe rengi gözleri görebilmek için başımı kaldırdım. İçlerinde çok fazla acı ve keder vardı. Hepsini alıp götürmek için her şeyimi verirdim. "Bence insanları uzaklaştırmaya çalışıyorsun ki maskenin altındaki muhteşem görmesinler. Bence insanların senden nefret etmesini istiyorsun ki sevimli ne kadar değer olduğunu görmesinler."

Trace'in kasları sertleşti. "Ben bir ." "Evet, öylesin," diye kabul ettim.

Gözleri şaşkınlıkla parladı.

"Ama aynı zamanda sadık, koruyucu ve acımasızsınız. Değer verdiğiniz insanlar size ihtiyaç duyduklarında her zaman yanlarındasınız."

"Kimse umurumda değil," diye tersledi.

"Saçmalık," diye kestirip attım. "Bu evdeki herkesi önemsiyorsun."

Trace'in çenesi ileri geri hareket etti. "Birbirimizi hayatta tutuyoruz."

O zaman güldüm.

"Gülmeyi kes," diye hırladı.

"Trace..." Bakışlarım onun mükemmel simetriye ve muhteşem açılara sahip güzel yüzünde gezindi. Menekşe rengi gözlerine ve baştan çıkarıcı ağzına takıldı.

dudak yüzüğü ay ışığında parlıyordu. "Tek derdin beni hayatta tutmak olsaydı, beni bir kâbustan uyandırmazdın."

Trace homurdandı. "Korkunu hissediyorum.

Sinir bozucu." Sırıttım. "Benden hoşlanıyorsun."

"Kapa çeneni."

Sırıtişım daha da genişledi. "Benden *gerçekten* hoşlanıyorsun."

Trace bir anda hareket etti. Bizi yuvarladı ve güçlü bedeniyle beni yatağa sabitledi. "Beni duymanı istiyorum, Minik Kuş. Sana verebileceğim en büyük sevgi eylemi uzak durmaktır."

OceanofPDF.com

"AKLIMI KAÇIRIYORUM!" Sinema salonundaki koltuğa uzanırken inledim. "Bir film daha izlersem beynim pelteye dönecek."

Adamların beni Damien'ın işkence odasından kurtarmalarının üzerinden bir hafta geçmişti. O hâlâ kayıptı ama ben iyileşiyordum. Üstünü çizin, iyileşmişim. Declan'ın kanındaki büyüğü özellikler her neyse, hayatımda hissettiğim en iyi şeyi hissediyordum.

Kabuslar da hafiflemişti. Ama nedenini biliyordum. Her gece uyandığımda yalnız olmadığımı fark ediyordum. Trace her zaman ben uyuduktan sonra gizlice içeri girer ve ben uyanmadan gitmiş olurdu. Gece ziyaretlerinden hiç bahsetmezdi, ben de bahsetmezdim. Sadece bana uyku hediyesini verdiği için minnettardım.

Colt'la aramız hâlâ gergindi. Nereden geldiğini anlıyordum ama acısını da sihirli bir şekilde silemiyordum. Ama ikimiz de çabalıyorduk. Bu, günlük okey oyunları şeklinde oluyordu. Benim kazanmama izin vermeyi bırakıp rekabet etmeye başladığında ilerleme kaydettiğimizi anladım.

Ronan fiziksel olarak oradaydı ama duvarları yine gökyüzüne yükselmişti. Sadece bana karşı değil, Declan'a karşı da. Ve bunun Dec'i incittiğini biliyordum. İnanılmaz derecede güçlüydü ama kardeşinin onu tekrar dışlaması onu öldürdü.

Dash ile işler daha kolaydı. Belki de kibarlığı ya da rahatlığıydı. Onunla olmak bile beni rahatlatıyordu. Ama günlük film maratonlarını aşmışım.

Kumandayı kaldırdı ve ekranı kapattı. "Ne yapmak istiyorsun?"

Koltuğumda doğruldum. "Bir yere gidebilir miyiz?"

Dash'in dudakları büzüldü. "Bunun iyi bir fikir

olduğundan emin değilim."

"Damien her şeyi mahveden bir pislik," diye homurdandım. Dash

kıkırdadı. "Seninle tartışmıyorum."

"Hareket etmek istiyorum. Yürüyüşe çıkmak. Kaslarımı esnetmek.

Çıldırarak üzerim."

Dash ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Hadi gel."

Beni ayağa kaldırmasına ve gösterim odasından çıkarmasına izin verdim.

"Nereye gidiyoruz?"

" "

Dash beni merdivenlerden yukarı çıkarmadı. Onun yerine, daha önce hiç gitmediğim bir koridora saptı.

"Bu lanet ev ne kadar büyük?" Mırıldandım.

"Saklambaç oynamak için mükemmel, orası

kesin."

Bir saniye sonra bir kapının önünde durdu. Kapıyı açtı ve bir ışık yaktı.

Kazı kazan, en az bir düzine ışık.

Devasa alanı gördüğümde çenem düştü. Olimpiyat atletleri için bir antrenman tesisi gibi görünüyordu. "*Burası* senin spor salonun mu?"

Dash sıırttı. "değil."

Kesinlikle öyle değildi. Koşu bantları, merdiven tırmanıcıları, eliptik bisikletler ve kürekler dahil olmak üzere en az bir düzine kardiyo makinesi vardı. Ağırlık makinelerinin sayısını sayamadım. Tavandan bir ip sarkıyordu ve tüm bunların ortasında sanki derme çatma bir dövüş ringi gibi görünen devasa bir minder vardı.

Dash'e baktım. "Dövüş sanatları eğitimini burada mı yapıyorsun?" "Bazen.

Yaklaşık otuz dakikalık bir spor salonu olan bir eğitmenle çalışıyorum.

ama seanslar arasında formumu korumak için buradaki çocuklarla sık sık antrenman yapıyorum."

bir fikir gelince aydınlandım. "Beni eğit."

Dash'in kaşları çatıldı. "Ne?"

"Beni eğitmeni istiyorum. Bana kendimi nasıl savunacağımı öğret. Karşı koymayı." Uzun zamandır kendimi güçsüz hissediyordum. Belki böyle bir şey bunu değiştirebilirdi.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Hâlâ iyileşiyorsun. Sen-"

Onu durdurmak için parmağımı Dash'in dudaklarına bastırdım. "Yüzde 100 sağlıklıyım. Doktor kabul etti. *Bu*, zihnimin oraya ulaşmasına yardımcı olacak. Hiçbir zaman çapa yeteneklerine sahip olamayabilirim ama kendimi korumayı öğrenebilirim."

Dash bir an için hareket etmedi ya da bir şey söylemedi. Sonra bileğimi yakaladı ve avucumun ortasına bir öpücük kondurdu.

Ben kaçtığımdan beri çocuklar sevgi gösterileri konusunda temkinli davranıyorlardı. Trace bana sadece geceleri sarıldığında dokunuyordu. Ronan bana hiç dokunmadı.

Colt başımın tepesine ya da şakağıma bir öpücük bırakırdı. Declan dudaklarıma iffetli öpücükler kondururdu. Dash ise sarılmayı çok severdi.

Ağzının elime değdiğini hissetmek bile bedenimi özlemle titretiyordu. Erkeklerin dokunuşlarıyla beni nasıl canlandırdıklarını özlemiştim. Oraya tekrar gitmeden önce çözmemiz gereken çok şey olduğunu biliyordum. Ama bu onu özlememi engellemiyordu.

"Tamam," dedi Dash.

Gözlerim kocaman oldu. "Tamam mı?"

Kıkırdadı. "Biraz eğitim almak fena fikir değil." Bakışları üzerimde gezindi. "Bugünlük bu kadar yeter."

Kendime baktım. Yalınayaktım, üzerimde eşofman ve içinde sütyen olan bir atlet vardı. Çok destekli değildi ama muhtemelen sorun değildi.

"Önce ısınmamız gerek. Minderin etrafında koşalım."

Burnumu kırıştırdım. "Koşu mu? Belalı biri olmayı öğreneceğimi sanıyordum."

Dash güldü. "Belalıların kardiyovasküler ve kas gücüne ihtiyacı vardır. Seni eğitmemi mi istiyorsun? Seni sıkı bir rejime sokacağım. Haftada en az üç gün koşu. Üç gün de ağırlık çalışması. Altı gün de dövüş antrenmanı."

Çenem gevşedi. "Ciddi misin?"

Omuz silktili. "Sıkıldığını söylemiştin."

"Buna pişman olabilirim," diye mırıldandım, koşmaya başlayan Dash'i takip ederken.

Beni uzun süre koşturmadı. Belki beş dakika, ama sonunda nefes nefese kalmıştım. Sonra bana bir dizi esneme hareketi yaptırdı. Sonunda Dash ringin ortasında durdu.

"Her şeyin bir ilki vardır. İnsan vücudunun güçlü ve zayıf yönlerini bilmeniz gerekir."

Ringde ona katıldım.

"En güçlü yerlerin sende." Dash parmaklarını önce dirseklerimde, sonra da dizlerimde gezdirdi.

Tenimde hoş bir ürperti dolaştı.

"Bir rakibin en zayıf noktaları." Dash burnunu, boğazını, kaburgalarının altını ve ardından kasıklarını işaret etti.

Başımı salladım.

"Nereye vuracağınız içinde bulunduğunuz ambara bağlıdır. Ama nasıl çıkarsan çık, yapacağın ilk şey kaçmak olmalı. Kalmayın ve savaşmayın."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Damien'a bana karşı ikinci bir şans vermeyecektim. "İçimden bir ses senin *antrenmanlarının* beni daha hızlı bir koşucu yapacağını söylüyor."

Dash sırtıttı. "İlk başta bana lanet okuyacaksın ama sonra kendini gerçekten güçlü hissetmeye başlayacaksın."

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu hoşuma giderdi."

"Tamam." Dash bir anda hareket etti. Bir saniye önce önümde, bir saniye sonra arkamdaydı. Beni öyle bir tuttu ki, bileklerimi kavradı ve bedenimi onunkine yapıştırdı. "Bundan nasıl kurtulacaksın?"

İçime bir sıcaklık yayıldı. Dash'in vücudunun baskısını üzerimde hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Bütün düşünceler kafamdan uçup gitti. Neden burada olduğumuzu ya da ne öğrenmek istediğimi hatırlamıyordum. Sadece Dash, ben ve bacaklarımın arasında zonklayan ihtiyaç vardı.

Kalçalarım kendi iradesiyle yuvarlandı ve kıcımlı Dash'e doğru bastırdı. Sertleşirken hırladı. "Leighton..."

Kendimi durduramadım. Daha fazla hissetmek için daha sert bastırdım. Dudaklarımdan bir inilti kaçtı ve Dash dondu kaldı.

"Mon Coeur... canın yanıyor mu?"

Sevgi sözcükleri karşısında gözlerim kapandı ve başımı salladım. "Bizi özlüyor musun?"

Tekrar başımı salladım.

"Neye ihtiyacın var?" diye fısıldadı, dudakları boynumun sütununu sıyrıyordu.

Başımı geriye eğerek ona daha iyi erişim sağladım. "Bırakmak için..." Tüm bu bastırılmış korku, öfke ve incinmişliği serbest bırakmaya ihtiyacım vardı. Özgür hissetmeye ihtiyacım vardı.

Dash'in eli eşofmanımın kemerinin altından geçti ama iç çamaşırlarımın altından geçmedi. Onun yerine ince pamuğun üzerinden beni okşadı. "Çok ıslaksın. Bizi özlemişsin."

Gözlerim acıdı. Onları özlemiştim. O kadar çok acıyordu ki.

Dişleriyle kulağımı ısırdı. "Bizi tamamen içeri aldığında, ödülünü alacaksın."

Bunun üzerine sertleştim ama Dash dudaklarını boynumda gezdirdi. "Ama sana gerginliğini azaltacak küçük bir şey vereceğim."

Parmakları külotumun üzerinden beni okşarken Dash öpücükler ve ısırıklarla boğazımı okşadı. Kalçalarım onlara karşı hareket ediyor, daha fazlasını istiyordu. İçim doldurulmak için haykırıyordu.

"Lütfen, Dash."

"Biliyorum, Mon Coeur. Ama hepinize sahip olana kadar olmaz. Zihin, beden ve ruh."

Beni pamuğın üzerinden daha geniş açarken inledim. Parmağı klitorisime sürtündü ve ben nefes alırken vücudum sarsıldı.

"Dash..."

"Benim için gel, Mon Coeur. Kırıldığını duyayım."

Dash klitorisime bastırırken bir eliyle göğüs ucumu çimdikledi. Kollarında parçalandım, biriken her şeyin bir kısmını serbest bıraktım. Fakat Bunun gerçekten ihtiyacım olan şeyin sadece bir parıltısı olduğunu biliyordum. Ama bunu elde etmek için en korkutucu adımı atmam gerekiyordu. Adamlara kalbimle güvenmek.

"NE GIYIYORSUN?" Yemek masasında Dash ve Colt'un arasındaki sandalyeye oturduğumda Trace beni kırptı.

Kahvaltı seçeneklerini gözden geçirirken ses tonundaki sertliği duymazdan geldim. "Bunun benim okul üniformam olduğuna eminim."

"Neden?" diye homurdandı.

"Çünkü derslere geri dönüyorum."

Kurtarılalı bir haftadan fazla olmuştu ve ev ödevlerimi e-posta yoluyla alırken, geride kaldığımın farkındaydım.

Colt boğazını temizledi. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Aramızdaki o garip gerilimi hissederek ona doğru döndüm. Bununla ilgili her şeyden nefret ediyordum. Colt'un yanında her zaman rahattım, neredeyse on yıl ayrı kaldıktan sonra aniden ortaya çıktığında bile. Şimdi ise nerede durduğumuzdan emin değildim. Sanki ikimiz de birbirimize geri dönmeye çalışıyorduk ama oraya giden yolun ne olduğundan tam olarak emin değildik.

"Bir gün daha bu evde tıklılıp kalırsam aklımı kaybedeceğim."

Colt kaşlarını çatı. "Sinema salonumuz ve spor salonumuz var. Havuz ve kütüphane. The-"

Uzandım ve elini sıktım. Colt dondu kaldı, temasa bakakaldı. Avucumun içinde bir sıcaklık oluştu ve koluma yayıldı. Elimi geri çekerken zorlukla yutkundum, o anda ona dokunmamı isteyip istemediğinden emin değildim. "Biraz normale ihtiyacım var ve derslerimden daha da geri kalmak istemiyorum."

"Damien'in nerede olduğunu hâlâ bilmiyoruz," dedi Ronan, sesinde bir gerginlik vardı.

Ona baktım, kehribar sarısı gözlerinde boğulmak istiyordum. Aramıza koyduğu mesafeden ben de nefret ediyordum. "Gerçekten Damien'ın güpegündüz okula gelip beni kaçırmaya çalışacağını mı düşünüyorsun?"

Ronan'ın çenesinde bir kas kasıldı. "Onunla kimin çalışıyor olabileceğini bilmiyoruz. İninde Prep'e giden başkaları da var."

Bunu bilmek midemi bulandırdı ama korkuyu yüz ifademden uzak tutmak için elimden geleni yaptım. "Sonsuza kadar burada kilitli kalamam."

"Yapamazsın," diye mırıldandı Trace.

Dash iç çekti. "Sanırım herkesin anlatmaya çalıştığı şey seni önemseydiğimiz ve hepimiz derslere dönersek ne kadar açıkta kalacağın konusunda endişelendiğimiz."

Dash'in sözleriyle içimde biriken hayal kırıklığı biraz hafifledi. "Anlıyorum." Masayı taradım. "Önemseydiğin için minnettarım. Son zamanlarda işlerin kolay olmadığını biliyorum." Suçluluk duygusu tenime battı. "Kaçtığım için, tüm bunlara sebep olduğum için özür dilerim..." Bu cümleyi nasıl bitireceğimden tam olarak emin değildim.

Declan bana, "Sen hiçbir şeye neden olmadın," diye güvence verdi. "Bu Damien'ın suçu, başka kimsenin değil."

Boğazımdaki yumruyu temizlemeye çalışarak yutkundum. Söylemek, sormak istediğim milyonlarca başka şey vardı. Ama en çok, hepimiz için bir umut olup olmadığını bilmek istiyordum. Ama korku dilimi rehin almıştı. Bu yüzden daha kolay konulara odaklandım. "Eğer hayatlarımızı yaşamaya devam etmezsek, Damien kazanır. Eninde sonunda bulunacak ve Meclis onunla ilgilenecek, değil mi?"

Tam olarak hissetmesem de sesime olabildiğince kesinlik katmaya çalıştım.

Colt sandalyesinde arkasına yaslandı. "Mümkün olduğunca çok insan arıyor. Tüm klanlar yardım ediyor."

"Vampirler hariç tüm klanlar," diye mırıldandı Trace.

Diğer vampirlerin Damien hakkında ne hissettiklerini pek düşünmemiştim. Ama adamların Lucien'e yaptıklarına bakılırsa, pek de mutlu olmayabilirlerdi. "Vampirler Damien'ın masum olduğunu mu düşünüyor?"

Ronan homurdandı. "Kayıtlar kendilerine gösterilinceye kadar bir iletişimsizlik olduğunu iddia ediyorlardı."

Birdenbire kahvaltım o kadar da cazip görünmemeye başladı. Birinin beni bu halde görmesi fikri utancımı arttırdı.

Dash uzanıp elimi tuttu ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Dec haklı. Bunun tek sorumlusu Damien."

Gözlerimi tabağıma diktim. "Kasetleri birilerinin görmesi fikrinden nefret ediyorum."

Declan sandalyesinden kalktı, masanın etrafından dolaştı ve yanıma gelip diz çöktü. Beni kollarının arasına aldı. "Duruşma biter bitmez onları yok edeceğiz. Ama o kasetlerden utanması gereken tek kişi Damien."

Masanın etrafında anlaşıma homurtuları vardı.

Declan'ın kucağına daha da gömüldüm ama gözlerim açıldığında Colt'unkilerle kilitlendi. Ela gözlerinde öyle bir özlem vardı ki nefesimi kesiyordu. Gözlerimin de aynı şekilde cevap verdiğini biliyordum. Bakışlarımız birbirine kenetlendi, ikimiz de birbirimizden uzaklaşmadık.

Sonunda Colt gözlerini kırptırdı ve ayağa kalktı. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Otuz dakika içinde okula gitmek için hazır ol."

Declan beni serbest bıraktı, elleri yüzümü çerçevelemek için yukarı kalktı. "Bundan emin misin?"

Başımı salladım. "Eminim." Ama sesimdeki şüpheyi ben bile duyabiliyordum. Trace küfrederek masadan kalktı. "Bu korkunç bir fikir."

Dudağımın kenarını ısırdım. Kabuslarımı uzak tutmak için her gece bana sarılsa bile bazı şeylerin değişmediğini tahmin ediyordum. Trace' yaptığım her hareketin bir felaket olduğunu düşünmesi gibi. Ve belki de haklıydı. Ama onun yanıldığını kanıtlamak için elimden geleni yapardım.

Okula gidiş çoğunlukla sessizdi. Colt sürdü, Trace de her zamanki av tüfeği pozisyonundaydı. Dash benim yanıma otururken Declan ve Ronan arka koltukta oturdu. İkizlerin aynı dört ayak yarıçapında olmaları ve kavga etmemeleri bir kazanç olmalıydı, ama bunun hakkında fazla düşünemeyecek kadar gergindim.

"Herkes biliyor mu?" Yumuşak bir sesle sordum.

Colt'un gözleri dikiz aynasından benimkilerle buluştu. "Söylentiler büyük ölçüde yayıldı."

Trace alay etti. "Demek istediği, kimsenin başka bir şey hakkında konuşmadığı."

Midem bulandı. İlgi odağı olmaktan nefret ederdim ve kendi isteğimle sahnenin ortasına çıkmak üzereydim.

Dash öne doğru eğildi ve Trace'i sertçe itti.

Trace koltuğunda iki büküm oldu. "Yalan söylemenin faydası yok. İki dakika içinde bunu ilk elden görecek."

"biraz daha nazik olabilirsin," diye karşılık verdi Dash. Trace gözlerini devirdi. "Onu şımartmak işe yaramayacak."

Kabusları uzak tutmak için her gece yatağıma tırmanan adam söyledi. İstesem de bu sözleri yüksek sesle söylemedim. Çünkü gerçek şu ki, Trace'in gelmeyi bırakması riskini almak istemiyordum. Ne kadar huysuz olsa da onun kollarında kendimi güvende hissediyordum.

Colt kampüse döndü ve otoparka doğru ilerlerken ağzım kurudu. Etrafta dolanan her öğrenci aracımıza doğru döndü.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Declan öne doğru eğildi ve omuzlarıma masaj yaptı. "İyi olacaksın. Bu sabah en kötüsü olacak. Bundan sonrası sadece daha iyi olabilir."

Başımı salladım. Önümüzdeki saatler boyunca bu benim mantram olacaktı.

Colt arabayı park ettiği yere çekti ve motoru kapattı. "Mümkün olduğunca birlikte hareket ediyoruz ve her zaman tetikteyiz. Sık sık kontrol edeceğiz. Anladın mı?"

Herkes başını salladı.

Kapılar açıldı ve hepimiz cipten indik.

Daha başımı kaldırmaya cesaret edemeden bakışların üzerimizde olduğunu hissettim. Ama Trace, Ronan ve Declan bakışlarını öğrencilerin yönüne çevirdiği anda geri döndüler. Biri hariç hepsi.

Chloe bize doğru fırladı, yeni saç uçuşuyordu. Gözleri bana kilitlendi ve gözlerinde ateş gördüğüme yemin ettim. "Seni öldüreceğim."

DECLAN VE RONAN önüme geçerek Chloe'nin ilerlemesini engellediler. Bakışları onlara kaydı. "Ciddi misin?"

Declan ona ters ters baktı. "Sözlerini yeniden düşünmek isteyebilirsin."

Chloe saçlarını omzunun üzerinden atmak için hamle yaptı ama eksik bukleleri yüzünden bu işe yaramadı. "Bu benimle *Leighton* arasında."

"Leighton ile ilgili her şey bizi her zaman ilgilendirir çünkü o bizim *dostum*," diye hırladı Ronan.

Chloe eş sözcüğünü duyunca irkildi. "O zaman belki de yalanların yüzünden kader seni bir fiyaskoyla lanetliyordur. Onları bağlayamayan bir eş kim ister ki?"

Bir dizi hırıltı etrafımdaki havayı doldurdu.

Chloe'nin rengi soldu ama pes etmedi, bana odaklandı. "Hepsini benden çalmaya çalıştığın yetmiyormuş gibi Damien'ı da mı almak zorundaydın?"

değildi. Güldüm. "Bu sorudaki ironiyi görmüyor musun?" Chloe'nin yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Çalmaya ve manipüle etmeye çalışan sensin. Onlar senin bağın değil. Hiçbir zaman da olmadılar. Ve Damien benim isteyeceğim son kişi." Bu düşünce karşısında ürperdim.

Chloe'nin boğazında bir kızarıklık belirdi. "Onlar senin de değil. Sen hiç tezahür etmedin."

Omuz silktim. "Onların çapası olmayabilirim ama ben onların eşiyim. Sen onlar için bir hiçsin."

O zaman yüzü tamamen alevlendi. "Ben senin olabileceğinden çok daha fazlasıyım ve güçlerime kavuştuğumda bana karşı geldiğine pişman olacaksın. Ben-"

Trace bir adım öne çıktı, gözleri parlıyordu. "Yerinde olsam bu cümleyi bitirmezdim."

Chloe'nin bakışları ona kaydı. "Onu yanında tutmak için cidden delirmeye razı mısın?"

Trace'in yüzüne bir sırıtış yayıldı ama bu sırıtış manik bir nitelik taşıyordu. "Ben zaten deliyim. Ama bu onun benim olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

Chloe ona bön bön baktı, sonra diğerlerine döndü. "Gitmek istediğiniz yol bu mu?"

"Her zaman," dedi Colt, sesi alçak ve tehditkârdı.

Chloe'nin gözleri parladı. "Buna pişman olacaksın..."

Dash kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bundan şüpheliyim. Beni senden uzak tutacak olsa bir kirpiyle bile çiftleşirdim."

Declan homurdandı. "Sana katılıyorum dostum. Leighton'ın iyi ve tatlı olması iyi bir şey."

Chloe'nin kulaklarından duman çıktığına yemin edebilirim. "Seni mahvedecek ama Damien'ı da yanında götürmene izin vermeyeceğim."

Bunun üzerine bütün çocuklar sertleşti.

Colt'un göğsü düzensiz pantolonlarla inip kalktı. "Damien kendi kaderini mühürledi.

Meclis onu bulduğu anda yargılanacak ve idam edilecek." Chloe alay etti.

"Yalanları için mi? Hiç sanmam."

Ronan ona dişlerini gösterdi ve o da bir adım geri çekildi. "Ona işkence etti."

Chloe hemen kendini toparladı. "Yalan söylüyor. Damien ona on metrelik sopayla bile dokunmaz. Muhtemelen o ısırik izlerini bırakması için bir vampire para vermiştir."

Sözleri zihinsel duvarlarıma çarpan anılara sahipken üzerimden kayan ürpertiye engel olamadım.

Trace ileri atıldı ve Chloe'nin geri sıçramasına neden oldu. "Damien'a herhangi bir şekilde yardım ettiğini öğrenirsem, Meclis'in harekete geçmesini beklemem. Senin sonunu *getiririm*. Ama bu çabuk olmayacak. İblisim her bir çılgılla ziyafet çekecek."

Chloe'nin yüzü ölümcül bir şekilde soldu. "Bunu söyleyemezsin." Trace kıpırdamadı, gözünü kırpmadı.

"Az önce söyledim."

Bakışları sanki müdahale etmelerini bekliyormuş gibi arkasındaki adamlara kaydı. Parmaklarını bile kıpırdatmadılar. Omuzlarını dikleştirdi ama kaslarındaki titremeyi fark etmedim. "Bu yanına kalmayacak." Sonra başka bir şey söylemeden kaçtı.

"Çok eğlenceliydi," diye mırıldandı Dash.

Kalbim hâlâ kaburgalarımın çarpıyordu. Chloe'nin tehditlerinden korktuğum için değildi. Daha fazlasıydı. Son birkaç hafta içinde olup bitenler yüzünden asıl sorunumuzu gözden kaçırmıştım. Ben bir çapa değildim. Asla da olamayacaktım.

Colt telefonunu çıkardı. "Adamlarımızdan birinin onu izlemeye başlamasını sağlayacağım. Damien'a bilgi veriyor olabilir, bizi ona götürebilir."

"Bu hiç de fena bir fikir değil," diye onayladı Declan. "Bu hatun kafayı yemiş. Hiç bu kadar hayalperest biriyle tanışmamıştım."

"Okulda onu yakından takip etmemiz gerekiyor. Burada Leighton'a bir şey yapabilir," dedi Ronan.

Colt başıyla onayladı. "Birbirimize yakın duracağız."

Dash beni inceledi, bir eli kolumu sıktı. "İyi misin?"

Beşine birden baktım. "Eşi ve çapası iki farklı insan olan bir bağ oldu mu hiç?"

Adamlar hareketsiz kaldı, hiçbiri tek bir kelime bile söylemedi. Dehşet karnımda birikti. "Hayır mı?"

Bakışları yer değiştirdi, hiçbiri bana yönelmedi.

Gözlerimin arkasında bir ateş yandı. "Artık sır yok." Bu bir yalvarıştı. Sırlar neredeyse hepimizi mahvediyordu.

Colt bakışlarıma karşılık verdi. "Geçmişte denendi." "Ne oldu?" Fısıldadım.

Dash yutkundu, Adem elması hareketle birlikte sallanıyordu. "İki rakip ilişkiyle ilgili bir şey bağın dengesini bozdu."

"Bu ne anlama geliyor?" Ben zorladım.

"Bağdaki herkesi dengesizleştirdi," dedi Colt. "Ona doğruyu söyle," diye tersledi Trace.

Bakışlarım soru sorarcasına ona yöneldi.

Konuşurken gözlerini benden ayırmadı. "Bağdaki herkes parçalandı. Kimse sağ çıkamadı."

HİÇ KİMSE CANLI ÇIKAMADI. Okul binasına doğru uyuşuk bir şekilde yürürken kelimeler beynimde yankılandı.

Dash parmaklarını benimkilerin arasından geçirip sıktı. "Bunu çözeceğiz. Zamanımız var."

Yüzümün aynı güveni taşımadığını bilerek ona baktım. "Ne kadar?"

Dash, Colt'la bakışlarını paylaştı. "Bizimki kadar güçlü bir bağla mı?" Başımı salladım.

"Hepimiz yirmi bir yaşına geldiğimizde bir bağa ihtiyacımız olacak."

Gerginlik biraz azaldı. Hala birkaç yıl vardı. Ama eğer ben değilsem, o çapayı bulmak için zamana ihtiyaçları olacaktı. Bu düşünce midemi bulandırdı.

Dash elimi tekrar sıktı. "Bir yolunu . İnancını kaybetme." Başımı salladım ama onayladığımı tam olarak hissetmedim.

Colt bana "Seçenekler arıyoruz," diye güvence verdi. "Geçici bir çözüm bulabilecek insanlarla konuşuyoruz."

"Tamam." Tek kelimem zar zor duyuluyordu.

İçeri girerken grubumuza sessizlik çöktü, hepimiz kendi dünyalarımızda kaybolmuştuk. Ne kadar çok şeyle karşı karşıya olduğumuzun bilgisi kalbimde kök saldıkça kalbime bir ağırlık yerleşti. Otomatik pilotta ilerledim, kitapları bırakmak için dolabımda durdum.

Çocuklar benimle birlikte durdular, kendi kişisel güvenlik gücüm gibi etrafımı sardılar. Tartışmayacaktım. Eğer bu onları daha iyi hissettirecekse, izin verirdim. Hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapıyorduk.

Dolabımı kapattım ve kilitlemek için pedin üzerindeki tuşa bastım. "Hazır."

Birkaç kez başımı salladım ve sınıfıma doğru yola çıktık. Sınıfa girerken el salladım ama Colt beni içeri kadar takip etti. Ağzımın köşesi yukarı kalktı. "Bana sırama kadar eşlik etmene gerek yok. İyi olacağım."

Ama bu sözleri söylerken bile Mimi'nin bakışlarının üzerime kilitlendiğini hissettim.

Colt elini uzatıp onun ensesini sıktı. "Birkaç küçük değişiklik yaptık."

Sustum. "Ne tür değişiklikler?"

"Tüm derslerinizde en az birimizin olması için bazı program değişiklikleri."

Ona bakakaldım. "Sen ciddi misin?"

Omuz silkti. "Bazen okulun en büyük bağışçılarından biri olmak işe yarıyor."

Bir nefes verdim, saçlarımin telleri dalgalandı ama itiraz etmedim.

Onun yerine başımı sallayarak masama yöneldim.

Ben sandalyeme çökerken Connor başını kaldırdı. "Selam, Leighton. Döndüğüne sevindim." Colt'un iri cüssesini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Burada ne işin var?"

Colt arkamdaki masaya kayarken ona cevap vermedi.

"Bilmek istemediğini söylediğinde bana güven," diye mırıldandım.

Connor'ın bakışları ikimiz arasında gidip geliyordu. "Gerginlik hissediyorum..."

"Leighton'ı kaçırılmaktan yeni kurtardık. Sen ne düşünüyorsun?" Colt tersledi.

"Colt," diye alçak sesle uyardım.

Connor yüzünü buruşturdu, gözleri tekrar bana kaydı. "İyisin, değil mi?"

Bakışlarının boynumdaki ısırik izlerime takılmasını kaçırmadım. Yakamı yukarı kaldırma isteğimle savaştım. "Şimdi iyiyim."

Connor başını sallayarak onayladı. "Bu iyi." Tekrar Colt'a baktı. "Ve artık bir koruman var."

Kafamı masaya vurmak istedim. "Bir süre kalçamızdan ameliyatla bağlı kalacağımızdan oldukça eminim."

Colt homurdandı ve *bir sürenin* yetersiz bir ifade olduğunu biliyordum.

Zil çalınca diğer öğrenciler de içeri girip yerlerine oturdular.

"Sessiz ol," diye emretti öğretmen ve ben hâlâ onun adını bilmediğimi fark ettim.

Herkes hemen hemen itaat etti, ama ben onların kaçamak bakışlarını hissettim ve fısıltılarını yakaladım.

"Yara izlerini gördün mü?"

"Damien sikildi."

"Her şeyi onun uydurduğunu duydum."

Biyoloji ders kitabıma odaklanmak için elimden geleni yaptım ama aynı cümleyi en az on kez tekrar okumak zorunda kaldım. Bu hızla gidersem, bölümü bitirmem on saatimi alacaktı.

Bir el saçlarımın altından kayarak boynumdaki kasları yoğurdu. Bir an için sertleştirdim ve sonra Colt'un dokunuşunda eridim.

Hareketin hassasiyetiyle ilgili bir şey gözyaşlarımla savaşmamı sağladı. Onun dokunuşlarını özlemiştim, bunun gibi masum olanları bile. *Colt'u* ona sahip olabileceğim her şekilde özlemiştim.

"Gececek," diye fısıldadı.

Cep telefonunda bir oyuna dalmış olan öğretmene bir bakış attım, sonra Colt'un yüzünü görebilmek için koltuğumda döndüm. O tanıdık ela gözler onun bilebileceğinden çok daha rahatlatıcıydı. Ama bu rahatlık bile acı vericiydi çünkü her şey hâlâ ulaşılabilir görünüyordu.

"Buna inanmak istiyorum," dedim usulca, gözlerim onunkilerden ayrılmadan.

Colt bu sözlerin dedikoducu sınıf arkadaşlarıyla ilgili endişelerden çok daha fazlasını içerdiğini anlamıştı. Parmaklarıyla boynuma masaj yapmaya devam etti. "Şimdi benden vazgeçme, LeeLee. Savaşmaya devam et."

Gözlerimin arkasındaki yanma şiddetlendi.

"Senden daha savaşçı birini hiç tanımadım. Beni haksız çıkarma."

Sertçe yutkundum. "Bencil olmak istemiyorum. Çöküşümüz olmak istemiyorum."

Colt'un çenesi sertleşti. "Sen asla bizim çöküşümüz olamazsın. Sen bizim kurtuluşumuzsun."

Mimi abartılı bir öksürük çıkardı. Öksürükler arasında "Sürtük," diye kırıştırdı. Öğretmen başını kaldırdı. "Mimi."

Gözleri alaycı bir masumiyetle irileşti. "Boğazımda bir gıdıklanma vardı. Ama sanırım herkes ödevine odaklanmıyor Bay Canton." Sonunda öğretmenin adını öğreneceğimi tahmin ediyordum.

Bakışları bana ve Colt'a kaydı. "Birlikte olduğumuz kısa süre boyunca o ders kitaplarına odaklan lütfen."

Etrafımızdaki öğrenciler kıs kıs güldü ama Colt elini boynumdan çekmedi. Bay Canton'la göz göze geldiklerinde yanaklarım alev aldı. Bakışlarını ilk düşüren öğretmen oldu. Colt alçak sesle, neredeyse mırıltıya benzeyen bir hırıltı çıkardı.

Güven vermek için arkama uzanıp kolunu sıktım. Colt'un beni kavrayışı biraz gevşedi ama tüm dönem boyunca benden kopmadı.

Zil çaldığında ayağa kalktık. Connor dışarı çıkarken bana sırtıttı. "Seninle flört etmeyi bırakması gerekiyor," diye homurdandı Colt.

Karnına bir şaplak attım. "Buna arkadaş canlısı olmak deniyor. Bir ara sen de denemelisin."

Colt öne doğru eğildi, dudakları kulağımı okşadı. "Ben çok arkadaş canlısıyım."

Mimi öğürür gibi bir ses çıkardı. "Dikkatli ol. Muhtemelen seni de güçsüz bir zayıflığa dönüştürecek bir hastalık bulaştıracak."

Colt'un gözleri sertleşti. "Adımına dikkat et."

Mimi'nin beti benzi attı ama gözlerini devirerek korkusunu gizledi. "Her neyse." Bu söz, Mimi'nin hızla sınıftan çıkmasıyla hafifledi.

İçimi çektim. "Üçünü de transfer ettirme şansımız var mı? Tercihen Antarktika'da bir okula." Colt

kıkırdadı. "Fena fikir değil."

Koridora çıktık, ancak Dash ve Declan'ın çığlık atarak önümüzde durmasıyla karşılaştık.

Declan'ın gözleri gümüş renginde parladı. "Bir sorunumuz var." "Ne?" Colt homurdandı.

Dash'in dişleri birbirine çarptı. "Damien'in babası burada ve Leighton'la konuşmak istiyor."

Damien'in adını duyunca damarlarımda buzlar . Babasını düşünmek, Damien'in asla olamayacağı kadar sert ve acımasız bir adamın görüntülerini çağrıştırdı. İçgüdüsel olarak Colt'un yanına bastırdım.

Bir kolunu bana doladı ve beni kendine çekti. "Belli ki onu haberdar eden kaynakları var."

Soru sorarcasına Colt'a baktım.

Bakışlarımla buluşmak için başını eğdi. "Birinin Alister'a senin okula döndüğünü söylemesi gerekiyordu. Burada, tarafsız bir bölgede ortaya çıkarsa, buluşmayı reddetmemizin daha zor olacağını biliyor."

İçimden bir ürperti geçti.

"gidebilir," diye homurdandı Trace yaklaşırken, Ronan da onu takip ediyordu.

Colt, Trace'e doğru bakarken çenesi sertleşti. "O kadar basit olmadığını biliyorsun."

Ronan, "Biliyor ama onu onun insafına da bırakamayız," diye karşı çıktı.

Ronan'ın sözlerinde daha önce hiç duymadığım bir gerilim vardı. Bakışlarım onun üzerinde gezinerek durum değerlendirmesi yaptı. Yanağındaki bir kas titredi. Çenesi dikleşmişti. Boynunda bir damar atıyordu. Vücudundaki her şey gerilmişti.

İçgüdüsel olarak Colt'un elinden kurtuldum ve Ronan'a doğru ilerledim. Elimi göğsüne bastırdım. "Hey, ben iyi olacağım. Burada bana zarar veremez."

Kurtarıldığımdan beri Ronan'a ilk kez dokunuyordum. Avucumun içinde bir sıcaklık oluştu ve koluma doğru yayıldı. Onu özlemiştim.

Ronan'ın gözleri benimkilerle kilitlendiğinde altın rengine dönüştü. Sonra o kadar hızlı hareket etti ki bir bulanıklık oldu. Beni göğsüne bastırıp sıkıca tuttu.

"Bunu bilmiyorsun, Firecracker."

Göğüs kafesim boyunca bir ağrı yayıldı. İlk kez benim takma adımları da kullanıyordu. Bana sürekli Leighton demesinden ne kadar nefret ettiğimi fark etmemiştim.

Onun kollarına daha da gömüldüm ve sıcaklığını daha iyi hissedebilmek elim ceketinin altına kaydı. "Biliyorum çünkü benimle olacaksın."

Ronan'ın beni tutuşu gevşemedi ama burnunu saçlarıma bastırarak derin nefes aldı.

Burada doğru olmayan bir şeyler vardı. Bu, vampirlerin liderinin beni sorgulamak için okula gelmesinden daha fazlasıydı. Bir şey onu etkilemişti.

Dash boğazını temizledi. "Sence Alister ne istiyor? Bu onun için bile cesurca."

Ronan'ın kolları etrafımda kasıldı, ama gruba bakabilmem için kollarında dönmeme yetecek kadar boşluk bıraktı.

Declan, "Leighton'la konuşmak istiyorsa, resmi kanallardan, Meclis'ten geçmesi gerekirdi," diye homurdandı.

Colt'un çenesi ileri geri hareket etti. "Eğer onu reddedersek, bu bir hakaret olur. Bizi daha çok savaşa yönlendirebilir."

"Bırakın savaş gelsin," diye hırladı Trace. "Yıllardır bizimle uğraşıyor. Hâlâ gölge iblisler kalelerimiz hakkında bilgi sızdıranın o olduğunu düşünüyorum."

Bana ve Colt'a saldıran o ürkütücü gölge varlığı hatırladığımda vücudumu bir ürperti kapladı. Adamların iblislerin klanlara içeriden bilgi sahibi olduklarını söyleyecek şekilde saldırdıklarını söylediklerini hatırladım.

Colt'un ifadesi fırtınalı bir hal aldı ve Ronan Trace'i itti. "Yardımcı olmuyor." Colt'a baktım, endişe derinlere iniyordu. "Colt?"

Ama karanlığa gömülen sadece o değildi. Dash ve Declan da vardı.

Declan küçük topluluğumuzun karşısında bakışlarımı karşıladı. "Gölge iblisler Colt'un babasını ve Dash'in ailesini öldürdü. Benim ve Ronan'ın annesini."

Bir nefes çektim. Oh, Tanrım. Yaratığın dişlerinden damlayan siyah katran benzeri maddenin görüntüsü zihnimde canlandı. Colt'un babasının kanı çekilmiş halde bulunmasıyla ilgili makale. Hasta olacaktım.

"Yerlerini sızdıranların vampirler olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Bu bir soru değildi ama yine de bir cevap bekliyordu.

Dash sessizce, "Elimizde kanıt yok," dedi.

Trace alay etti. "Hepimizin düştüğünü görmek isteyen bir tek onlar var."

"O zaman ne halt etmeye senin küçük barış anlaşmada yer alıyorlar, Meclis şeyi?" diye sordum.

Colt başını salladı. "Anlaşma nesillerdir yürürlükte. Klanları ortadan kaldırmayı kolaylaştırmayan kurallar ve yönergeler var. Geçmemiz gereken süreçler var."

"Bu süreçler şu anda gerçekleşiyor mu?" Bastırdım.

"," diye açıkladı Declan. "Sebepsiz saldırılar nedeniyle disiplin cezası aldılar ama Alister bunu genç vampirlerin kontrolden çıkmasına bağlıyor."

"Çok akıllıca," diye .

"O çok zeki. Manipülatif," diye homurdandı Ronan, hırıltılı sesi kulağımın dibinde kayıyordu.

Colt, "Ama o aynı zamanda birlikte oynamak zorunda olduğumuz biri," dedi. "Başka seçeneğimiz yok."

Derin bir nefes aldım. "Gidelim o zaman."

Damien'in babası muhtemelen oğlunun bana yaşattıklarından sonra sinmemi bekliyordu. Ona bu zevki tattıramazdım.

"Sikerler, hayır," diye tersledi Trace.

Ronan'ın elinden kurtularak ona . "Ben zayıf değilim ve bu pisliğin de öyle olduğumu düşünmesine izin vermeyeceğim. Oyun mu oynamak istiyor? Hayatım boyunca oyun oynamak zorunda kaldım. Buraya gelip beni korkutabileceğini mi sanıyor? Ondan ve onun akıl oyunlarından çok daha kötülerıyla uğraştığımı fark edecek."

Trace'in gözleri mor parladı. "Zayıf olmadığını biliyorum. Ama bu seni aslanın inine bırakmamız gerektiği anlamına gelmiyor."

"Yalnız gitmiyorum. Hepiniz benimle olacaksınız. Ve bu sürüngene, birimize bulaşırsa hepimize bulaşmış olacağını göstermenin zamanı geldi."

Colt'un dudakları seğirdi. "Ateşi kaçırdım."

Bakışlarım ona yöneldi, içimde sıvı bir sıcaklık birikti.

Beni kendine doğru çekti ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Özledim sen."

Kalbim kırıldı. "Ben de seni özledim."

Ronan boğazını temizledi. "İkinizin öpüşmesini izlemeyi ne kadar çok istesem de, sanırım önce şu kan emiciyle ilgilenmemiz gerekiyor."

Colt ona ters ters baktı. "Cockblock."

Dash kahkahalara boğuldu.

Yanaklarım kızardı ama kendimi Colt'un elinden kurtardım. "Hadi şu işi bitirelim."

Castle Prep ofislerine doğru ilerlerken çocuklar etrafımı sardı. Her adım içimin daha da daralmasına neden oluyordu. Alister'ın kalp atışlarımı duyabileceğini bilerek nefesime odaklandım, onu dengede tutmaya çalıştım.

Resepsiyon alanına girdiğimizde, bizi gözle görülür derecede gergin bir Müdür Abrams karşıladı. Colt'un gözleriyle karşılaştığında ellerini ovuşturdu. "Sorun çıksın istemiyorum. Meclisi arayayım mı?"

Colt sanki eski arkadaşlarmış gibi müdürün omzuna vurdu. "Alister başlatmadığı sürece bugün herhangi bir sorun yaşamayacaksınız."

Bu Müdür Abrams'ı pek rahatlatmışa benzemiyordu ama yine de kenara çekildi. "Kendisi konferans odasında."

Colt bir dizi çift kapıya doğru ilerledi ve birini açarak içeri girdi. Geri kalanımız da onu takip etti.

Bakışlarım içgüdüsel olarak konferans masasının başında duran adama kaydı. Onunla Damien'ın akraba olduğunu hemen anlayabilirdim. Aynı saçlar, aynı koyu gözler, ama bunu pekiştiren burun ve çeneydi.

Alister gülümsedi ve bunda gerçekçi bir şey yoktu. Odayı geçti ve tam önümde durdu. Derin nefes alırken burun delikleri açıldı. "Leighton, seninle tanışmak çok güzel. Bütün bu yaygaranın nedenini kesinlikle anlayabiliyorum."

Söylenecek en yanlış şeydi. hırıltılar geliyordu. Lanet olsun, biri ölecekti.

TRACE ileri atıldı, menekşe rengi gözleri parlıyordu. "Onun havasını bir daha solursan seni çükünden beynine kadar keserim."

Alister'ın iki muhafızı dişlerini göstererek öne çıktı.

Alister yatıştırıcı bir gülümsemeyle iki elini havaya kaldırdı. "Şimdi, şimdi, herkes sakın olsun. Özür dilerim. Kötü bir niyetim yoktu."

Ronan alçak sesle homurdandı ve nefesinin altından ne dediğini anlayamadığım bir şeyler mırıldandı.

"Bunu sadece bir iltifat olarak söyledim," diye devam etti Alister, o mükemmel politikacı sesiyle. "Sadece özür dilemek için geldim."

Dash'in mavi gözleri soğudu. "Varlığınızın yarardan çok zarar getirebileceğini düşündünüz mü?"

Alister yüz ifadesini abartılı bir empatiye dönüştürdü. "Bunu hiç düşünmemiştim." Bakışları bana kaydı, tenimde yapış yapış bir his uyandırdı. "Gitmemi ister misin, Leighton?"

Çenemi kaldırdım. Söylenmemiş bir meydan okumayı duyduğumda anlamıştım. "Ne söylemen gerekiyorsa söyle, ama ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmazsam beni bağışla."

Alister'ın dudakları kıpırdadı ama arkasındaki muhafızlardan biri hırladı. "İnin kralına biraz saygı göster," diye tersledi muhafız.

Alister ona el salladı. "Kızın aklından geçenleri söylemeye hakkı var." Beni inceledi, gözleri yine vücudumun üzerinde geziniyordu. Yol boyunca birkaç yara izime takıldılar. O karanlık derinliklerde bir şey parladı ama yerini tespit edemeyeceğim kadar çabuk kayboldu.

Bir kez daha yüzüme odaklandı. "Oğlumun size yaşattıkları için çok üzgünüm. Bunun bir mazereti olmadığını biliyorum ama

açıkça bir parçası olması gereken bağdan dışlanması." "Bunun için suçlanacak biri varsa o da sensin," diye homurdandı Ronan.

Alister kaşlarını kaldırdı. "Affedersiniz?"

"Damien anne karnından kötü olarak çıkmadı. Biri onu bu hale getirdi. Ve kaderin onu bağımıza dâhil etmesini engelleyen de onun karanlığıydı," dedi Ronan, sesi soğuktu.

Alister'ın gözlerinde kısa bir an için kırmızı bir ışık parladı. "Doğaya karşı yetiştirme. Bu zaman kadar eski bir tartışma."

Colt, "Ama Damien'ı küçüklüğünden beri tanıdığımızı unutuyorsun," diye meydan okudu. "Onun değişimini gördük."

Alister omuz silkti. "Oğlumun hayatına bazı kötü etkiler girdi. Onları tanıyorsunuz. Onlardan birini *sorguladığınıza* inanıyorum."

Lucien'in çılgınlıkları zihnimi doldurdu ve anıyı .

Declan öne çıktı, omuzları dikleşti. "Biz gerekeni yaptık."

Alister küçük tırnağını karıştırdı. "Ama bu seni çok uzağa götürmedi, değil mi?" Trace ileri atıldı ama Ronan onu gömleğinin arkasından yakaladı.

Alister güldü. "Şimdi, şimdi, *evlat*. Bitiremeyeceğin bir savaşa başlamak istemezsin."

"İşte burada yanılıyorsunuz," dedi Colt sakince. "İttifaklar bizim tarafımızda. Oğlunuzun yaptıklarından sonra, Emerald Bay'de vampirler dışında size karşı silahlanmayacak bir doğaüstü yok. Bu yüzden, adımlarına dikkat etmesi gereken kişi sensin."

Alister'ın gözlerindeki kızılklık geri gelmişti ve bu kez biraz daha uzun süre kalmıştı. "Oğlumun eylemleri halkım adına konuşmuyor. Meclis bunu anlıyor. Topraklarımı aramalarına izin verdim. Oğlum orada değil."

"O zaman nerede?" Dash sordu, sesi düzdü.

Alister elini havada salladı. "Senin tahminin de benimki kadar iyi."

"Yeterince iyi değil," diye homurdandı Ronan.

Alister'ın gözleri Ronan'a dikildi. "Ben kendi payıma düşenden çok daha fazla iyi niyet önlemi aldım."

Ronan alay etti.

"Ailesi kabinemin yüksek rütbeli üyeleri olmasına rağmen Lucien'i kovdum."

"Oh, yuh," diye karşılık verdi Ronan.

Alister'ın çenesi kapandı. "*Oğlumu* veraset çizgisinden çıkardım. Hayatı boyunca eğittiğim varisi."

Trace öğürür gibi bir ses çıkardı. "Belki de psikopatlaşmasının nedeni bu *eğitimidir*."

Alister Trace'i görmezden geldi. "Şimdi ikinci büyük çocuğumla sıfırdan başlamak zorundayım. Damien'in verdiği sözü vermiyor."

Bu salak cidden onun için üzülmemi mi bekliyordu? Gözlerimi adama diktim. "Şu anda size karşı pek sempati besleyemediğim için üzgünüm. Çünkü bunun oğlunuzda olduğunu bilmediğinize inanmakta son derece zorlanıyorum. Onu durdurabilirdiniz ama yapmadınız."

Alister'ın bakışlarında yine bir şey parladı. Çabuk oldu ama bu sefer yakalamayı başardım. Neşeydi. Alister oğlunun bir canavar olmasını seviyordu çünkü kendisi de bir canavardı.

"Hiç kimse bir başkasının hareketlerini kontrol edemez, Leighton. Bunu şimdiye kadar anlamış olman gerekirdi."

Yanağımın içini ısırđım. "Belki değıl, ama iyi bir ebeveyn çocuğına yol gösterebilir ve çizgiyi aştığında müdahale edebilir."

"Peki ya sen?" Alister sordu. "Annen sana yol gösteriyor mu?" "Bu kadar yeter," diye bağırdı Ronan. "Söylemen gerekeni söyledin ve Artık gidebilirsin."

"Dokunaklı, dokunaklı, dokunaklı. Neden acaba?" diye şarkı söyledi Alister.

Trace, parmak uçlarında mor kıvılcımlar dans ederken Alister'a doğru hırladı.

Alister ona küçümseyerek baktı. "Kontrol etmeyi öğrenmesi birinden bahsediyoruz."

Öfke içimin derinliklerinde titreşiyordu. "Ya da belki Trace tam olarak ne zaman kendini kaybetmesi gerektiğini biliyordur."

Alister bana kaşlarını kaldırdı. "Tencere dibin kara, seninki benden kara." İçini çekti ve muhafızlarına işaret etti. "Umarım içten özrümü kabul edersin, Leighton. Arkadaş olabilirsek çok sevinirim."

Adam da oğlu kadar kaçıktı.

"Elbette, Alister," diye mırıldandım. "Ama seni yatıya çağırđığımda parıltılı ojeni getirmeyi unutma."

Dash homurdandı ve Declan bir kahkaha attı.

Öfke Alister'ın yüz ifadesine yayıldı ama ortaya çıktığı anda kayboldu. "Bunu yapacağımdan emin olabilirsin."

Kapı onun ve adamlarının arkasından çarptı ve birkaç dakika boyunca kimse kıpırdamadı.

Sonunda konuşan Declan oldu. "Bu berbattı."

Dash bir nefes verdi. "Bu bir testti."

Soru sorarcasına ona baktım.

"Ne kadar öfkeli olduğumuzu görmek istedi. Zayıflıklarımızı görmek istedi. Leighton'ın kırılıp kırılmayacağını görmek istedi," diye açıkladı Dash.

Sertçe yutkundum.

Colt omzumu sıktı. "Ama artık Leighton'ın düşündüğünden daha güçlü olduğunu biliyor."

Colt'un sözleriyle içimi bir gurur kapladı ama Ronan'ın yüzündeki ifadeyle bu gurur kayboldu.

Başını iki yana salladı. "Alister'ın söylediği her şey özenle hazırlanmış bir yalandı.

Bir şeyler planlıyor ve biz de hedefindeyiz."

OceanofPDF.com

Adamların etrafında dönen ÖFKE günün geri kalanında dinmedi. Colt söz verdiği şeyi yapmıştı. Her sınıfında en az bir tanesi vardı. Alistar'ın kampüste olduğuna dair fısıltılar her yere yayılmıştı ve bundan sonra kimse bize bulaşmaya çalışmadı, Chloe bile. Sanki hepsi yanlış bir hareketin boyunlarının kırılmasına neden olacağını hissedebiliyorlardı.

Dersler bittikten sonra Escalade'e bindiğimizde herkes sessizdi, kendi düşüncelerine dalmışlardı. Arka koltuğa yerleşirken iç çektim. Belki de okula geri dönmek kötü bir fikirdi. Kesinlikle bencilce bir fikirdi.

Declan'ın parmakları parmaklarımın arasında dolaştı ve sessiz bir güvence olarak beni sıktı. Onun dokunuşuyla içime rahatlatıcı bir sıcaklık yayıldı.

Ama Declan'ın bakışları tekrar önümüzde oturan kardeşine kaydı. Yüz ifadesinden endişe okunuyordu ve onun da benimle aynı şeyi hissettiğini biliyordum. Ronan için endişeleniyordu.

Ronan iyi gününde bile düşünceli biriydi ama son on iki saat içinde yaşadığı bir şey onu germişti. Şu anda bile pencereden dışarı bakıyordu, çenesi granit gibi sertti ve gözlerinde gölgeler dönüyordu.

Declan'ın parmaklarını sıktım ve bakışları bana geldi. Sormak istediğim soruyu ağzımdan kaçırdım. *Onun nesi var?*

Declan başını salladı ve omuz silkerek kendisinin de en ufak bir fikri olmadığını ifade etti.

Eve dönüş yolunda Ronan'ı izledim. Sanki bakışlarım onu savaştığı şeytanlardan koruyabilirmiş gibi.

Kimse tek kelime etmedi ve Colt telsizle uğraşmadı bile.

Colt sonunda Yuva'nın önünde durduğunda rahat bir nefes aldım. Cipin içinde dönen testosteron, kaldırılabileceğimden çok daha fazlaydı.

Colt Escalade'i park ettiği anda Ronan kapıdan çıkmış ve evin etrafında dönmeye başlamıştı.

Araçtan inerken kaşlarım birbirine çarptı. Onu takip başladım ama Colt kolumu yakaladı.

Başını iki yana salladı. "Yapma."

"Bir sorun var," diye karşı .

"Biliyorum ama kafasını için zamana ihtiyacı var."

"Yalnız olmadığını bilmeye ihtiyacı var," diye karşılık verdim.

Bu adamlar iyi günde kötü günde birbirlerinin yanında olmuşlardı ama birbirlerini baş başa bırakıp dertleşmeyi alışkanlık haline getirmişlerdi.

"Bunu biliyor," dedi Colt yumuşak bir sesle. "Hazır olduğunda geri dönecektir." Bundan pek emin değildim. "Onu ne etkiledi?"

Colt'un ağzı sert bir çizgi halinde inceldi.

Daha fazla sır.

Kolumu tuttuğu yerden çektim.

Colt'un ifadesi yalvaran bir hal aldı. "Senden bir şeyler saklamaya çalışmıyorum ama bu benim anlatacağım bir hikâye değil."

Omuzlarımdaki gerginlik biraz azaldı. Beni orada yakalamıştı. Benim de başkalarıyla paylaşmaktan hoşlanmadığım hassas noktalarım vardı. Ronan'a da aynı saygıyı göstermeliydim. Ama neyle mücadele ettiğini bilmeden onu yalnız da bırakamazdım.

Evin etrafından başladım.

"Minik Kuş..." Trace uyardı.

Döndüm. "Yapma."

Yüz ifadesi bir nebze olsun yumuşadı. "Seni bir öpücük ve sarılmayla karşılamaktansa kafanı koparma ihtimali daha yüksek."

"O zaman onunla başsız oturmak zorunda kalacağım."

Dash'in dudakları seğirdi. "Eğer ona ulaşabilecek biri varsa, bu o olur."

Declan'ı gördüm ve gözlerindeki acıyı kaçırmadım. Benden başka neler olup bittiğini bilmeyen tek kişi oydu ve acı çeken de kardeşiydi.

Elini sıktım. "Onu bulacağım."

Declan başını sallayarak onayladı ve içeri yöneldi.

"Bu çok kötü bir fikir," diye mırıldandı Trace.

Onu görmezden geldim ve evin etrafında döndüm. Devasa arka bahçeyi taradım ve Ronan'ı hiçbir yerde göremedim. Dudağımın kenarından endişelenerek seçeneklerimi gözden geçirdim. Havuzlu ev mi? O kadar bariz bir yere gideceğini sanmıyordum. Yamaçtaki bahçeler mi? Belki, ama çok fazla siper yoktu.

Sonra bakışlarım okyanusa inen kayalıklara takıldı. Ronan'ın Emerald Bay'deki ilk gecemde beni orada nasıl bulduğunu hatırladım. Belki onun da sevdiği bir yerdi.

Gideceğim yer hakkında bilinçli bir karar vermeden önce ayaklarım hareket ediyordu. Ama beynim beni yakalayınca adımlarım hızlandı. Kayalık yamaca ulaştım ve işte oradaydı, görüş alanımın hemen dışında.

Ronan ne kadar büyük olsa da o anda çok küçük görünüyordu. Arka uçsuz bucaksız okyanus, altındaki devasa kaya. Ama yüz ifadesinden anlayabildiğim o işkence beni parçalara ayırdı.

Kayalıklarda ilerlerken dalgaların gürültüsü ayak seslerimi gizliyordu. Sadece birkaç adım uzaktayken Ronan arkasını dönmeden konuştu.

"Şimdi olmaz, Firecracker."

Dudaklarındaki lakabım sözlerinin acısını azaltmıştı ama Ronan'ın şu anda beni yakınında istemediği de inkâr edilemezdi.

Dinlemedim. Son kayaya tırmandım ve kendimi onun yanındaki bir noktaya indirdim.

"Leighton," diye hırladı. "Şu anda çok fazla kontrolüm yok." "Bana zarar vermeyeceksin. Asla vermezsin."

Ronan'ın çenesi titredi. "İçimde ne yaşadığını bilmiyorsun."

İlk kez gerçek bir korku pençelerini bana değil Ronan'a sapladı. "İçinde ne yaşıyor?"

Gözlerini okyanusa dikti. "Öyle."

"Kim?"

"Babam."

İçimi bir bulantı dalgası kapladı. Ronan ve Declan'ın babası hakkında pek bir şey bilmiyordum, ama sıcak kanlı biri olmadığını biliyordum. Sertçe yutkundum ve kimsenin soracak kadar cesur olduğunu düşünmediğim soruyu sordum.

"O ne yaptı?"

Ronan'ın bakışları suya kilitlenmiş pozisyonundan hiç ayrılmadı. "Beni sattı."

"*BENİ SATTI.*"

Bu kelimeler kafamın içinde yankılanıp durdu. Her biri kafatasıma acı verici bir darbeyle çarptı. "Seni sattım mı?"

Sesim kendi kulaklarım için bile tanınmaz haldeydi. Çok uzak ve boş geliyordu.

Ronan bakışlarını suya sabitledi. "İkizler bizim dünyamızda karmaşık bir şeydir."

İkiz olmasının babasının onu *satmasıyla* ne ilgisi olduğunu anlayamadığım için kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Hepimizin kaderinde klanlarımıza liderlik etmek olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım ama sonra beni göremediğini fark ettim. "Evet." Yine de bunun gerçekte ne anlama geldiğini bilmiyordum.

"İblisler ve büyücüler için liderler her nesilde bir güç testiyle seçilir. Şekil değiştirenler ve vampirler için ise bu, bir veraset silsilesini takip eder."

"Yani baban şu anki ejderha hükümdarı mı?"

Ronan'ın çenesinde bir kas kasıldı. "Ejderha kralı. İkizleri olunca işler onun için biraz zorlaştı."

"Nasıl yani?"

"Önce ben doğdum. Beş dakika farkla," dedi

Ronan. "Yani hükümdar sen mi olmalısın?"

Ronan yutkunurken boğazı düğümlendi. "Evet. Ama babam bu durumdan hiç memnun değildi."

"Neden?" İhtiyacım olan soruyu sordum ama cevaptan korkuyordum.

Omuz silkti. "Babam bir narsist. Declan ona kendini hatırlatıyor. Bir buz ejderhası. Ben ona annemizi hatırlatıyorum. Tamamen ateş."

Kalbimde küçük çatlaklar oluştu. "Annemi sevmiyor ?"

"Çiftleşmeleri ayarlanmıştı. Güçlü oğullar istiyordu. Babası da güçlü bir ittifak istiyordu. Ve dişi ejderhalar inanılmaz derecede nadirdir."

Mideme bir kurşun ağırlığı yerleşti. Strateji için evlenmeye zorlanmayı hayal bile edemezdim.

Ronan'ın çenesi ileri geri hareket etti. "Bana ve Dec'e karşı çok sertti ama her zaman birbirimize destek olduk, birbirimizin arkasını kolladık."

Kulaklarımda bir çınlama başladı. "Nasıl yani?"

Ronan iç çekti. "Kafanın içinde olmasını istemeyeceğin şeyler." "Anlat bana."

Bana doğru bir bakış attı. "Yara izleri olan tek kişi sen değilsin diyelim."

Bakışlarım alnındaki yarığa odaklandığında göğsümde öfke patladı.

"Dec'in liderlik etmesini istediğini biliyordum. Dec'i varis olarak atasa bile umurunda olmazdı ama bu yeterli değildi. Sürümüzün içindeki varlığım bu varislik çizgisini sorgulatırdı."

Midemdeki o çukur geri gelmişti. "O ne yaptı?"

"On yaşındayken, muhafızları beni gece yarısı yatağımdan aldılar. Beni babamın huzuruna çıkardılar. Beni kendisine ve Dec'e karşı komplo kurmakla suçladı ve ihanetten suçlu olduğumu söyledi."

"On yaşındaydın!"

Ronan bir omzunu kaldırdı ve sonra düştü. "Onun için fark etmedi. Bana *merhamet* gösterdiğini ve kafamı kesmek yerine beni savaş çukurlarına sattığını söyledi."

Başımdaki tüm kan çekildi. "Ne?" Fısıldadım.

"Dünyamızın karanlık bir tarafı var. Her zaman olmuştur. Doğaüstü varlıkların ölümüne dövuştüğü yeraltı dövüş ringleri var."

Keskin bir nefes aldım.

Ronan'ın bakışları benimkilerle buluştu. "Sayamayacağım kadar çok insan öldürdüm." Bakışları ellerine kaydı. "Sana asla dokunmamalıydım. Seni lekeledim."

Ellerini tuttum, parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. "Hayatta kalmak için yapman gerekeni yaptın."

Başını kaldırdı, gözleri sıvı altın gibi parlıyordu. "Ben iyi bir insan değilim." "Öylesin," diye karşı çıktım. "Bunu sayılamayacak kadar çok kez gördüm."

Ronan zorlukla yutkundu. "Colt'un babası beni kurtardı."

Sustum. "Orada ne kadar kaldın?"

"Üç yıl. Ama Andrew beni kurtardı, yeraltı patronlarının beni rahat bırakmasını sağladı. Bunu nasıl başardığından hâlâ emin değilim. Sonra bana bir ev verdi."

Bunun için Colt'un babasına sonsuza dek minnettar kalacaktım ama aklım Ronan'ın söylediği ilk şeye takılıp kalmıştı. Üç yıl. Bu süre küçük bir çocuk için bir ömür gibi gelirdi. Ne kadar işkenceye katlanmıştı?

Parmaklarım onunkilerin etrafında sıkılaştı. "Çıktığına çok sevindim." "Ben de. Dec'in öyle olduğundan emin değilim."

Sertleştim.

"Beni hiç aramadı. Başından beri istediği güce sahip olduğu için rahatlamıştı."

Bu benim tanıdığım Declan'a hiç benzemiyordu. "Nereden biliyorsun?"

Ronan'ın çenesi sertleşti. "Özgür kaldıktan sonra onu bulmaya gittim. Sürüdeki yeni rolünden son derece memnundu. Benimle hiçbir şey yapmak istemediğini, babamızın ona ne yaptığını söylediğini anlattı."

"Baban ona yalan söyledi," diye karşı çıktım.

"Biliyorum," diye hırladı Ronan. "Ama Declan ona inandı. Beni kapı dışarı ederken onun tarafını tuttu. Üç yıldır bir kâbusun içinde yaşıyor olmam onun umurunda bile değildi. Bunu hak ettiğimi düşündü."

"Ronan..."

"Hayır," diye kestirip attı. "Dec bu bağın içinde olabilir ama ona asla güvenmeyeceğim."

Onunla çalışacağım ama bu kadar."

Göğsümde şiddetli bir sızı kök saldı. Bir açıklaması olmalıydı, ikisini de iyileştirmenin bir yolu olmalıydı.

"Yapma, Firecracker. Burası karışamayacağın tek yer." Ronan ne demek istediğini anlatmak için bana bir bakış fırlattı. "Onu bana zorla kabul ettiremezsin."

Nefesim hayal kırıklığı içinde ciğerlerimi terk etti. "Tamam." Ronan başını sallayarak onayladı.

"O kavgalar hâlâ devam ediyor mu?" Yumuşak bir sesle sordum. Başka çocukların, masumların aynı kadere terk edildiği düşüncesine dayanamıyordum.

Ronan'ın gözlerinde bir şey parladı. "Ne oldu?" Bastırdım.

"On altı yaşına geldiğimizde Colt, Trace, Dash ve ben bu olaylarda rolü olan herkesi tek tek avladık. Her birini acımadan öldürdük."

O altın sarısı gözlerle karşılaştım ve başka tarafa bakmadım. "Güzel." Ronan'ın gözleri şaşkınlıkla parladı.

"Sonsuza dek yanacak kadar aşağılık insanların hayatlarına son verdiğin için kızmamı mı bekliyorsun?" diye sordum.

Ronan sessizdi.

"Hayır, değilim. Başkalarına zarar vermelerini engellediğin için mutluyum."

"Onları sadece durdurmadım, Leighton. Onlara işkence ettim. Sonları kolay olmadı."

"O zaman belki dünyaya çektirdikleri acının bir milimetresini hissetmişlerdir. Belki de onlara adaletin en ufak bir ipucunu verdiniz."

Ronan'ın bunun için kendini hırpalamasına izin vermezdim. Bu dünyayı daha güvenli bir yer haline getirirken olmaz. Çocukluğu ondan *çalındığında* değil.

"Fişek," diye nefes aldı.

Sonra hareket ettim ve kucağına tırmandım. Ronan'ın kolları etrafıma dolandı ve beni sıkıca tuttu. Boynuna sokuldum ve kucağına daha da gömüldüm.

Ronan derin bir nefes aldı. "Sana dokunmama nasıl dayanabiliyorsun?"

"Bunlar sayısız insanı güvende kılan eller. Bana değer verildiğimi hissettiren eller. İyileştiren eller."

Ronan'ı bir ürperti sardı ve elini yüzüme doğru kaldırdı. O güzel gözleri görebilmek için başımı geriye doğru eğdim.

"Leighton." Sesi isimle kesildi. "Seni görüyorum. Ve iyiden başka bir şey yok."

Ronan'ın başı eğildi, dudakları benimkinden bir nefes uzaktaydı.

"Ronan!" Dash'in sesi dalgaları yararak geldi. "Hareket etmen gerek. Bir şey bulduk."

RONAN ayağa fırladı ve beni dikkatlice kayanın üzerine bıraktı. "Hadi gel." Elimi tuttu ve kayaları aşarak arka bahçeye çıkmama yardım etti.

Dash tekrar Ronan'a odaklanmadan önce ikimizi de içine çekti. "İyi misin?" Ronan başını sallayarak onayladı. "İyiyim. Ne buldun?"

Dash bana baktı. "Hadi içeri girelim."

Ronan beni ileriye doğru çekiştirirken karnımın içi boşaldı. Onun uzun adımlarına ayak uydurmak için neredeyse koşmam gerekiyordu.

Çocukların geri kalanı içeride bekliyordu, havada bir gerilim vardı. Elimde olmadan Declan'ı inceliyordum, kafamda bir sürü soru dönüp duruyordu. Gözleri Ronan'ın elindeki elime kilitlenmişti, bakışlarında özleme benzeyen bir şey vardı. Kardeşinin yerinde olmak mı istiyordu? Yoksa Ronan'la olan yakınlığını mı özliyordu?

"Ne?" Ronan kapı kapandığı anda kıırttı. Colt hemen, "Damien'la ilgili bir ipucumuz var," diye cevap verdi.

Midem bulandı.

"Nereye?" Ronan talep etti.

Dash, "Zümrüt Koyu'nun hemen kuzeyindeki mağaralar," diye bilgi verdi. Ronan'ın çenesi titredi. "Eğer orada saklanıyorsa zor durumda olmalı."

Declan, "Bu noktada pek fazla müttefiki varmış gibi görünmüyor," diye mırıldandı.

"Umarız yapmaz, demek istiyorsun," diye tersledi Ronan.

Declan'ın gözleri Ronan'ın tonundaki ısılıkla parladı ve oradaki incinme ipucunu kaçırmadım. *Lanet olsun.* İkisinin de kaçırdığı bir şey olmalıydı.

"Bahşış nasıl ?" Trace şüpheli bir tavırla sordu.

Colt telefonuna baktı. "Muhafızlarımızdan biri Damien'in çevresinde dolaştığı bilinen bir vampiri takip etmiş. Görünüşe göre yiyecek ve diğer malzemeleri bırakıyormuş."

"Peki ya Alister?" Ronan sordu.

Colt'un dişleri birbirine çarptı. "Ekibimiz okuldan ayrıldıktan kısa bir süre sonra onu kaybetti. Onu takip ettireceğimizi biliyordu."

"Vampir kralın izini mi sürüyordun?" Ciyakladım. "Bunun için başın belaya girmez mi?" Bunun onların kötü şöhretli anlaşmasına uyacağını hayal bile edemezdim.

Colt omuz silkti. "O oyunu kurallarına göre oynamıyor. Biz neden oynayalım ki?" Endişe derime işledi. "Meclisi arayacak mısın? Damien?"

Çocuklar birbirlerine baktılar ve bu endişe paniğe dönüştü.

"Colt?" Bastırdım.

Bakışlarıma karşılık verdi. "Ona kaçma fırsatı veremeyiz. Meclis'te oturan vampir Alister'ı uyarabilir ve Alister da Damien'in kaçmasına yardım edebilir. Göz açıp kapayınca kadar Venezuela'da olabilir."

"Onun peşinden gidiyorsun..." Sesim kesildi, daha fazla bir şey söyleyemedim.

Dash yaklaştı. "Sayamayacağın kadar çok yaratık avladık. Bunu biz hallederiz."

Ama Damien sinsi ve kurnazdı. Ve onu besleyen akıl almaz bir nefreti vardı.

Colt bana, "Bire karşı beş olacak," diye güvence verdi.

"Bunu bilemezsiniz. Ona yardım eden başkaları da olabilir."

Ronan elimi sıktı. "Bunun için hazırlıklı olacağız."

"Nasıl?" Bastırdım.

"Tepeden tırnağa silahlanmış olarak gidiyoruz," dedi

Trace kayıtsızca. "Ve yer değiştirmeye hazırız," diye ekledi Declan.

Damien ve onun karanlık tarafa geçirmiş olabileceği diğer herkesle savaşmaları fikri midemi bulandırdı. "Lütfen yapmayın," diye fısıldadım. "Muhafızların mağaraları gözlesin ve haber versinler."

Colt öne doğru yürüdü, elleri yüzümü çerçevelemek için yukarı kalktı. "Bunu yapmamız gerekiyor. Hepimizi güvende tutmak için. Halkımızın gelecekteki liderleri olduğumuzu iddia edip sonra da arkamıza yaslanıp tüm riski başkalarının almasına izin veremeyiz."

Gözlerim yanıyor, boğazım tıkanıyordu çünkü haklı olduğumu biliyordum. "Dikkatli olacak mısın?"

Eğildi ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Elbette." Beni bıraktı ve diğerlerine döndü. "Bir plana ihtiyacımız var."

ARKADAŞLAR yemek masasının üzerine serilmiş topografik haritaları incelediler. Emerald Körfezi'nin hemen kuzeyindeki mağaralar ağı çok genişti. Damien'ın ellerinden kaçmasının ne kadar kolay olacağını şimdi anlıyordum.

Farklı yaklaşımlar üzerinde konuştular ve farklı çıkış seçenekleri belirlediler.

Bir el tişörtümün altından kayarak tenimde daireler çizdi. Dash, "Her şey yoluna girecek," dedi.

Bakışlarımı onunkilere kaldırdım. "Bunu bilmiyorsun." "Öyle olmasını sağlayacağız."

Bu sözlerde öyle bir güven vardı ki ona inanmak istedim.

İçimde oluşan korkuyu türlü atlatamıyordum.

Dash eğildi, alnı benimkine yaslandı. "Mon Coeur, biraz inancın olsun."

"Sana güvenim tam. Güvenmediğim tek şey dünyanın geri kalanı."

Dash geri çekildi, gözleri arıyordu. "Bize geri dönecek misin?"

Ne demek istediğini biliyordum. Onlara tekrar güvenmenin bir yolunu mu buluyordum? "Deniyorum," diye fısıldadım.

O son sıçrayışı yapmak, hâlâ çarpan kalbimi göğsümden çıkarıp onların ellerine bırakmak istedim. Ama onu tam olarak serbest bırakamıyordum. Bunu her düşündüğümde, dehşet beni kavırıyordu.

Dash saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Oraya varacaksın." Dudakları tüy kadar hafif bir dokunuşla dudaklarıma değdi. "Sabırsızlanıyorum."

İçimden bir enerji fişkırdı, o tanıdık vızıltı kaslarımda kök saldı. Daha fazlasını aramak için öne doğru eğildim ama Dash geri çekildi.

Bana doğru sırtıttı. "Uh, uh, uh. Hepinize sahip olana kadar olmaz, hatırladınız mı? Vücudundan daha fazlasını istiyoruz. Hepsine ihtiyacımız var."

Sertçe yutkundum, hayal kırıklığının beni ele geçirmesine izin vermemeye çalıştım.

Colt ellerini birbirine vurarak beni sersemliğimden kurtardı. "Tamam, hazırlanın. Hemen gitmemiz gerekiyor." Declan'a baktı. "Sana cephaneliği gösterdik mi?"

Declan başını salladı.

Colt'un dudakları seğirdi. "Biraz eğleneceksin." Koridora doğru ilerledi, etrafında bana Noel'deki bir çocuğu hatırlatan bir heyecan uğulduyordu.

Colt yanında elektronik bir ped bulunan bir kapının önünde durdu. Avucunu pedin üzerine bastırdı ve bir dizi kilit açma sesi duyuldu. Colt kapı koluna uzandı ve çevirdi.

Kapının kendisi görüldüğünden daha ağırdı. Dış cephesi ahşaptı ama altında kalın bir metal vardı.

Colt bana baktı. "Burası aynı zamanda saldırı durumunda güvenli bir oda."

Bunun gerekli olabileceği düşüncesi kulaklarımda kan çanağına dönüştü.

Colt bizi odaya soktu ve çenem düştü. *Cephanelik* demek hafif kalırdı. Bu alan bir orduyu 3. Dünya Savaşı için donatabilirdi. Peki bu neyle karşı karşıya olduğumuz hakkında ne söylüyordu?

Odayı gördüğümde gözlerim inanılmaz derecede büyüdü. Hayır, daha çok *oda* gibiydi, çoğul. Her birinin farklı teması vardı. Adamlar duvarlardan bir şeyler indirip spor çantalarını doldururken daha derinlere indim.

İlk alan bir çeşit zırh içeriyor gibiydi. Ama tarih ders kitabımdaki gibi bir şey değildi. Daha teknikti. Elimi uzattım ve parmaklarımı ince, uzun kollu bir tişörte benzeyen şeyin üzerinde gezdirdim. Ama malzeme düşündüğünüzden daha yoğundu.

Dash gelerek, "Ateşe karşı korur," diye açıkladı. Soru sorarcasına ona baktım.

Omuz silkti. "Ejderhalar ya da bazı iblislerle herhangi bir sorun yaşandığında işe yarıyor."

Trace'in gölge iblisle savaşırken çıkardığı mor ateşi hatırladım.

Başımı yan odaya doğru eğdim. "Silahlar mı?"

Silahları pek sevmezdim ama Damien'la karşı karşıya geleceklerse kendilerini korumak için mümkün olan her şeye sahip olmalarını isterdim.

Trace ve Ronan bir çanta doldururken Dash söz konusu duvara baktı. "Farklı doğüstü varlıklarla savaşmak için farklı türde silahlar var."

Başımı salladım ama kendimi hasta hissettim.

Dash bana sarıldı. "Kabul etmesi zor biliyorum ama bu şeyler bizi güvende tutuyor."

Bunu kendime tekrar tekrar söyledim.

Odanın içine doğru yürüdüm, Dash yakın duruyordu. Kalkanlar ve yaylı tüfekler, kırbaçlar ve boğuşma aletleri, her boyutta ve şekilde ipler ve bıçaklar vardı.

Dash'e bakarken kaşlarım çatıldı. "Hepiniz bu şeyi nasıl kullanacağınızı biliyor musunuz?"

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Küçüklüğümüzden beri bu konuda eğitim aldık."

Omuzlarım dikleşti. "Öğrenmek istiyorum."

Dash'in yüz ifadesi, parmağını yüzümün yan tarafında gezdirirken yumuşadı. "Bir savaşçının kalbi."

"Bana öğretecek misin?" Bastırdım.

Başını sallayarak onayladı. "El ele tutuşmayı öğrendikten sonra."

"Sabah koşuları," diye homurdandım.

Dash kıkırdadı. "Her şeyin temeli bu." "Tamam," diye seslendi Colt. "İhtiyacımız olan her şeyi aldık mı?" Kanım dondu. Hazır değildim.

Diğerleri de onaylarcasına bağıldılar. Colt,

"Hadi gidelim," diye karşılık verdi.

Onların hareketlerine kapıldım, cephanelikten çıkıp girişe doğru ilerledim, sonra da dışarı çıktım. Escalade ön tarafa park edilmişti.

Colt arka kapağı açtı ve çantaları içeri yüklediler. Bana doğru geldi ve beni kollarının arasına aldı. "Birkaç saat içinde döneceğiz. Belki daha erken."

Ellerim onun tişörtünde yumruk oldu.

"Dikkatli ol." "Her zaman dikkatliyimdir."

Başımı geriye doğru eğdim, çok sevdiğim ela gözlerini içime çektim. Parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. Sadece bir dokunuştı, orada ve gitti, ama söylemekten çok korktuğum şeyi iletliğini umuyordum. Colt'u sevdiğimi, ona geri dönmenin yolunu bulmak istediğimi.

Dudaklarından bir iç çekiş çıktı. "Seni seviyorum, LeeLee."

Boğazım sıkıştı, orada bir yanma başladı. "Colt-"

Parmağını dudaklarıma bastırdı. "Döndüğümde söyle."

Başımı salladım, o da beni bıraktı. Sonra Dash geldi. Beni öptü, derin ve yavaş. "Atla, Mon Coeur," diye fısıldadı.

Haklı olduğunu biliyordum. Zamanı gelmişti.

Onu bıraktığımda gözlerimin bu sözü tuttuğunu biliyordum çünkü Dash'in gözleri parlıyordu.

Declan içeri girdi, başını eğdi ve boynuma bir öpücük kondurdu. "Beni çok fazla özleme."

Gülmeye çalıştım ama gülmek gelmedi. "Kahraman olma."

Bana doğru sırtıttı. "Yapmamaya çalışacağım." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Kendine dikkat et."

Declan geri adım attığında, bizi bir bilim deneyini inceler gibi izleyen Ronan'ı ortaya çıkardı. Ama kardeşini anlamaya çalıştığını biliyordum. Ona sarıldım ve sıkıca tuttum.

"Sana inanıyorum," dedim usulca.

Ronan'ın kolları etrafımda kasıldı ve derin nefes alarak yüzünü boynuma gömdü. Bırakması birkaç saniye sürdü ama sonunda bıraktı ve cipe doğru ilerledi.

Bakışlarım Trace'i aradı. Gözlerinde gölgeler dönüyordu. Bazı günler, şeytanlarının şeytanları olduğuna yemin ediyordum. Ona doğru ilerledim.

"Yapma," dedi, sesi kısıktı. "Kontrol bende değil."

Dinlemedim. Kendimi ona doğru attım. Trace'in beni yakalamaktan başka çaresi yoktu. Bacaklarım beline dolandı, kollarım boynuna dolandı. "Sakın ölme, tamam mı?"

Trace'in parmakları kıcıma saplandı. "Eğer yapsaydım hayatın daha basit olabilirdi."

Saçlarından tuttum ve başını sertçe geriye çektim. "Bir daha asla böyle bir şey söyleme. Tam bir baş ama *benim* baş belamsın."

Trace'in gözleri parlak mor renkte parladı ve dönmeye başladı. "Kahretsin," diye mırıldandı Ronan.

"Dostum?" Dash dedi ki. "Şu anda senin karabasanının Leighton'a sahip çıkması için gerçekten vaktimiz yok. Cidden kafayı yemiş bir vampiri öldürmemiz gerekiyor."

Mor, o güzel menekşe rengine dönüştü. "Uslu bir kız ol, Minik Kuş."

Trace beni yere indirirken içimden bir ürperti geçti, göbeğim onun sert aletinin üzerinde kayıyordu. Sertçe yutkundum.

Trace, "*Hemen* gitmem gerek," diye homurdanarak cipe doğru bir hamle yaptı.

Colt birine işaret etti ve başımı kaldırıp baktığımda Baldwin'in ön merdivenlerde olduğunu gördüm. Colt'un yanına geçti.

Colt, "Biz dönene kadar her an onunla birliktesin," dedi. Baldwin başını salladı, yüzü ciddiye. "Onu hayatım pahasına koruyacağım."

Colt bana baktı. "Birazdan görüşürüz, LeeLee."

Sözlerinin kasıtlı olarak sıradan olduğunu, herhangi bir zamanda söylenebilecek bir veda olduğunu biliyordum. Ama yine de öldürdü. Cipe izlerken her şey yanıyordu. Motor çalıştı ve paniğim kök saldı.

Escalade uzaklaşırken, içimde bir acı parladı. Bu olayla ilgili her şey yanıltı. Ve onları bir daha asla göremeyeceğim korkusundan kurtulamıyordum.

OceanofPDF.com

Cip gözden kaybolduktan uzun bir süre sonra virajda oturdum. Sanki orada kalırsam, adamları kendime geri getirebilirmişim gibi. Çapa güçlerim olmayabilirdi ama belki kendi sihrimin bir kısmını harekete geçirebilirdim.

Bir kol omuzlarıma dolandı. "Hadi içeri girelim."

"Bundan nefret ediyorum," diye fısıldadım

Baldwin'e.

"Sen de ben de, melek. Hadi biraz yaparak kafamızı dağıtalım."

Baldwin'e baktım, sıcak kahverengi gözleri sempati ve anlayışla doluydu. Sertçe yutkundum ve başımı salladım.

Beni evin içine ve mutfığa doğru yönlendirdi. "Sence ne yapmalıyız?"

Mideme bir şey sokma fikri iğrençti. "Erkeklerin favorileri neler?"

Baldwin sırttı. "Düşünce tarzını seviyorum. Colt ve Dash gelenekçidir. Çikolata parçacıklı kurabiyelere bayılırlar. Trace limonlu kurabiyelere bayılır. Ronan buraya taşındığı haftadan beri fıstık ezmeli M&M kurabiyelerime bayılıyor. Declan'ı hâlâ çözebilmiş değilim."

Baldwin'e baktım. "Ronan geldiğinde burada mıydın?"

Baldwin'in gözlerinde gölgeler dönüyordu. "Colton doğmadan önce de bu geminin dümenindeydim."

Dudağımın kenarını dişlerimin arasında sıktım. "Geldiğinde durum ne kadar kötüydü?"

Baldwin Ronan'ı sorduğumu hemen anladı ama yüz ifadesini temkinli bir bakış kapladı.

"Bana neler biraz anlattı. Dövüş çukurları hakkında." Baldwin'in gözleri parladı. "Öyle mi?"

Başımı salladım.

"Bir baba kendi çocuğuna bunu nasıl yapar, asla bilemeyeceğim," diye mırıldandı.

"Ben de öyle."

Baldwin içini çekerek tezgâha yaslandı. "Duvarlarının çok yüksek olmasının nedenleri var. En çok güvenmesi gereken insanlar ona ihanet etti."

Göğüs kafesimde bir sızı alevlendi. "Benim tanıdığım Declan bunu asla yapmaz. İşin içinde başka faktörler olmalı."

"Eminim vardır," dedi Baldwin nazikçe. "Ama bu Ronan'ın nasıl hissettiğini değiştirmez. Bir yıldan uzun bir süre boyunca tek bir kişinin bile ona dokunmasına izin vermedi."

Acı içimde sekti. Ronan'a tutunmak ve asla bırakmamak istedim.

"Ona iyi geliyorsun," diye fısıldadı Baldwin. "Geçtiğimiz ay onu hiç olmadığı kadar canlı gördüm."

"Hayatını üst ettim," diye mırıldandım. "Belki de ihtiyacı olan şey tam olarak buydu."

En azından sonunda tüm bu zahmete değdiğini düşünmesini umuyordum.

Baldwin'e baktım. "Önce fıstık ezmeli M&M kurabiyeleri yapalım." Sırıttı.

Mutfak, mutfağa dağılmış çeşitli raflarda soğumakta yarım düzine ikramın karışımından dolayı harika kokuyordu. Tek bir şey bile yiyemedim. Baldwin beni ikna etmeye çalıştı, güneşin altında her şeyi yapmayı teklif etti, ama midem bunu kaldıramadı.

Karıştırma kabını gereğinden fazla kuvvetle ovdum. "Çok uzun zaman oldu."

Dört saatten fazla oldu.

"Onlara zaman verin. Bu tür görevlerde bazı şeyler ortaya çıkabilir."

Olabileceğinden emindim ama bu tür şeyler asla iyi olmazdı.

Baldwin'in bulunduğu yönden bir zil sesi geldi ve cebinden bir telefon çıkardı. "Evet?"

Yüzündeki kanın çekilişini izledim. "Hemen."

Mutfaktan çıkmaya başlamıştı bile.

Karıştırma kabını düşürdüm, peşinden koşarken suyu kapatmaya ancak vakit bulabildim.

Baldwin daha önce girmeye cesaret edemediğim bir arka koridorun yarısına gelmişti bile. "Ne oldu? Ne oldu?" Her kelimesi panikle doluydu.

"Bilmiyorum. Sadece Colt yaralandı."

Bir kapıyı iterek açtı ve birden revire benzeyen bir yerde bulduk kendimizi. Birkaç yatak ve sayamayacağım kadar çok tıbbi ekipman vardı.

"Ne kadar kötü?" Fısıldadım.

Baldwin'in çenesindeki bir kas kasıldı ve çeşitli dolaplardan malzemeleri çıkarıp bir arabaya yerleştirdi. "Kötü."

Karnıma giren kramp neredeyse nefesimi kesecekti.

Bu olamazdı, .

bir kapı çarptı ve sıçramama neden oldu.

"Bu onlar olmalı. Yatağı soymama yardım et," diye emretti Baldwin.

Bacaklarımı zorlayarak hareket ettirdim ve en yakın yatağın üzerindeki battaniyeleri çekmesine yardım ettim.

Sesler yükseldi ama kelimeleri çıkaramadım. Bir saniye sonra adamlar odaya doluştu.

Onları içime çekerken bir an donup kaldım. Bana dünyanın parasını verseniz bile kıpırdayamazdım. Sanki şeytanın ta kendisiyle savaşmış gibi görünüyorlardı. Kıyafetleri yırtıktı, yüzleri ve vücutları kanlıydı ve siyah katran benzeri bir maddeyle kaplıydı. Ve kıpırdamayan bir Colt taşıyorlardı.

Bu son bilgi beni ileri doğru sarsmıştı. Solgundu, çok solgundu. Gözleri kapalıydı. Ve böğründe açık bir yara vardı.

Colt'u hastane yatağına yatırırken Baldwin, "Anlat bana," diye bağırdı.

"Bu lanet bir tuzaktı," diye homurdandı Trace. "Mağaralar gölge iblislerle doluydu. Bizi sıkıştırdılar ve çıkmak için savaşmak zorunda kaldık."

Ronan'ın yüzü tamamen boştu, şoka girmişti. "O benim önüme geçti. Ben olmalıydım."

Kalbim kırıldı.

Dash elini onun omzuna attı. "Sen de onun için aynısını yapardın."

Baldwin hızla çalışarak Colt'un gömleğini kesti.

Nefesim kesildi. Yanındaki yara çok büyüktü ve sanki eti  r yormuş gibi siyaha dönüyordu.

Baldwin küfretti. "Hızlı hareket etmeliyiz. Yarayı temizleyin. Dash?"

Ama Dash çoktan daha uzaktaki dolaplara doğru ilerlemiş, malzemeleri çıkarmış ve bir k senin üzerinde ilahi söylemeye başlamıştı.

Colt'un yanına gittim ve elimi onunkinin içine soktum. Çok soğuktu, hiç de o çok sevdiğim canlı, ateşli Colt gibi değildi. Gözlerimin arkasında bir baskı oluştu. "Ne yapabilirim ki?"

Baldwin bana baktı. "Onunla konuş. Onu burada tut."

Colt'un elini daha sıkı kavradım. "Hey..."

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Onu bana, bize geri getirecek hangi sözleri söyleyebilirdim.

Sertçe yutkunarak aklıma gelen ilk şeyin ağzımdan dökülmesine izin verdim. "Bu ağaçtan düştüğün zamandan çok daha kötü. Baban çok kızmıştı. Sana o yüksek dalların güvenli olmadığını söylemişti ama kendin g rmen gerekiyordu."

Colt kılını bile kıpırdatmadı.

"Kolunu iki yerden kırmışsın. Ama önce alını imzalamama izin verdin. Ne dediğimi hatırlıyor musun?" Gözlerim yaşardı. "Sonsuza kadar en iyi arkadaşız, ama artık ağaç yok."

Parmaklarım elimin içinde kıpırdadı.

Başımı Baldwin'e doğru kaldırdım. "Bir şey hissettim."

"Güzel. Konuşmaya devam et," diye emretti Dash ona iksiri uzatırken. "Bu acıtacak." Diğerlerine bir göz attı. "Tutun onu."

Colt'un etrafına dolanarak bacaklarını ve omuzlarını yatağa bastırdılar.

"Alçı çıkar çıkmaz ağaçlara tırmanmaya başlamıştın," diye hatırladım. "Burada da aynısını yapacaksın."

Baldwin karışımı Colt'un yarasına döktü. Fokurdadı ve patladı, kalın, zehirli duman havayı doldurdu. Pencereyi açmak için acele etti, dışarı çıkmasına rehberlik etti.

Colt'un dudaklarından kısık bir inilti döküldü.

"Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum," diye söz verdim.

Fokurdama şiddetlendi ve Colt'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Bize karşı savaşırken dudaklarından dökülen çığlık insandan çok hayvaniydi.

"Tutun onu!" Baldwin bağırdı.

Colt kriz geçirmeye başladı, vücudu kesik kesik hareketlerle sarsılıyordu. Adamlar güçlerini korurken dehşet beni sardı. Sonra Colt gevşedi ve hiçbir şey kalmadı.

OceanofPDF.com

Kalp monitörünün bip sesi kulak zarımı tırmalıyordu. Gözlerim yanıyordu ama onları kapatmayı reddettim. Eğildim, alnımı Colt'unkine ve birleştirdiğim ellerime bastırdım. İçimdeki tüm yaşamı Colt'a aşılamaya çalıştım. Eğer yapabilseydim ciğerlerimdeki son nefesi de ona verebilirdim.

Biri omzumu sıktı. Dash, "Biraz dinlenmen gerek," dedi.

Başımı sallayarak doğruldum. "Ben iyiyim."

"Yirmi dört saatten fazla oldu," dedi Declan bana zaten bildiğim bir şeyi söyledi.

O zamanın her saniyesi lanet olası ruhuma kazınmıştı ama Colt hâlâ uyanma belirtisi göstermiyordu. Colt'un yarasının, şekil değiştiren iyileşmesi ve Ronan'ın kanının bir kısmının yardımıyla mucizevi bir şekilde kendini tekrar örmesini izledim. Ama hâlâ uyanmamıştı.

Odanın etrafına yerleştirilmiş adamlara baktım. Hepsinin yaraları tedavi edilmişti. Bazıları diğerlerinden daha kötüydü ama hiçbiri Colt'unki kadar kötü değildi. "Neden uyanmıyor?"

Ronan ensesini sıktı, adımlarını milyonuncu kez hızlandırdı.

Konuşan Trace oldu. "Bazen iblis zehri vücutta bir tür sepsise neden olabilir."

"Bu da ne demek oluyor?" Taze bir panikle sesim tiz bir hal aldı.

Trace yüzünü buruşturdu. "Colt bununla savaşmaya çalışıyor. Bunu başarıp başaramayacağını görmek an meselesi."

"Bir şeyler yapmamız lazım! Ona ilaç verin. Ona yardım edin." Kelimelerim gittikçe daha hızlı dökülüyordu.

Dash tekrar omzumu sıktı. "Elimizden gelen her şeyi yaptık."

"Başka bir şey olmalı." Gözlerimdeki yanma şiddetlendi, sanki aside batırılmış gibi hissediyordum.

Ronan bana baktı, keder onu harap ediyordu. Onu teselli etmek istedim ama bunu yapmak için Colt'u bırakamazdım.

Kapı çalındı ve ardından kapı açıldı.

Yeni geleni görmek için koltuğumda döndüm, sonra Darius boşluğa adım atınca kaskatı kesildim. Colt'un sürüsünün geçici alfası, o görevi devralmaya hazır olana kadar. Beni hayatlarının hiçbir döneminde istememiş olan kişi.

Yüzünde bir öfke maskesi vardı. "Neden beni aramadın?"

Dash yanımda kalırken Trace, Ronan ve Declan bir anda aramıza girdiler.

Declan sakince, "Bu seni ilgilendirmez," dedi.

"beni ilgilendirmiyor muydu?" Darius böğürdü. "O benim kurdum. Benim sorumluluk."

"Hayır," dedi Trace dalgın dalgın. "Sen onun kurdusun."

Darius'un yanağında bir kas kıpırdadı. "Henüz değil. Ben hâlâ bu sürünün alfasıyım."

"Sadece ismen," diye hırladı Ronan. "Ve Colt'un arkasını kollamadığını defalarca kanıtladın. O bu durumdayken seni etrafında istemez."

Satır aralarını okudum. Colt savunmasızken Darius'un etrafında istemezdi. İçimdeki her şey büküldü. Darius bu fırsatı gücü ele geçirmek için kullanmaya çalışacak mıydı? Colt'un olanı kendine almak için mi?

Darius kısık bir hırıltı çıkardı. "Onuruma hakaret mi ediyorsun?" "Ben doğruyu söylüyorum," diye karşılık verdi Ronan.

"Meclis buna izin vermez. O benim klanımdan. Benim sürümden. Onu bölgemize geri götürmeye hakkım var."

Bir ayağa kalktım ve adamları iterek geçtim. "Çık dışarı."

Darius'un gözleri parladı. "Affedersiniz?"

"Defol. Dışarı." Öfke her kelimenin içinden geçiyordu.

"Beni kontrol edemezsin, küçük kız. Kahretsin, bu karmaşanın içinde olmasının sebebi sensin."

Acı içime işledi ama hızla öfkeye dönüştü. "DEFOL!"

Sesim o kadar gür çıktı ki duvarların sallandığına yemin edebilirim.

Darius şaşkınlıkla bir adım geriledi, sonra yüzünü öfke kapladı. "Sen-"

Tüm ağırlığımı adamın göğsüne vererek ileri atıldım. "Hayır! ! Buraya gelip umurundaymış gibi davranamazsın. Colt'un iyiliğini düşünüyormuş gibi davranamazsın. Eğer ona ulaşmak istiyorsan, beni geçmen gerekecek!"

Bir kol belime dolandı ve beni geri çekti.

Trace'in tutuşuna karşı mücadele ettim ama o beni daha sıkı kavradı. "Sakin ol Minik Kuş."

Gözyaşlarım sıcak ve hızlı aktı. "O burada olmamalı. Colt'a karşı. Colt'u güvende tutmak zorundayım. Tutmak zorundayım." Dudaklarımdan daha fazla anlamsız kelime dökülürken hıçkırıklar bedenimi sarstı.

Darius'un yüzü benim durumum karşısında soldu. Ronan ve Declan ona ters ters baktı.

"Hemen gitmen gerekiyor," diye hırladı Declan.

Darius'un gözleri parladı ama başını sallayarak onayladı. "Gelişmeleri bana mesaj at, yoksa geri döneceğim."

Ronan sadece homurdandı ama Darius bunu bir anlaşma olarak algılamış olmalıydı çünkü kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

"Minik Kuş..." Ben hıçkıra hıçkıra ağlarken Trace bana sarıldı. "Onu güvende tutmamız gerek," diye mırıldandım. "Onu sakinleştirelim mi?" Dash sessizce sordu.

"Hayır!" Çığlık attım. "Colt," diye yalvardım.

Trace beni hastane yatağına taşıdı ve nazikçe Colt'un yanına yerleştirdi.

Yaralanmamış tarafına gömüldüm, onu içime çektim. Sandal ağacı kokusu etrafımı sarmıştı. Daha fazlasına ihtiyaç duyarak boynuna sokuldum.

Gözyaşlarım tenine düştü. "Çok özür dilerim."

Daha da yaklaştım, bedenim Colt'unkine karşı eriyordu. "Kendini kaybediyor," diye tısladı Ronan.

Trace sessizce, "Ona ihtiyacı var," dedi. "Bunun yardımcı olacağını düşünüyorum. İblisimi rahatlatan şey bu."

Çocuklar birbirlerine baktılar. Sonunda konuşan Declan oldu. "Ya uyanmazsa ne olacak?"

Sessizlik çöktü.

Trace'in gözleri morardı. "O zaman onu kaybederiz."

OceanofPDF.com

Bir el alayıcı ve rahatlatıcı hareketlerle omurgamda aşağı yukarı dolaştı. Sanki dev bir ısıtma yastığının üzerinde yatıyormuşum gibi hissediyordum. Bu sıcaklıktan daha fazlasını istiyordum, içine dalmak ve kendimi derinlere gömmek istiyordum.

Sonra sessizlik beni vurdu. Sürekli yoldaşım olan kalp monitörünün bip sesi kesilmişti.

Sarsılarak doğruldum, panik içime işledi. Gözlerimi kırıştıtırırken oda dalgalanıyordu.

Her şeyi tekrar odak noktasına getirmek için birkaç deneme yapmak gerekti.

İşte o zaman onu gördüm. Rengârenk saçları dağınıktı, çenesinde kırışıklıklar vardı, ela gözleri endişe doluydu.

"Colt."

Adı boğuk bir hıçkırıkla çıktı.

"Buraya gel, LeeLee." Beni göğsüne doğru çekti. "Bu gerçek mi?"

Kıkırdadı, sesi titretti. "Çok gerçek." "Emin misin?" Kendi hislerime güvenmiyordum.

"Ben iyiyim. Söz veriyorum."

O anda gözyaşlarım ciddi bir şekilde akmaya başladı ve içimi hırçın dalgalar halinde kapladı. Colt bana sıkıca sarıldı ve hıçkırıklar dinene kadar tekrar tekrar tatlı sözler fısıldadı.

"Buradayım, LeeLee."

"Seni kaybedeceğimi sandım," diye boğuldum.

"Asla olmayacak." Colt'un sözleri bir yemin gibiydi. Her hecesinde bunu hissettim.

Yüzünü görebilmek için başımı geriye doğru eğdim. "Sen iyi misin? Herkes nerede? Doktorun sizi kontrol etmesi gerekiyor."

"Çoktan yapıldı. Temiz bir sağlık raporu. Neredeyse tamamen iyileştim." Gözlerim parladı.

"Uyuyup kalmışsın." Colt'un ağız kaşlarını çattı. "Çok zorladın. Çocuklar bana yirmi dört saatten fazla uyanık kaldığını ve Darius'la neredeyse yumruk yumruğa kavga ettiğini söylediler. Aklından ne geçiyordu?"

Ben de kaşlarımı çattım. "O burada olmamalıydı. Senin tarafında değilken olmaz."

Colt saçlarımı yüzümden çekti. "Çok vahşice."

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Kaşları çatıldı. "Ne hakkında?"

"Seni dışarıda bırakmak. Beni hayatında istemeyebileceğini düşünmek... çok kötü acıttı."

"Seni her zaman isteyeceğim. Hiçbir şeyi daha fazla istemedim."

Sertçe yutkundum. "Seni uzak tutan şeyin ne olabileceğini düşünmedim. Acımın beni ele geçirmesine izin verdim."

Colt'un parmakları saçlarıma dolandı. "Bu çok doğal. Çok şey yaşadın." Gözleri karanlıkla doldu. "Neler yaşadığını bilseydim çok daha erken gelirdim, sonuçlarına katlanırdım."

"Colt-"

"Bana ihtiyacın olduğunda yanında olamadığım için kendimi asla affetmeyeceğim." "Affetme."

Parmakları boynumdan aşağı doğru kaydılar. "Bu doğru."

Bir elimi Colt'un yüzüne doğru kaldırdım, tüyleri avucuma batıyordu. "Ya baştan başlamaya karar verirsek?"

O muhteşem ela gözlerinde umut parladı. "Bu bağa bir şans vermeye istekli misin? Tamamen ve bütünüyle?"

Bu bağ söz konusu olduğunda yarım ölçü yoktu. Orada burada kendimden parçalar veremezdim. Kendimi tamamen vermeliydim ya da hiç vermemeliydim.

Doğrudum ve dudaklarımı Colt'un dudaklarına değdirdim. "Seni seviyorum Colt. Her zaman sevdim ve her zaman seveceğim."

Colt bir hırıltıyla hareket etti, bizi çevirdi, böylece ben onun altındaydım ve o da benim üstümde duruyordu. "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum."

Alt dudağımı ısırıldı. "Tekrar." "Seni seviyorum."

Colt güçlü bir öpücükle ağzımı aldı. Dili okşayarak içeri girdi, aynı anda hem talepkâr hem de rahatlatıcıydı. Colt günlerimin geri kalanı boyunca içine gömülebileceğim topraksı bir sıcaklıktı.

Dillerin arapsaçına dönmüşlüğünde kendimi kaybettim. Her bir bükülme ve takla karnımı alçaltıyor, sonra sıkılaştırıyor, göbeğim daha fazlası için haykırıyordu.

"Colt," diye fısıldadım dudaklarına karşı.

Bir parça geri çekildi, gözlerime baktı. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Parmaklarım onun kaslı sırtında titredi, teni inanılmaz derecede pürüzsüzdü. "Hepinize ihtiyacım var."

Ela gözleri kocaman açılmıştı. "LeeLee..."

"Lütfen."

Yüzümde herhangi bir kararsızlık belirtisi aradı. "Emin misin?"

Başımı salladım. "Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Colt'un parmakları tişörtümün altından karnıma doğru kaydı. Çok nazik bir hareketti, en ufak bir dokunuştı ama vücudumun uyanmasına ve hazır ola geçmesine neden oldu.

"Seni görmem gerek. Tavan arasındaki o günden beri bunun hayalini kuruyorum."

Onun ve Dash'in dokunuşları altında canlandığımı hatırlayınca kızardım.

Colt gömleğimin eteklerini avuçladı, itiraz etmemi bekliyormuş gibi durakladı. İtiraz etmedim. Ve bir saniye sonra gömleğim yere uçu.

Colt dirseğine yaslanmış, aşağıya bakıyordu. Parmağıyla dantelli sütyenimin kenarını yokladı. "Çok güzel. Çok mükemmel." Dudakları bir sırtışa dönüştü. "Her yerinin kızarmasına bayılıyorum."

"Kızıl saçlı olmanın laneti," diye mırıldandım.

Colt kıkırdadı, başı aşağı eğildi ve dudakları tenimde gezindi. "O güzel pembeyi yaymak için bir oyun yapabiliriz."

Sütyenimin bir askısını indirdi, sonra diğerini. Dili dışarı fırladı, meme ucuma çarptı.

Çekirdeğim sıkıca çekildi, istiyordum, ihtiyaç duyuyordum. "Colt," diye fısıldadım.

"Seni hazırlamam gerek LeeLee. Aceleye getiremeyiz."

Ama ben istedim. Onu istiyordum, şeyini. Ve bekleyemedim.

Colt'un dudakları meme ucuma yapıştı ve derin derin emdi.

Neredeyse yataktan düşecektim, dudaklarımdan bir inilti döküldü.

Eli eşofmanımın altından külotumun altına kayd1. "Ağr1n1 hafifleteceğim."
Bacaklarım içgüdüyle açılmış, bana vereceğ1 şey için
yalvarıyordu. Colt iki parmağın1 içeri kayd1rdı, başparmağ1
klitorisimin etrafında dönüyordu.

Nefeslerim hızlandı.

"Çok sıkı. Sikimi sağdığ1n1 hissetmek için sabırsızlanıyorum. Tanrım,
LeeLee, sadece bunu düşünerek bile boşalabilirim."

Dudaklarımdan yalvaran bir miyavlama çıktı.

Colt'un dişleri meme ucumu sıyırdı ve kalçalarım
sarsıldı. "İyi bir kız ol ve kıpırdama," diye emretti.

Colt alay edip oynarken tüm gücümle hareketsiz kalmaya çalıştım, ama
kısa süre sonra kalçalarım yeniden hareketlendi, parmaklarının itişlerini
karş1lamak için yükseldi. Bacaklarımdan arasına ıslaklık yayıldı ve Colt derin
bir nefes aldı.

"Tanrım, kokun. bir şey yok."

Yüzüm alev alev yanıyordu.

Colt'un gözleri benimkilerle kilitlendi. "Asla utanma. Seni tahrik ettiğimi
bilmek hoşuma gidiyor. Bu koku sadece bizim için."

Kalçalarımın arasında bir ıslaklık daha birikti.

Colt sırttı. "Kalçalarının arasındaki o güzel pembeyi görmeliyim."

O kadar hızlı hareket etti ki zar zor görebildim, eşofmanımı ve külotumu
çekiştirerek çıkardı ve yere gönderdi. Kalçalarımı ayırıp aralarına yerleşt1.

Kendimi örtmek isteyerek kıpırdandım.

Colt kalçalarımı kavradı, gözleri sertleşti. "Hiç bu kadar güzel bir şey
görmemiştım. Parlıyor. Pembe. Çok hazır ve istekli."

Onun sözleriyle içim kasıldı.

Colt'un dili klitorisimde gezindi ve tüm utancım uçup gitti. Sadece daha
fazlasını istiyordum. Dalga geçti ve oynadı ama her zaman ona ihtiyaç
duyduğum yerde durdu.

Bir inilti daha serbest kaldı ve Colt'un bakışları benimkilere kayd1. "Hazır
mısın LeeLee?"

Yutkundum ve başımı

salladım. "Kelimelere

ihtiyacım var." "Hazır,"

diye fısıldadım.

Colt ayağ1 kalktı ve nefesim kesildi.

"Prezervatif mi?" Ciyakladım.

Parmakları bacağımdan üzerinde gezindi. "Tamamen çiftleşmediğımız sürece
hamile kalamazsın. Seni sahiplenmeliyiz."

"Beni sahiplenmek mi?" diye sordum.

Colt'un parmakları tenimde desenler çizdi. "Her doğaüstü için farklı bir süreçtir ama her zaman bir iz vardır. Benim için bu, dişlerimin çiftleşme ısırığıyla o tatlı tene batması anlamına geliyor."

Kalbim hızlandı, derin bir yanım o ısırığı arzuluyordu. Dudakları kıpırdadı. "Ve biz insan hastalıklarına duyarlı değiliz." "Oh."

Colt geri çekilip giydiği spor ayakkabısını çıkarırken yüzünde bir gülümseme belirdi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. İşte . Her şeyiyle. Aleti uzun ve kalındı, karnına bastırmıştı.

"Bana böyle bakmaya devam edersen bu başlamadan biter." Gözlerim yüzüne kaydı.

Colt gülümseyerek bana doğru yaklaştı ve yatağa tırmandı. Üzerimde durdu. "Bacaklarını bana dola."

Uzuvlarım içgüdüyle hareket etti ve ucu girişime çarptı. "Colt," diye fısıldadım.

"Seni her şeyimle seviyorum," dedi dudaklarıma karşı.

Sonra içeri kaydı. Ağzım açık kaldı. Her şey hissediliyordu. Bir ısırık acı, ama çok daha fazlası. Isı ve lezzetli bir basınç.

"Lanet olası cennet," mırıldandı, nefes almakta zorlanırken yüzü boynuma bastırıyordu.

İçimden bir inilti kaçtı.

"İyi misin?" diye .

Kelimeleri çıkarmaya çalıştım ama o kadar çok şey hissediyordum ki. Onun yerine saçma sapan sesler çıkardım.

Colt geri çekildi. "LeeLee?" "Daha fazla," diye inledim.

Dudakları ruhumu çalan bir öpücükle benimkilerle buluştu ve Colt hareket etmeye başladı. İlk başta yavaş, kolay itişler, acının o ipuçları sıcaklıktan başka bir şeye dönüşmeden eriyor.

Topuklarım Colt'un kıkına saplandı ve göz kapaklarımda titremesine neden olacak şekilde içimde daha derine doğru kamburlaştı.

"Gözler bende, LeeLee. Geldiğinde o yıldızları görmek istiyorum." İç duvarlarım kasıldı ve Colt küfretti.

Hızını artırdı, benim kalçalarım da onu karşılamak için yükseldi. Bir titreşimi aleve dönüştüren bir ritim bulduk.

"Uzun sürmeyecek," diye . "Çok iyi."

Kaslarım titremeye başladı ve bacaklarım sarsıldı.

Colt'un eli aramıza daldı ve klitorisimi buldu. Aşağı doğru bastırdı ve etrafımdaki her şey bir ışık sarmalıyla paramparça oldu.

Colt anlaşılamayan bir şeyler haykırdı ve inanılmaz derecede derine itti.

Tırnaklarım Colt'un sırtına batarken içimde dalga dalga yayılıyordu. Tek yapabildiğim dayanmaktı çünkü artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum.

OceanofPDF.com

"NASIL HISSEDİYORSUN?" Atılmış gömleğimi başımın üzerine çekerken Colt sordu.

Yanaklarım kızardı. "Güzel."

Kollarını bana dolayarak yaklaştı. "Gerçek." Yüzümü göğsüne gömdüm. "Hiç olmadığım kadar mutluyum." Colt'un tutuşu sıkılaştı. "Bunu duymak hoşuma gidiyor. *Seni* seviyorum." İçimdeki her şey ısındı. "Ben de seni seviyorum."

"Fiziksel olarak nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Biraz hassas," diye itiraf ettim.

"Bu gece senin için sıcak bir banyo. Sana iyi baktığımdan emin olmalıyım."

Colt'un yüzüne bakarak geri çekildim. "Peki ya sen? Yaraların göz önüne alındığında az önce yaptığımız şeyin akıllıca olduğundan emin değilim."

Colt'un dudakları kıpırdadı. "LeeLee... Az önce yaşadığımız şey için bir böbreğimi verirdim."

Ona kaşlarımı çattım. "Hiç komik değil."

Yüzümdeki saçları geriye doğru taradı. "Ben iyiyim. Hiç ağrım yok. Sadece birkaç gün enerjim düşük olacak."

Dürüst olmadığına dair bir işaret var mı diye baktım ama hiçbir şey göremedim. "Bu senin şekil değiştiren iyileşmen mi?"

Colt başıyla onayladı. "Bu, Ronan'ın kanı ve sanırım senin yakınımda olman." Gözlerim parladı. "Ben mi?"

"Sen benim eşimsin. Bağlandıktan sonra birbirimizin iyileşmesine yardımcı olabileceğiz, ancak sadece senin yakınımda olman bile sağlığımızı ve refahımızı artırabilir."

"Bu inanılmaz," diye fısıldadım.

Colt dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi. "İnanılmazsın."

Geri çekildim. "Bekle, eğer bunca zaman sihirli bir şekilde iyileştiysen, ağaçtan düştüğünde kırılan koluna ne oldu? Altı hafta boyunca alçıdaydın."

Bana mahcup bir gülümseme verdi. "Babam çok kızmıştı. Bana her zaman tanımadığım insanların yanında incinmemem için dikkatli olmam gerektiğini söylerdi."

"Ama o lanet ağaca tırmanmaya o kadar kararlıydın ki."

Colt kıkırdadı. "Benim cezam, ihtiyacım olmamasına rağmen alçıda kalmaktı."

Başımı salladım. "Huysuz olmana şaşmamalı."

Şakağıma bir öpücük kondurdu. "En azından aklımı başımda tutacak bir sen vardın."

"Her zaman." Parmaklarım Colt'un tişörtünün içinde kıvrıldı. "Damien'ı mağaralarda gören oldu mu?"

Colt'un başucunda nöbet tuttuğumuz saatler boyunca, çocuklar alçak sesle vampir ve tuzak hakkında konuşmuşlardı ama açıkçası pek bir şey anlayamamıştım.

Colt kaskatı kesildi ve ben de sorduğum sorudan anında pişman oldum.

"Bu konuda konuşmak zorunda değilsin," diye aceleyle onu ikna etmeye çalıştım.

Colt elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Sorun değil. Sadece bu olasılığı göremediğimiz için çok kızgınım."

"Tuzak mı?" Ben sordum.

"Gölge iblislerle çalışıyor olabilir."

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. "Onların doğaüstü varlıkların peşinde olduklarını sanıyordum.

Damien'ı da öldürmek istemezler miydi?"

"Genelde öyledirler. Ama Damien onlarla bir çeşit anlaşma yapmış olmalı. Onlara hedef listesi verme karşılığında bilgi."

Öfke derinlerde fokurduyordu. "Onu paslı bir tereyağı bıçağıyla hadım etmek isterdim."

Colt'tan şaşkın bir kahkaha yükseldi. "Bu kadar gaddar olabileceğinizi hiç düşünmemiştim."

"Seni öldürmeye çalıştı. Neredeyse başarıyordu. Bunu durdurmak için her şeyi yaparım."

Colt kollarını bana doladı. "Ben iyiyim, LeeLee. Hiçbir yere gitmiyorum."

Gücünü ve kalbinin yanağıma çarpışını hissetmekten zevk alarak daha da derine gömüldüm. "Bana söz ver."

"Söz veriyorum."

Bu iki kelimeyi içime çektim ve onları yakınımnda tuttum.

Colt beni bir kez daha sıktı ve sonra bıraktı. "Hadi buradan çıkalım. Hastane gibi kokuyor."

Başımı salladım. "Aslında sadece senin gibi bir milyarderin sahip olabileceği bir hastane."

Bizi kapıya doğru götürürken bana ukala bir gülümseme attı. "Bazen işe yarıyor."

"Bu odaya daha fazla ihtiyaç duymayalım, tamam mı?"

"Bana iyi bir plan gibi geldi."

Colt bizi koridorun sonundaki oturma odasına doğru yönlendirdi. Her adımda midem bulanıyordu.

Colt'un adımları durakladı ve bana baktı. " nedir?" "Bir sorun olduğunu nereden biliyorsun?"

"Endişenin kokusunu alabiliyorum."

Çenem düştü. "*Kokusunu* musun?"

"Şekil değiştirenlerin keskin bir koku alma duyusu vardır ve her duygunun kendine özgü bir kokusu vardır."

"Burada gerçekten sır saklayamam, değil mi?" Homurdandım.

Colt güldü. "Buna alışacaksın." Ayıldı. "Sorun nedir?"

Dudağımın kenarı endişelendi. "Kızacaklar mı? Biz... biliyorsun?"

Colt'un elleri yüzümü çerçevelemek için yukarı kalktı. "Hayatımız boyunca bir eş paylaşacağımızı biliyorduk. Hepimize yakın olmanı istiyoruz. Seninle birlikte olmakla aynı şey değil ama bağ arkadaşlarımızdan biriyle birlikte olduğunu bilmenin verdiği bir rahatlık var."

Ona inanmak istedim. Sadece bunun nasıl mümkün olabileceğinden emin . "Gel hadi. Herkesi gördükten sonra kendini daha iyi hissedeceksin."

Colt beni nazıkçe ileri doğru itti ve salondaki televizyondan gelen patlama seslerine doğru ilerledim. İçeri adımımızı attığımız anda dört çift göz bize doğru çevrildi.

Declan ve Ronan'ın burun delikleri derin nefes aldıkça alevlendi ve benim yüzüm ateş motoru kırmızısına döndü. Şu şekil değiştiren kokusuna lanet olsun. Trace'in gözleri erimiş mora döndü ve karabasanının da bunu hissettiğini biliyordum. Dash'in bir saniye daha uzun sürdü.

Beni bir aşağı bir yukarı taradı, sonra sırttı. "Görünüşe göre Uyuyan Güzel'i fena uyandırmışsın."

Ronan, Dash'e bir kumanda fırlattı. "Büyü artık."

Dash daha da geniş gülümsedi. "Bu grubun tekrar bir araya geldiği anlamına mı geliyor?"

Colt kolunu bana dolayarak beni çekti. "Ne düşünüyorsun, LeeLee? Bunu gerçekten denemeye hazır mısın?"

Sertçe yutkundum ve kendimi odaya bakmaya zorladım. Her birinin yüzünde farklı bir ifade vardı ama hepsinde bir umut vardı. "Bunu istiyor musun?"

İlk cevap veren Dash oldu. " biliyorsun."

Declan bana o sıcak, güven verici gülümsemesini verdi. "Bunu her zaman isteyeceğim.

Her zaman seni istiyorum."

Karnım zil çaldı.

Ronan derin bir nefes aldı. "Seninleyken kendimi hiç bu kadar ayakları yere basar hissetmemiştim. Evet, bunu istiyorum."

Bakışlarım Trace'e kaydı. Elleri sımsıkı yumruk olmuş, gözlerinde bir savaşın öfkesi vardı.

Dash ona döndü. "İşte bu kadar. Hepimiz. Arkanı kollayacağız."

Trace yutkunurken adem elması sallanıyordu. Ayağa kalkarken başını salladı. Gözleri benimkilerle kilitlendi. "Seni güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Senin için hayatımı veririm. Ama bunu sana veremem."

Sonra bir anda ortadan kayboldu.

TRACE dün gece odama gelmemişti. Bu bilgi göğsümün derinliklerinde yandı ve ardında hiç azalmayacağından emin olduğum bir acı bıraktı. Ruhunuzun arzuladığı birinin dokunma mesafesinde, ama ulaşılması imkânsız bir şekilde uzakta olmasının acısı.

"Hey, iyi misin?" Dash nazikçe sordu.

Dize kadar çoraplarımı çekerken kendimi zihinsel bir sarsıntıdan geçirdim. "Ben iyiyim."

Colt ikna olmuş görünmüyordu. "Bugün okula gitmene gerek yok."

Trace dün gece mucizevi bir şekilde ortaya çıkmadığında, kâbuslar yine başlamıştı. Damien'ın beni kimsenin bulamayacağı bir yere kilitlediği ve ısırtıklarının acısının hiç bitmediği kabuslar.

Kendi çılgınlıklarım beni uyandırmamıştı. Dash omuzlarımı sallıyordu, arkasındaki adamlar da. Sadece Trace kayıptı.

Nerede olabileceğini düşündükçe ağzım . Ya da *kim.*

Kendimi silkeledim. Sahip olduklarım için minnettar olmam gerekiyordu. Colt ve Dash gecenin geri kalanında benimle birlikte uyudular ve kendimi güvende hissetmemi sağladılar.

Yatağı ittim. "Ben iyiyim, gerçekten. Okula ve normale ihtiyacım var." En azından normallik umuduna, çünkü Alister'ın tekrar ortaya çıkıp çıkmayacağını kim bilebilirdi ki?

Dash benim için sırt çantamı aldı. "O zaman normal yaparız." Gözleri parladı. "Tribünlerin altında öpüşmek ister misin?"

İçimden bir kahkaha patladı. "Bunun için ceza mı alacağız?"

Dash beni kollarına çekti, yüzü yakınlaştı. "Bilmiyorum, Mon Coeur. Ama buna değer."

Colt gözlerini devirdi. "Geç kalırsak hepimiz ceza alacağız, o yüzden hadi kahvaltı edelim."

Dash burnumun ucunu öptü. "Sonra görüşürüz."

Bu tek kelimenin içinde bir dünya vaat vardı ve içimi bir ürperti kapladı.

Be

n. "Beni öldürüyorsun, Mon Coeur."

Dudağımı ısırdım.

Onu çekerek kurtardı. "Bir uyarı etiketiyle gelmelisin. Bu yüzden tehlikeli."

Kızardım, elinden kurtuldum.

Dash, "Kızardığın her yeri görmek için sabırsızlanıyorum," diye seslendi.

Yüzüm daha da ısındı. Koridordan merdivenlere doğru aceleyle yürüdüm, Colt ve Dash hızla bana yetiştiler.

Yemek odasından kısık sesler geliyordu ve kendimi hazırlayarak o yöne doğru ilerledim. İçeri adımımı attığımda iki çift göz bana çevrildi. Declan dün gece geç saatlerde eve gitmiş, Horde topraklarına gitmesi gerektiğini söylemişti. Bu Ronan'ın hışımla gitmesine neden olmuştu. Şimdi yemek masasında sadece Ronan ve Trace vardı.

Bakışlarım anında Trace'i aradı. Sert görünüyordu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve saçları dağınıktı. Cildi biraz daha solgundu, bu da ellerindeki ve boynundaki dövmelemin daha fazla öne çıkmasına neden oluyordu. Bakışlarımız kilitlendiği anda o da bakışlarını kaçırdı. Midem bulandı.

"Günaydın," diye selamladı Ronan. "Kendini nasıl hissediyorsun?" "İyi," dedim, otururken sesime neşe katmaya zorlayarak.

Bu sabah meyve ve yoğurdu tercih ettim, daha fazlasını kaldıracabileceğimden emin değildim. Dash kaşlarını çatı. "Hepsi bu kadar mı?"

"Sağlıklı bir kahvaltı."

"Daha fazla proteine ihtiyacın var, yağ." Başını yumurta, pastırma ve bisküviyle dolu tabağına doğru eğdi.

"Her sabah buna ihtiyacım yok," diye karşı çıktım.

Colt, "Daha sonra acıkırsan diye okula gelirken yanında atıştırmalık bir şeyler getirmelisin," dedi. "Bu seni fazla tutmayabilir."

"Sanırım hayatta kalacağım," diye mırıldandım. Ronan bir kahkahayı öksürükle bastırdı. Ona ters ters baktım.

O sadece daha çok güldü. "Seninle birlikte anne tavuğa dönüşmelerini izlemeye bayılıyorum."

"Hiç komik değil," diye .

Ronan'ın ağzının bir köşesi kalktı. "Bu biraz komik."

Yemeğimizi yerken sohbetimiz hafıf kaldı ama yemeğimizi bitirdiğimizde Colt mutfağa girdi ve sırt çantama tıkıştırdığı iki protein bariyle yeniden ortaya çıktı. Sadece gözlerimi devirdim. Eğer bu onu daha iyi hissettirecekse, bununla yaşayabilirdim.

Dışarıda cipe doğru ilerledik ve bakışlarım sürekli Trace'e kaydı. Onun için endişelenmekten kendimi alamıyordum. Biraz daha yaklaştım. "Sen iyi misin?"

Gözlerini bana dikti. "İyiyim."

"yle görünmüyorsun."

Trace'in arka azı dişleri birbirine sürtündü. "Benim için endişelenmene gerek yok, Leighton."

Adımın kullanılması canımı yaktı. Bana *Minik Kuş* diye seslenirkenki o cilveli sesini özlemiştim. Ama acıyı yuttum. "Beni endişelenmekten alıkoyamazsın. Birine değer verdiğinde böyle olur."

Trace'in menekşe rengi gözlerinde panik alevlendi. "şimdiye kadar ğrenmedin mi?"

Canavarları asla umursamamalısın."

Escalade'in n koltuğuna tırmandı ve kapıyı çarptı. Dash arkama geçip boynumu sıktı. "Ona zaman ver."

Cevap vermedim. Söylenecek söz yoktu. Hele ki bunun iyileşecek bir çatlak olduğundan emin değilken.

Okula giderken yol sessizdi. Ama Dash yol boyunca elimi sıkıca tuttu, tenimde rahatlatıcı daireler çizdi. Colt park ettiğinde, Trace kıcı yanıyormuş gibi cipten fırladı.

Colt kaşlarını çatarak onun kaybolan sırtına baktı.

Ronan arka koltuktan çıktı. "Onun iyi olduğundan emin olacağım."

Göğsüm çatladı. Bunu yapmak istedim. Trace'in şeytanlarını yatıştırmak için. Ama o bunu benden istemedi.

Onun yerine Colt ve Dash'i okula kadar takip ettim. Öğrenci denizinin içinden dolabıma doğru ilerledik. Kitaplarımı yerleştirdim ve kapıyı kapattım.

Colt ve Dash'e bakarak, "Hazır," dedim.

"İşte normal bir güne," dedi Dash. "Belki küçük bir ge hamilelik korkusu."

Homurdandım.

Koridorda ilerlerken Chloe'yi gördüm. Mimi ve Grace tekrar onun yanındaydılar. *Kendisine ait* olduğunu düşündüğü şeyin peşinden gittikleri için onları affettiğini tahmin ettim.

Chloe'nin yüzüne yayılan gülümseme beni sinirlendirdi. Siyah kalbiyle uyumlu şeytani bir parıltısı vardı. Önümüzde dururken saçının tellerini savurdu, gözleri Colt'a kaydı. "Mağaralarda küçük bir sorunla karşılaştığımı duydum."

Kaskatı kesildim, omurgam .

Colt'un yüzü dikkatle boş kaldı. "Neden emin değilim."

Yüz ifadesini bir an için şaşkınlık kapladı ve sonra yüzü kızardı. "Fırsatını bulduklarında senin bağırsaklarını deşmeliydiler."

Öfke, sıcak ve karanlık, içimde patladı. Hiç düşünmedim. Sadece saldırdım.

OceanofPDF.com

CHLOE'YA FIRLADIM ve onu yere düşürdüm.

Çığlık attı ama hemen karşılık vermeye başladı, dizi kaburgalarımaya geldi. Acı iğneledi ama içimde zonklayan öfke en kötüsünü köreltti. Yuvarlanırken yumruğum gövdesine bir darbe indirdi.

Chloe küfretti, avucu acı bir darbeye yüzüme çarptı. Kanın metalik tadı ağzımı doldurdu ve bir çığlık attım.

Öğrenciler bağırıp çağırırken Dash ve Colt ikimizi de çalıştı. Ama biz çok hızlıydık. Chloe beni yuvarladı, ellerini saçlarıma soktu ve sertçe çekti.

"Asla benden daha güçlü olamayacaksın. Hayatım boyunca hükmetmek için eğitim aldım," diye hırladı.

"O zaman neden bir anaokulu öğrencisi gibi saçımı çekiyorsun?" Kaburgalarına öyle bir yumruk attım ki hırıltılı nefes aldı.

Ama Chloe hemen toparlandı ve tırnaklarını yüzümün yan tarafına geçirdi. "Hayatını cehenneme çevireceğim."

"Yeter!" Colt bağırdı ama biz onu duymazdan geldik.

Bacağımla Chloe'nin leğen kemiğine öyle bir darbe indirdim ki saçlarımla tutuştu .

Gözlerinde öfke çiçekleri açtı. "Toprağın altında çürüyor olmalıydı. Hepiniz dersinizi almalısınız."

Chloe'nin eli yumruk oldu ve yıldızlar görmeme neden olan bir yumruk attı.

Dash'in dersleri zihnimde canlandı ve elim burnuna doğru bir avuç içi darbesiyle kalktı. Tatmin edici bir çıtırtı oldu ve sonra Chloe çığlık atmaya başladı.

Colt beni tuttu ve ben tekmeler atıp kurtulmak için çırpınırken Chloe'den çekip aldı.

"Lanet burnumu kırdın!" diye bağırdı. Ama sesi doğru çıkmıyordu. Yüzünden çok fazla kan fışkırıyordu.

"Boynun olmalıydı!" Ben de bağırdım.

Birden Ronan önümde belirdi, gürültünün olduğu yöne doğru koştuğu için zor nefes alıyordu. "Firecracker..." Sesindeki eğlenceyi gizleyemiyordu. "Burnunu mu kırdın?"

Colt'un elinden kurtulmaya çalışarak tekme attım. "Onu öldüreceğim."

Colt küfretti. "Bana yardım eder misin?" Dash'e kaşlarını çatı, Chloe'ye yardım etmeye çalışıyordu. "Ona dövüş sanatlarını öğretmeye başlamalıydın."

Dash omuz silkti. "Kendini nasıl koruyacağını öğrenmek istedi."

Ronan kollarımdan tuttu. "Onun A+ bir öğrenci olduğunu söyleyebilirim." "Bunun bedelini ödeyeceksin," diye alay etti Chloe.

Dash onu tutmayı bıraktı ve Chloe tekrar yere yuvarlandı. "Birdenbire sana yardım edecek gibi hissetmiyorum."

Chloe soluk soluğa kalmış ve her yere kan sıçramıştı. "Babam buna izin vermez. Seni Meclis'in önüne çıkaracak."

Dash'in gözleri gözlüklerinin arkasından buz gibi oldu. "Peki Meclis'in bu koridordaki herkesin duyduğu ölüm tehditlerin hakkında ne söyleyeceğini düşünüyorsun? Ya da Damien'in planları hakkındaki bilgin hakkında?"

Chloe'nin rengi soldu. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Olanları herkes duydu."

Dash'in bakışları onun üzerinde yoğunlaştı. "Ama kimse bunu ayarlayanın Damien olduğunu bilmiyordu."

Chloe kekeleyerek, "Ben sadece tahmin ettim," dedi.

Mimi ve Grace sözde arkadaşlarından büyük bir adım geri çekildiler.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Müdür Abrams bir anda kalabalığın arasından geçti.

Chloe yüksek sesle, sahte hıçkırıklara boğuldu. "Bana saldırdı. O bir deli."

Müdürün bakışları önce bana, sonra tekrar Chloe'ye kaydı. "İkiniz de hemen ofisime gelin."

"Ah, kahretsin," diye mırıldandı Ronan. Bu hiç iyi değildi.

Yüzüme bir buz torbası tutarken ayağım ahşap zemine . Gözümün morardığını hissedebiliyordum. İçimi rahatlatan tek şey Chloe'nin daha kötü durumda olmasıydı.

Odanın karşı tarafında bir sandalyede oturuyordu, yüzüne de bir buz torbası bastırılmıştı. Ama burun deliklerinde de sanki burnuna iki tampon sokmuş gibi görünen kıvrılmış pamuk vardı. Bana ters ters baktı.

Colt uzandı ve elimi sıktı. "Eve gitmek istemediğine emin misin?"

"Eve gidemez," diye Chloe. "Önce okuldan atılması gerekiyor."

"Chloe," diye fısıldadı Mimi arkadaşının yanındaki yerinden.

Chloe'nin gözleri öfkeyle parladı. "En azından bunu hak etmediğini mi düşünüyorsun?"

"Benim ne düşündüğüm önemli değil. Sadece boğazının kuduz bir kurt tarafından parçalanmasını istemiyorum," diye tısladı Mimi.

Chloe çenesini uzattı. "Bana dokunamaz."

Colt'un bakışları Chloe'ye kilitlenene kadar yavaşça kalktı. "Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım..."

Bir parça soldu ama kabadayılığını sürdürdü. "Buna cesaret edemezsin." "Beni test et," diye hırladı Colt.

Müdürün odasının kapısı açıldı ve içeri adım attı.

Hepimizi içine çekerek iç geçirdi. "Bunu görebiliyorum." "Onun okuldan atılmasını istiyorum," dedi Chloe.

Müdür Abrams deri masa sandalyesine çöktü. "Bu sizin kararınız değil."

Gözlerini okul yetkilisine dikti. "Babam çok kızacak." "Bunun doğru olduğuna eminim ama kamera görüntülerini inceledim ve koridordaki öğrencilere. Onları yemlediniz."

Chloe kızardı. "Artık fikrimi söylememe izin yok mu?" "Eğer bu fikir ölüm tehditleriyle doluysa, hayır," dedi müdür. "Bana saldırdı!" Chloe tiz bir sesle bağırdı.

Abrams yüzünü buruşturdu. "Farkındayım." Bakışlarını bana çevirdi. "Bu kampüste şiddete hayır politikamız var. Bunun bir sebebi var. Türümüzü insan yetkililere ifşa etme riskini göze alamayız."

Sertçe yutkundum. "Özür dilerim. Ne kadar hak etmiş olursa olsun bunu yapmamalıydım."

Müdür Abrams gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "İkiniz de hatalı olduğunuz için, bugün ikiniz de ceza alacaksınız."

"Şaka yapıyor olmalısın," diye tersledi Chloe.

Müdür ona kaşlarını kaldırarak baktı. "Bunu uzaklaştırmaya dönüştürmek ister misiniz?"

Ağzını kapattı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Ayrıca ikinizin ayın geri kalanında birbirinizden uzak durmanızı istiyorum."

"Benim için zevkti," diye mırıldandım ve Colt kahkahalara boğuldu. Müdür Abrams Chloe'ye döndü. "Anlaşıldı mı?"

"Evet," diye kestirip attı.

"Tamam o zaman. Hepiniz sınıflarınıza" dedi.

Chloe ayağa fırladı ve Mimi'yi de peşine takarak ofisten dışarı fırladı.

Colt ve ben ayağa kalkarak daha makul bir hızla ilerledik. Müdür Abrams masasından başını kaldırdı.

"Colt?" Adamla yüzleşmek için döndü. "Evet?"

Müdür açık kapıdan dışarı baktı. "Onun etrafında arkanı kollamalısın. İçimde iyi bir his yok. Ama şu anda elim kolum bağlı."

Colt'un ifadesi karardı. "Benim de içimde iyi bir his yok. Ama babası ona çok fazla koruma sağladı."

"Farkındayım," diye onayladı Müdür Abrams. "Ben de o adama güvenmezdim. Güç peşinde koşuyor ve bunu kızı aracılığıyla yapıyor."

"Gözümüz onun üzerinde olacak," diye söz verdi Colt. "Güzel," dedi müdür.

Ama Chloe sinsî ve kincinin en kötüsüydü. Onunla sadece göz göze gelmek asla yeterli olmazdı.

Sınıftaki tek ses duvar saatinin tik takları ve ara sıra bir kâğıdın ya da ders kitabının sayfasının çevrilmesiydi. Ama yüzümün yan tarafı sanki biri bana lazer ışınları atıyormuş gibi yanıyordu. Bunun yerine, sadece nefret dalgalar halinde üzerime geliyordu.

Başımı kaldırmaya ya da Chloe'nin cezadaki varlığını kabul etmeye hiç zahmet etmedim. Müdürün emirlerine tam olarak uymuyordu. Chloe'den, arkadaşlarından ve tanımadığım rastgele öğrencilerden küçümseyici yorumlar geliyordu.

AP Biyoloji ders kitabıma odaklanmak için elimden geleni yaptım, ancak kelimeler ve diyagramlar sayfada yüzüyordu. Bu beni sinirlendiriyordu. Ne zaman biraz rahatladığımı düşünsem, başka bir şey başıma geliyordu.

Bir zil sesi duyuldu ve İngilizce Edebiyat öğretmenim ve ceza müdürüm Bayan Piper not vermekten başını kaldırdı. "Bugünlük bu kadar. Unutmayın, suçun bedeli asla ödenmez."

Diğer birkaç öğrenci gülerken dudaklarım seğirdi. Ders kitabımı sırt çantama tıktırdım ve ayağa kalkarak sınıfın önüne doğru ilerledim.

Arkamdan biri bana omuz attı ve neredeyse yere yığılıyordum.

"Nereye gittiğine dikkat et," diye hırladı

Chloe. "Chloe..." Bayan Piper uyardı.

"kesti," diye karşılık verdi Chloe.

Bayan Piper kaşlarını kaldırdı. "Burası bir sınıf, Los Angeles otoyolu değil. Bence ondan kaçınabilirdiniz."

Çıkacak kavganın buna değmeyeceğini bildiğim için kenara çekildim.

Chloe geçerken bana ters ters baktı. Kesinlikle mesafesini korumuyordu.

Bayan Piper başını salladı ve alçak sesle bir ıslık çaldı. "İşte baban sana asla *hayır* demezse böyle olur."

İçimden bir kahkaha patladı.

Bana nazik bir gülümseme verdi. "Kendine iyi bak ve şunun etrafında arkamı kolla."

"Teşekkür ederim. Edeceğim."

Declan kafasını sınıfa uzattı, yüzünde endişeli bir ifade vardı. Beni görür görmez endişesi biraz azaldı. "İşin bitti mi?"

İngilizce öğretmenime bakarak başımı salladım. "İyi geceler."

"Sen de." Ağzı kıvrıldı. "Ama bir şekilde, yapacağından şüphem yok." Bir kahkahayı geri yutarken yüzüm ısındı.

Declan bana doğru ilerleyip sırt çantamı alırken şaşkın görünüyordu. "Neler oluyor?"

"Bayan Piper çok komik."

Eşyalarını bir çantaya koymaya başladı. "Deniyorum."

Declan'ın şaşkınlığı azalmadı ama başını öğretmenime doğru eğdi. "Yarın görüşürüz, Bayan P."

"Görüşürüz."

Sınıftan çıkıp koridorda ilerlerken, Colt'un güvenlik görevlilerinden birkaçı arkamızdan gelirken Declan elini benimkinin içine soktu. Declan bana baktı. "İhtiyacın olan her şey yanında mı?"

Başımı salladım. "Gitmeye hazırım. Çocuklar nerede?"

"Birkaç şeyin üzerinden geçmek için Darius'la bir toplantı yaptılar." Dudaklarım inceldi.

Declan elimi sıktı. "Colt yalnız kalmayacak ve tam gücüne geri döndü."

"Enerjisini geri kazanmasının birkaç gün süreceğini söyledi."

"Yani arka arkaya maraton koşturmalı. Daha az baskın bir kurtla bir toplantıyı idare edebilir."

Darius hakkında birkaç kelime homurdandım ve Declan sırtıttı.

Elimi bıraktı ve bir kolunu bana doladı. "ok korumacı."

"Açıkçası öyle olmam gerekiyor. Kendinizi her türlü tehlikeli durumun içine sokuyorsunuz."

"Bunu bugün koridorda biriyle boğuşan kız söylüyor."

Dışarı çıkıp öğleden sonra güneşinin altına girdiğimizde yanaklarım kızardı. "Bunu hak etti."

Declan benim için G-vagonunun yolcu kapısını açtı. "Seninle tartışmıyorum."

Declan aracın etrafını sararken ve güvenlik görevlileri Range Rover'larına binerken kemerimi bağlayarak içeri girdim. Declan direksiyonun arkasına geçti ve motoru çalıştırdı.

"Beni beklediğin için teşekkürler. Beklemene yoktu," dedim.

"Sorun değil." Declan'ın gözlerinden adı konmamış bir duygu geçti, midemi bulandıran karanlık bir şey.

"Sorun nedir?"

Park yerinden geri geri çıkarken bana hızlıca bir bakış attı. "Bir şey yok."

"Bana yalan söyleme. Artık bunu yapmıyoruz, hatırladın mı?"

Declan'ın yanağındaki bir kas sıçradı. "Bazen o toplantılara katılmamak benim için daha iyi oluyor."

"Neden?"

"Bana güvenmiyorlar."

Göğsüme bir sızı yerleşti. "Seninle birlikte savaştılar. Seni evlerinde ağırladılar."

"Bence *memnuniyet* çok güçlü bir kelime olabilir."

"Declan..." Elimi uzattım, parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim.

"Kaçan ben değilim ama hepsi bana bir hainmişim gibi bakıyor."

Sertleştim, parmaklarım onunkileri sıkıca kavradı. "Ne oldu?"

Declan'ın eli direksiyonda sıkılaştı ve deri gıcırdadı. "Ronan biz on yaşındayken kaçtı. Biz hep yakındık. Hayat boktan olabilirdi ama birbirimize sahiptik. Sonra çekip gitti. Birkaç yıl saklandı ve sonra yeniden ortaya çıktı, Colt ve babasıyla lüks bir hayat yaşıyordu. Bilmiyorum... belki de başından beri onlarla birlikteydi."

Ağzım kurudu. "Kaçtığını nereden biliyorsun? Başına bir şey gelmediğini mi?"

Declan bana doğru bir bakış fırlattı, gözleri erimiş gümüş rengindeydi. "Lanet bir not bırakmış. İşinin bittiğini ve artık ailemizin bir parçası olmak istemediğini yazmış."

Kalbim göğsüme çarpıyordu. Ronan'ın bana söylediği hiçbir şeyle uyuşmuyordu.

"Gitmek istemeni anlıyorum. Babamız iyi bir adam değil. Ama ben de onunla giderdim. Onun yerine o kaçtı. Beni. Aramızdaki bağı. Sonra da ona ihanet etmişim gibi davranıyor. Canavarla tek başına yaşamak zorunda olan bendim."

Karnımda bir ekşilik kök saldı. "Canavar mı?"

Declan'ın parmakları elimde kıpırdadı. "O sert bir adam. Mükemmellikten daha azını asla kabul etmez."

"Kimse mükemmel değildir."

Declan alay etti. "Öyle olmam gerektiğini

düşünüyor." "Peki ya değilsen?"

Declan uzun bir süre sessiz kaldı. "Bunun kabul edilemez olduğunu bildiğimden emin olacak."

Bu ekşilik daha da derinlere kök saldı, yayıldı. Declan bunca yıldır hangi cehennemde yaşıyordu? Yalnız olduğunu, kardeşinin onu terk ettiğini sanıyordu ama aslında birbirlerinden kopmuşlardı.

Ronan'ın sözleri kulaklarımda yankılandı. Karışmamam konusunda beni uyaran sözler. Ama karışmak zorundaydım. İkisinin de acı içinde yaşamasını, birbirlerinden nefret etmelerini izleyemezdim, oysa bu nefret tamamen başka birine odaklanmalıydı.

"O kaçmadı, Dec."

Declan bana doğru baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Sertçe yutkundum. "Ronan kaçmadı. Baban onu bir yeraltı dövüş çukuruna sattı."

Declan'ın ayağı gaz pedalına basarken, "KONUŞ BENİMLE," diye yalvardım.

Ama söylemedi. Daha fazlasını öğrenmek istediğinden beri tek kelime etmemişti.

Ona bildiklerimi anlattım, ki bu çok fazla bir şey değildi ve Declan soğuk davrandı.

Elini olabildiğince sert sıktım, acının ısırtığının onu bir şekilde bana geri getireceğini umuyordum.

"Gittiğini sanıyordum," dedi Declan boğuk bir fısıltıyla. "Biliyorum," dedim usulca.

"Cehennemde yaşıyordu ve ben de ona kızgındım." "Bilmiyordun."

Declan yutkunurken adam elması sallanıyordu. "Bildiğimi mi sanıyordu?"

"Babanın usta bir manipölatör olduğu çok açık."

Declan Yuva'nın girişine doğru ilerlerken başını salladı. Bekçi bizim geldiğimizi görür görmez kapıları açtı. Declan tereddüt etmedi. Arnavut kaldırımlı yolda hızla ilerledi. Gıcırdayarak durdu, cipi park etti ve anahtarlarını çıkardı.

"Dec, bekle. Daha sakın olmalısın-"

Ama o çoktan gitmişti.

Küfrederek G-vagondan atladım ve Declan'ın peşinden koştum.

Yemek odasından sesler geliyordu ve ben de o yöne doğru ilerledim.

Declan boşlukta kayarak durdu ve çocuklar başlarını kaldırıp baktılar.

Declan sadece ikizi Ronan'ı gördü. "Babam seni sattı mı?" diye mırıldandı.

Ronan'ın bakışları bana yöneldi. "Ona ne söyledin lan?"

Ronan'ın bana böylesine öfkelenildiğini hiç görmemiştim. "Özür dilerim. I-"

"Yaptı. O. Sattı mı? Sattı mı?" Declan'ın sesi o kadar yüksek ki duvarların titrediğine yemin edebilirdim.

Dash ve Colt ayağa kalkmış, Declan'a doğru ilerliyorlardı. Trace ayağa kalktı, Ronan'ın yanında kaldı.

Ronan masayı iterek geri çekildi. "Sanki bilmiyormuşsun gibi."

"Bilmiyordum," diye tersledi Declan. "Bana senin kaçtığını söyledi."

Ronan alay etti. "Ve sen de ona inandın." "Elinde bir not vardı. Senin el yazındı."

Ronan'ın adımları bir an için durakladı, sonra başını salladı. "Beni bundan daha iyi tanımalıydın."

Declan Ronan'ı sertçe itti. "Ve beni daha iyi tanımalıydın. Seni o kâbusun içine göndermeyi kabul edeceğimi mi sanıyorsun? O çukurların ne olduğunu biliyorum. Dünyadaki cehennem olduklarını biliyorum."

Ronan, Declan'a doğru döndü. "Senin en ufak bir fikrin bile yok. Onların yanında cehennem tatil gibi kalır."

Declan'ın rengi soldu. "Bilmiyordum."

Ronan'ın gözleri parladı. "Tacı sen istedin."

"Çünkü sen istemedin. İstemediğin halde hükmetmek zorunda kalmanı istemedim. Bir şeyleri değiştirmek istedim!"

Ronan'ın çenesinde bir kas çılgınca kasıldı, elleri yumruk oldu.

"Saçmalık!" Declan yüzüne doğru geldi, gömleğini tuttu ve onu salladı.

"Bana bak ve sana böyle ihanet edeceğimi düşündüğünü söyle."

Ronan kollarını yukarı kaldırarak Declan'ın tutuşunu kırdı. "Beni aramaya hiç gelmedin. Bir kere bile. Lanet olası üç yıl boyunca kan ve ölüm içinde yaşadım ve sen sadece rüyayı yaşıyordun." Ronan başını sallayarak sarsıldı. "Benden uzak dur."

Başka bir şey söylemeden hışımla odadan çıktı.

Tek ses Declan'ın ağır, düzensiz nefes alışığıydı.

Kimse hareket etmedi. Kimse konuşmadı. Ama kalbim milyonlarca küçük parçaya bölündü.

Bu acı Ronan'ın katlandıklarıyla kıyaslanamazdı. Bu düşünce beni harekete geçirdi. Kapıya doğru yöneldim ama Colt dirseğimi yakaladı. "Yapma, LeeLee."

Kolumu tuttuğu yerden çektim. "Yapmak zorundayım."

"Çukurlardan sonra farklıydı," dedi Colt, sesi alçaktı. "Tetiklendiğinde her zaman kendinde olmuyor. Size zarar verebilir."

"Yapmayacak." Sesimde gerçekten hissettiğimden daha fazla güven vardı. Ama beni riske atsa bile Ronan'ı bu işte yalnız bırakamazdım.

"Minik Kuş..." Trace uyardı.

Başımı salladım. "Yalnız olmadığını bilmeye ihtiyacı."

Cevap beklemeden hareket ettim. Koridorda koştum ve dinledim. Hiçbir şey yoktu. Önce merdivenlere yöneldim. Ronan'ın odası onun kalesi, sığınağıydı. Eğer sahile gitmemiş olsaydı, burada olurdu.

Koridorda ilerlerken kapısının önünde durdum. Tuş kilidi benimle alay ediyordu. Kapı kolunu tutarken dudağımın kenarıyla oynadım.

Çok fazla düşünmeme izin vermedim. Sadece bücktüm. Kapı açıldı.

Belki de Ronan bu kadar karanlık bir ruh halindeyken kimsenin onu takip etmeye cesaret edeceğini düşünmemişti. Belki de kapıyı arkasından kilitleyemeyecek kadar dalgındı. Sebep ne olursa olsun, bunun için minnettardım çünkü bir kilidi nasıl açacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Özellikle de bu kadar yüksek teknoloji bir kilidi.

Ronan yatak odasının zemininde volta atarken, "Burada olmamalısın," diye homurdandı.

"Belki değil, ama yine de buradayım."

Başını kaldırdı, gözlerindeki altın rengi parladı. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

Acı göğsümde bir yuva kurdu. "Seni önemsiyorum. İkinizi de. Babanız ikinizin de hayatını mahvetti ve birbirinizi suçlamayı bırakabilmeniz için bunu bilmeniz gerekiyordu."

"Bunu bilmesi gerekirdi," diye homurdandı Ronan.

"Bu şimdi olsaydı? Elbette. Ama o on yaşındaydı. Sizin el yazınızla yazılmış bir not gördü."

Ronan masasının üzerindeki porselen kalemligi alıp duvara fırlattı. "Beni bundan daha iyi tanıyordu. Gücü istiyordu!"

Ronan'a doğru iki adım attım. "Declan'ı bundan daha iyi tanıman gerekmez miydi? Babanın Dec'in kafasını karıştıracığını bilmen gerekmez miydi?"

Ronan bir resim çerçevesi kapı ve onu da duvara fırlattı. Camlar her yöne uçtu. "Beni çürümeye terk etti!"

Ronan'ın tişörtünü kavradım ve tutundum. "Yapmadı. İçten içe sen de bunu biliyorsun."

Ronan alçak sesle homurdandığında altın erimişti. "Gitmen gerek. Kontrol bende değil."

Ronan'ın eli boğazıma dolandığında nefesim kesildi.

"Sen kalırsan, ben de hıncımı bu daracık vücuttan çıkarırım. Seni kıracağım.

Seni yok edeceğim."

Gözlerim parladı ama başka tarafa bakmadım. "Yap ."

OceanofPDF.com

RONAN'IN KASLARI KIVRILDI ve parmakları boynuma dolandı. "Bunun için hazır değilsin."

Kulaklarımda kan uğuldadı. "İhtiyacın olanı al."

Ronan'ın boştaki eli eteğimin altından uyluğuma doğru ilerledi. "Benim küçük fişeğim. Çok vahşi. Çok cesur."

Isı alçakta birikirken nefesim kesildi.

Parmakları tenimde tüy gibi hafifçe kayarak daha da yukarılara çıktı. "Sana neler yapabileceğimi bilmiyorsun."

Belki de değil, ama öğrenmek istedim.

Parmaklarım Ronan'ın tişörtünü daha sıkı kavradı, onu daha yakına çekti.

Kehribar rengi gözlerindeki altın rengi daha da parladı. "Ne yaptığının farkında değilsin."

"O zaman belki de bana bir ders vermelisin," diye meydan okudum.

Parmakları kalçalarımın tepesinde gezinirken Ronan'ın boğazından alçak bir hırıltı çıktı. "Bu seni tahrik ediyor mu? Sınırdan olduğumu bilmek? Takla atıp seni incitebileceğimi bilmek?"

"Beni *ediyorsun*. Her ne gelersen gel."

Ronan'ın boynumdaki tutuşu gevşedi, elini bıraktı. Öne doğru eğildi, burnunu boğazımın sütununda gezdirdi ve derin bir nefes aldı. "Kokun benimle alay ediyor."

Bir ürperti tenimin üzerinde kayarak en yankılar gönderdi. "Bana emin olduğunu söyle."

Sertçe yutkundum. "Eminim."

Ronan bir anda hareketlendi. Gömleğimin kenarlarını kavradı ve ortasından yırtarak düğmelerin uçuşmasına neden oldu.

Dudaklarımdan bir nefes kaçtı.

Ronan'ın ağzının köşesi yukarı kalktı. "Fikrini mi değiştiriyorsun, Firecracker?"

Başımı salladım. "Asla."

Ronan'ın bakışları göğsümün üzerinde gezinirken kapüşonlu bir hal aldı, soluk pembe dantelle kaplı göğüslerimin kabarıklığında durdu. Bir parmağı sütyenin çizgisini sıyırdı. "Çok narin. Çok kırılgan."

İçimde bir ürperti daha dolaştı ve çekirdeğime kök saldı.

"Korktun mu, benim küçük fişeğim?"

"Hayır," diye nefes aldım.

"Sana neredeyse inanacağım."

Ronan'ın eli arkama geçti ve sütyenimin kancasını çözdü. Yıkık gömleğimle birlikte yere düştü. Sanki bu görüntüyü hafızasına kazımış gibi bana baktı. "Çok tatlı ve masum, aslanın ininde duruyorsun."

Kaşlarımı kaldırdım ve yüzüme meydan okuyan bir ifade yerleştirdim. "Senin bir ejderha olduğunu sanıyordum."

Alçak , gürleyen bir kahkaha attı. "Bir aslandan çok daha kötü."

"Bunu kanıtla."

Ronan elini uzattı ve parmaklarından pençeler çıktı. Pençeler bana doğru fırladığında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Eteğimin kenarını bir saniyede parçaladı ve beni dantel külotum, diz kapaklarım ve ayakkabılarımdan başka bir şeyle bırakmadı.

"Şimdi korktun mu?" diye alçak sesle homurdandı.

Öfke derinden alevlendi. Beni korkutmaya çalışıyordu. Gitmemi istiyordu, böylece öfkesini tek başına yaşayabilecekti.

Çenemi çıkardım. "Biraz daha çabalaman gerekecek."

O altın gözler parladı. Bir pençe külotumun ortasından yukarı çıktı ve bacaklarımda ıslaklık birikti.

İniltimi tutamadım.

Parmağı iç çamaşırlarımın kenarına takılırken Ronan'ın dişleri birbirine çarptı. Bir pençe parladı ve dantel yere düştü.

Ronan diz çöktü, bir bacağımı kaldırıp ayakkabımı çıkardı, sonra diğerini. Bana baktı. "Dizliklerini çıkarmayacağım."

Isı alevlendi, sadece onun söndürebileceği bir orman yangını gibi içimi sardı. Ama Ronan'ın sadece daha fazla yanmamı isteyeceğini biliyordum.

Öne doğru eğildi, burnunu göbeğime bastırdı ve derin bir nefes aldı.

"Cennet ve cehennem, tam burada."

Benden yumuşak bir miyavlama kaçtı.
Ronan'ın dili klitorisime keskin bir darbe indirdi.
Bacaklarım titriyordu.

"Çok tatlı."

Ronan ayağa kalktı. "Arkanı dön."

Sesi sert ve emrediciydi.

Söylediğini yaptım, kalbim kaburgalarımın çarpıyordu.

"Masayı tut."

Ellerim koyu renkli ahşaba çarptığında yanağımın içini ısırdım. Serin yüzey, içimde zonklayan sıcaklıkla savaştı.

Ronan'ın eli bacaklarımın arasına daldı, giriş yerimle alay etti. Parmaklarının her geçişi beni daha da genişletiyor, doldurulmak için acı çekmemi neden oluyordu.

"Çok emin ol, Firecracker."

"Lütfen," diye yalvardım. Artık sadece Ronan'ı rahatlatmak istemiyordum. Ona da aynı derecede ihtiyacım vardı. İçinden atması gereken şeytanların içinde kendimi kaybetmeye.

Ronan'ın parmakları gitmişti. Sonra bir fermuar sesi duyuldu. Metalin her bir dişi, sessiz odada patlayan küçük bir silah sesi gibiydi.

Kalçalarımı kavradı, kontrolü ele geçirmek için mücadele ederken parmakları sıkılaştı.

Uzun bir süzülüşle içeri girdi.

Sessiz bir yalvarışla ağzım açık kaldı.

Ronan beklemedi. Aldı. Kalçalarının her kavisi, var olduğunu bilmediğim bir noktaya çarptı. Her dibe vuruşunda göz kapaklarım dalgalandı.

Parmakları beni daha sıkı kavradı, acı verecek kadar sıktı ama umurumda değildi. Acı sadece zevki daha da arttırdı.

Ronan'la itiş kakış karşılaştım, kalçalarım geri itiyor ve daha fazlasını istiyordu.

Tüm vücudum titredi. Göbeğim onu sıkıca kavradı. "İhtiyacın olanı al," diye nefes aldım.

Ronan küfretti ve sonra gerçekten bıraktı. İçime girdi, hayvani doğasının beni ele geçirmesine izin verdi. İtiş üstüne itiş.

Gözlerimden yaşlar süzüldü. Bu çok fazlaydı. Onu her yerde hissediyordum. Yine de isteyebileceğim her şeydi.

İçimi sarsan bir fitili ateşleyerek uçurumun kenarından yuvarlandım. Ronan'ın etrafında kenetlenirken ışık gözlerimin önünde dans etti.

Küfretti, kendini içime boşaltırken bir kez daha itti. Her şeyi en derinlerimde hissettim.

Ronan omzumu ısırdı, dişleri tenime battı, zevkimin her zerresini sıkarken beni yerimde tuttu.

Bacaklarım çöktüğünde beni yakaladı ve ikimizi de bir sandalyeye indirdi. Göğüslerimiz kabarmış, bedenlerimiz terden kayganlaşmışken Ronan bana tutundu. Beni tekrar tekrar içine çekti, sanki sadece benim kokum en vahşi yanlarına merhem oluyormuş gibi.

Dudaklarını boynuma bastırdı. "Teşekkür ederim."

OceanofPDF.com

Ronan bir bezi nazikçe tenimin üzerinde gezdirirken su üzerimize yağıyordu. Elini bacaklarımın arasına daldırdı. Kehribar rengi gözleri benimkilere kilitlendi. "Hassas mı?"

Yanaklarım kızardı. "Belki biraz." Ama bu hoşuma giden bir şefkatti. Sanki Ronan'ın anısını kaslarımda taşıyacakmışım gibi.

Diğer eli yanağımı okşamak için kalktı. "Özür dilerim."

Yüzüm kızgınlıkla buruştu. "Her saniyesinden keyif aldım, sakın bunu elimden almaya cüret etme."

Ronan'ın dudakları kıpırdadı. "Sadece daha dikkatli olmalıydım. Bu işte yenisin."

Parmaklarım kalçalarını kavradı. "Bazı şeyleri geride bırakmaya ihtiyacın vardı. Bunu yapmana yardım etmek istedim."

Yüz ifadesinden bir keder gölgesi geçti.

"Ronan..."

Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Bilmiyordu."

Dudaklarımı Ronan'ın çenesinin alt tarafına bastırdım. ". "Bunu kaldırabilir miyim bilmiyorum."

Kaşlarım birbirine çarptı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kaybedilen onca yıl. Çok fazla öfke ve nefret. Peki ne için?"

İçimde bir sızı kök saldı. Bir zamanlar en çok sevdiğiniz insandan tüm yanlış nedenlerden dolayı nefret etmekle yüzleşmek? Eğer izin verirsiniz içinizi parçalayabilir.

Parmaklarım Ronan'ın kalçalarına daha sert battı. Soru sorarcasına bana baktı.

"Babanın kazanmasına izin veremezsin. Bunun suçluluğu mu? Eğer izin verirsen ikinizi de yok edebilir. Kazanmasına izin verme."

Ronan'ın gözlerinde bir şey parladı. İçimdeki umudu alevlendiren bir kararlılık. Yüzümü inceledi. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Kardeşini yeniden tanımakla başla." Acı Ronan'ın yüzüne kazındı.

Göğsüne, tam kalbinin üzerine bir öpücük kondurdum. "Bunu yapabilirsin. Eğer istersen yanında olacağım."

Ronan'ın kolları bana dolandı ve ılık su üzerimizden akarken beni kendine çekti. "Hayatımda olmadığın için ne kadar çok şey kaçırdığımı fark etmemiştim."

Kalbim sıkıştı. "Artık bana mahkumsun."

Yine de öyle olmasını umuyordum. Ama Ronan'ın yakınlığından, duvarlarının yıkılmasından duyduğum sıcak duygulara korku karıştı. Hepimizi delilikten, ölümden kurtarmanın bir yolunu bulamayacağımız korkusu.

Ronan ıslak saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Kimseyle birlikte olmak istemezdim."

Arkama uzandı ve suyu kapattı. Ben saçımdaki fazla suyu sıkarken Ronan duştan çıktı ve havluları aldı. Göğsümde tatlı bir sızının kök salmasına neden olan bir şefkatle bir tanesini etrafıma sardı. Sonra saçlarım için bir tane daha uzattı.

Banyonun sessizliğinde havlumuzu aldık. Ronan düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi. Geçmişten milyonlarca anı tekrarladığından ve gelecek hakkında endişelendiğinden emindim.

Ronan'ı yatak odasına kadar takip ettim ve yerdeki parçalanmış kıyafetlerimi kısa bir süre durdum. Ona ters ters baktım.

Kaşları kalktı. "Ne?"

"Üniformamı mahvettin. Ne giymem gerekiyor?"

Ronan'ın yüzüne kurt gibi bir sırıtma yayıldı. "O üniformayı hatıra olsun diye saklıyorum."

"Çocuklar," diye homurdandım.

Kıkırdadı. "Sana bir tişört ve eşofman getireyim."

"Ya da gidip odamdan bana kıyafet getirebilirsin."

Ronan çekmeceleri açarak bir dizi eşya aldı. "Benim kıyafetlerimi giymen fikri hoşuma gitti."

Bunun üzerine içim ısındı ve yumuşadı.

Bana doğru geçerek bir tişört, boxer külot ve bir çift eşofman uzattı. Dayanamadım. Tişörtü kaldırıp yüzüme bastırdım ve derin derin içime çektim.

Ronan kaşlarını kaldırdı.

Yüzüm kızardı. "Kokun hoşuma gidiyor."

Tekrar sırtıttı. "Nasıl kokuyorum?"

"Fırtınadan sonraki nemli bir sabah gibi."

Ronan'ın yüzü yumuşadı. "Şimdi seni güzelce ve yavaşça becermek istiyorum." Göbeğim kasıldı.

"Bana öyle bakma, Fişek. Çok kızgınsın." "Belki-" diye başladım.

Ronan burnumun ucunu öptü. "Sonra görüşürüz." Bir nefes çektim. "Peki."

Güldü ve bu ses beni esir aldı. Ronan'ın kıkırdamalarını çok duymuştum ama tam kahkahasını hiç duymamıştım. Ses zengin ve dumanlıydı ve sonsuza dek içinde yaşamak istedim.

Başını iki yana salladı. "Bir canavar yarattım."

Omuz silktilim ve havlumu bıraktım. "O zaman bu senin hatan."

Ronan'ın bakışları vücudumda gezinirken kapüşonlu bir hal aldı. "Sıfır pişmanlığım var."

Çok büyük olan boxer külotu çektim. Ama eşofmanın ipi vardı, onu sıkıca çektiğimde her şey yukarıda kalıyordu. Sonra tişörtü giydim. "Bunu çalıyorum." Pamuk mükemmel yıpranmış bir yumuşaklıktaydı.

"Bir fişek ve bir klepto. Ne kombinasyon ama."

Güldüm ve Ronan'a doğru eğilerek dudaklarımı onunkilere bastırdım.

"Senin kleptonun." Ronan'ın gözlerinde altın rengi parladı. "Benim her şeyim."

Kalbim kaburgalarımaya öyle sert çarptı ki canım acıdı. Gerçek mutluluğun bu küçük anlık görüntüsü neredeyse kaldırabileceğimden daha fazlaydı. "Hazır mısın?"

Ronan sertçe yutkundu. " kadar ." Parmaklarımı onunkilerin arasında dolaştırdım. "Seninleyim."

"Biliyorum."

Yine de bir süre orada kaldık. Sadece bekledik. Ronan'a dünyadaki tüm zamanı verirdim. Bu zorlayabileceğim bir şey değildi. İlk adımı onun atması gerekiyordu.

Ronan elimi sıktı. "Hadi yapalım şunu."

Tutuşuma karşılık verdim ve kapıya doğru ilerledim. Ronan kapıyı açtı ve biz çıktıktan sonra arkamızdan kilitledi. Adımları düzgündü, hızlı ya da yavaş değildi ama adımlarındaki ağırlığı hissediyordum. Declan'la birlikte kaybettikleri her şeyi kabullenmenin ağırlığını.

Merdivenlerden inerken Ronan'a baktım. "Zaman alabilir. Ama pes edemezsiniz."

Ronan ve Declan'ın yürümek zorunda oldukları yolun kolay bir yol olduğunu hayal bile edemezdim. Bir sürü tümsek ve çukur olacaktı. Ama ikisi de yürümeyi bırakmazsa, oraya varacaklardı. Yedi yılı aşkın süredir özledikleri yere.

Ronan'ın çenesi düştü. "Yapmayacağım."

"İnatçılığının karşılığını aldığın an bu andır." Dudakları seğirdi. "Sanırım öyle."

Çocuklar salonda ya da yemek odasında değillerdi ama arka pencerelerden bir hareket yakaladım. "Orada." İşaret ettim.

Dördü de dışarıda, havuzun kenarındaki sandalyelere dağılmıştı. Ronan beni o yöne doğru götürürken elimi daha sıkı kavradı. Kapı açıldığında dört kafa havaya kalktı.

Ronan elimi bıraktı ve kardeşine doğru yürüdü. O durduğunda nefesimi tuttum. Sertçe yutkundu. "Konuşabilir miyiz?"

Declan'ın cevap vermesini beklerken ciğerlerim yandı. Ronan'a baktı, bakışlarında gümüş bir parıltı vardı. Sonra çenesini sallayarak başını salladı ve ayağa kalktı.

Ciğerlerimdeki hava kocaman bir nefesle boşaldı. Onlar çimenlikte yürürken gözlerimi onlardan ayırmadım.

Önce konuşmadılar ama sonra Ronan'ın dudaklarının kıpırdamaya başladığını gördüm. Göğsümdeki baskı biraz daha azaldı.

Bir kol omuzlarıma dolandı ve beni kaslı bir göğse doğru çekti. Dash'in dudakları şakağıma değdi.

Colt bize katılırken, "Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," diye mırıldandı. "Ben de," diye yankılandı Trace.

Dash bana baktı. "Bu Leighton. O bir mucize işçisi."

Başımı salladım. "Sadece her şeyin açığa çıkmasına ihtiyaçları vardı. Onları özgür kılacak olan şey gerçektir."

Dash başını salladı. "Ama ikisinden de gerçeği öğrenen sensin."

Colt'un çenesi sertleşti. "Bunun arkasında Patrick O'Connor'ın olduğunu bilmeliydim."

"Şerefsiz," diye mırıldandı Trace.

Trace'in sözlerinde fazladan bir ısırık vardı ve ona , içinden geçen öfkeyi ve neredeyse çılgınca enerjiyi gözden kaçırmadım.

Gözlerinin altındaki koyu halkaları gördüğümde içimi bir endişe kapladı.

"Tam bir baş belası," diye mırıldandı Dash.

"Az bile," diye kabul etti Colt.

Declan ve Ronan'ın babası böyle anılmayı bile hak etmiyordu. "Onu yumruklamaktan çekinmezdim," diye mırıldandım.

Colt'un kaşları çatıldı. "Şimdi de bize kötü davranmaya mı başladın?"

Dash kıkırdadı. "Sanırım bu çoktan başladı. Bugün Chloe'yi koridorda yakalayan oydu."

O gün bugün müydü? Milyonlarca ömür önceymiş gibi geldi. Colt'a baktım. "Babaları. Onun olayı ne?"

Yüzündeki eğlence ifadesi kayboldu. "Güce aç. Kontrol manyağı. Üstelik inanılmaz derecede ketum. Antlaşmaya ve Meclis'e katılıyor ama aslında yardım etmek için elini uzatmıyor. Ona ne kadar uzağa fırlatabilirim fırlatayım güvenmezdim."

"Ve o öldüğünde Declan görevi devralacak mı?"

Colt başını salladı. "Ronan' iltica ettiğini, bu yüzden uygun olmadığını söyledi." "Pislik," diye mırıldandım.

Ronan ve Declan'ın yüzlerini birbirlerine dönmelerini izledim. Konuşurlarken başlarını benzer bir şekilde eğdiler. İkisinin de yüzünde bir duygu savaşı yaşanıyordu. Keder, öfke, umut.

"Ronan'a yaptıklarından dolayı onu sorumlu tutmak için bir şeyler yapamaz mı?" Ben sordum.

Colt başını salladı. "Kanıt yok. Sadece Ronan'ın sözleri var."

"Birinin işini bitirmek için kanıta gerek yok," diye hırladı Trace.

Dash'in gözleri parladı. "Dostum, sakın ol. Eğer ejderhaların kralına karşı harekete geçerse, bunun topyekûn bir savaş olacağını biliyorsun."

"Onları haklayabiliriz," diye Trace.

Colt'un yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Bu ihtiyacımız olan son şey. İyi misin dostum?"

"Peki," diye tersledi Trace.

Ama değildi. Bunu iliklerime kadar biliyordum. Sadece bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum.

Hareket dikkatimi çekti.

Ronan ve Declan bize doğru geri yürüdüler. Yüzlerini taradım, onları okumaya çalıştım ama yüzeyin hemen altında yaşayan o kadar çok duygu vardı ki yakalayamadım.

"İkisinin de kanaması yok. Bu iyiye işaret olmalı, değil mi?" Dash sordu.

"Daha önce hiç olmadığı kadar iyi," diye onayladı Colt.

İkizler önümüzde durdular.

"Eee?" Dash itti. "Kimse ölmedi..."

"Babaları olabilir," diye homurdandı Trace.

Ronan Declan'a baktı. "Yeni bir başlangıç yapıyoruz. En azından yapabildiğimiz kadarıyla."

Gözlerim yaşlarla doldu.

"Oh, ," diye mırıldandı Dash. "Onu ağlattın."

Declan'ın ifadesi yumuşadı. "Buraya gel."

Hemen onun kollarına atıldım ve uzanıp Ronan'ın gömleğini yakaladım. Ronan arkama geçti ve her ikisi tarafından kuşatıldım.

Declan dudaklarını başımın üstüne bastırdı. "Teşekkür ederim. Bana daha fazlasını vermeye devam ediyorsun."

Ronan'ın eli kalçamda gezindi. "Ağlama, Firecracker." "Onlar mutluluk gözyaşları," diye burnumu çektim.

"Gözyaşı dökmemeye ne dersin?" Dash

önerdi. Gözlerimin altını sildim. "Peki.

Gözyaşı yok."

Colt hepimizi gözden geçirdi. "Neredeyse on yıllık bir kavgayı sona erdirdi. Bu gece yapabileceğimiz başka herhangi bir şeyin bunun yanında sönük kalacağını hissediyorum."

Declan kıkırdadı. "Yemek yemeyi düşünmezdim. Kan davası iştah açıyor."

Başımı kaldırdım. "Bence akşam yemeğini birlikte yapmalıyız." Declan sırttı. "Yemek yapmayı severim."

Diğer çocuklar son derece temkinli görünüyordu.

"Ne?" diye sordum. Ben sordum.

Colt'un yüzü kızardı. "Mutfakta pek fazla vakit geçirdiğimiz söylenemez."

Gözlerimi devirdim. "Çok şımarıksın. Hadi, sana öğreteceğim."

"KAHRETSİN!" Trace bıçağını düşürerek küfretti.

"Kendini mi kestin?" Aceleyle yanına giderek sordum.

"Hayır. Sadece nasıl bu kadar küçük kesebiliyorsun?"

Kahkahalarımı tutmaya çalıştım ama faydası olmadı. Declan dışında çocuklar mutfakta tamamen çaresizdi. Tavuklu kızartma yapmanın kolay olacağını düşünmüştüm ama yanılmışım.

Trace bana ters ters baktı. "Gülmeyi kes."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ama işe yaramadı. "Özür dilerim. Sadece... kızartmanın seni savaştan daha huysuz yapabileceğini bilmiyordum."

"Bu kadar zor olmamalı," diye homurdandı.

"Sadece pratik gerektirir. Diğer her şey gibi." Trace'in sırtını sıvazlamaya başladım ama dokunuşumdan kaçtı.

Acım alevlendi ama yutkundum. Trace şu anda benden uzaklaşmaya ihtiyacı olduğunu açıkça belirtmişti ve bu ne kadar öldürücü olsa da ona bunu vermek zorundaydım.

Dash kaşlarını çatarak karıştırmakta olduğu turşuya baktı. "Bunun tadı doğru değil."

Declan onun yanına gitti ve bir parmağını karışıma daldırdı. Tadına baktı ve hemen öksürmeye ve sıçramaya başladı. "İçine ne koydun böyle?"

Dash'in yüzü kızardı. "Talimatlara uydum. Sadece üzerine biraz tuz ve biber ekledim."

Dash'e sııttım. "Ne kadar tuz?"

"Bilmiyorum, bir çorba kaşığı mı? Tuzun tatları yoğunlaştırması gerekiyor. Bir bilim kitabında okumuştum."

Ronan Declan'a bir bardak su uzattı ve sırtına vurdu.

Seksi bilim ineğime sııttım. "Bu doğru olabilir ama turşunun içindeki malzemelerden biri soya sosu ve o zaten inanılmaz tuzlu."

"Ah, bunu bilmiyordum," diye mırıldandı Dash.

Colt onun omzuna bir tokat attı. "Sen bile her şeyi bilemezsin." "Sanırım sıfırdan başlamamız gerekiyor," diye hırıldadı Declan.

Dash yüzünü buruşturdu. "Bu sefer talimatlara harfiyen uyacağım."

"Beherlerinizi ve test tüplerinizi getirmemi ister misiniz?" Ronan kıkırdayarak sordu.

"Kapa çeneni," diye karşılık verdi Dash.

Declan sııttı. "Hey, bunların hepsi ölçüm aletleri. Ne işe yararsa."

Bir bip sesi duyuldu ve Declan cebinden telefonunu çıkardı. Ekrana bakarken gözleri sertleşti.

Midem bulandı. " var?"

Başını salladı ve telefonunu tekrar pantolonunun içine soktu. "Sadece babam."

Declan tekrar biberleri dilimlediği kesme tahtasına odaklanınca oda sessizliğe büründü.

"Dec..."

Sertçe yutkundu ama başını kaldırıp bakmadı. "Oraya geri dönebileceğimi sanmıyorum. Ne yaptığını bilmeden."

Declan'a yaklaştım. "Yapmak zorunda değilsin."

Colt boğazını temizledi. "Leighton haklı, burada kalabilirsin." Declan başını kaldırdı. "Ciddi misin?"

Colt onayladı ve Declan bakışları kardeşinin üzerinde durmadan önce odayı taradı.

Ronan onun bakışlarına karşılık verdi ve kaçırmadı. "Her zaman olman gereken yer orasıydı."

OceanofPDF.com

ELLERİM KALÇALARIMA GİTTİ. "Ben gidiyorum." "LeeLee..."

"Beni bu işin dışında bırakmayı aklından bile geçirme, Colt," diye karşılık verdim. "En fazla bir saatliğine gideceğiz," diye beni temin etti.

"Bunu geçen sefer de söylemiştin." En son bana hemen döneceklerini söyledikleri zamanı hatırlayınca içime bir acı saplandı.

Hepimiz garaj yolunda dururken Colt'un kolları bana dolandı ve beni kendine çekti. "Bu öyle bir şey değil. Ortada bir anlaşma var. Biz sadece Declan'ın eşyalarını almaya gidiyoruz."

Ellerim tişörtünün içinde kıvrıldı. "O zaman seninle gelmemem için hiçbir sebep yok."

Colt nefes nefese kaldı.

"Gün ışığını kaybediyoruz," diye kestirip attı Trace. "Bırak gelsin. Tartışmaya devam edecek."

Ona ters ters baktım ve dilimi çıkardım. En olgun tepkim değildi ama ne yapabilirdiniz ki?

Dash kıkırdadı. "Herhangi bir sorunla karşılaşma ihtimaline karşı güvenliği alacağız."

Ronan'ın çenesinde bir kas kasıldı. "Sürü topraklarına girdikten sonra kimse tek başına bir yere gitmez. Birlikte hareket ederiz."

"Haklı," diye onayladı Declan. "Patrick'in ne asla bilemezsin." Son birkaç saat içinde Declan'ın adama baba ya da babam demekten vazgeçip kendi hitap etmeye başladığını fark etmiştim. Ben öyle yapmadım.

Onu suçla.

"Peki," diye homurdandı Colt. Bir avuç muhafıza eliyle işaret etti. "Hadi gidelim."

Korumalar Range Rover'a binerken ben ve çocuklar Escalade'e doluştuk. Colt ve Trace her zamanki gibi ön koltuklara otururken, geri kalanımız arkaya bindik.

Colt arabayı sürerken parmaklarımı kalçalarımına vurdum.

Dash uzanıp elimi tuttu ve sıktı. "Her şey yoluna girecek."

Başımı salladım ama dudağımın kenarı endişelendi.

"Endişelenmemiz gereken kişi Leighton," diye mırıldandı Trace. "Patrick O'Connor'a bir bakışıyla onu yere yıkabilir."

Dash bir kahkaha attı ama Ronan öne doğru eğilip omuzlarımı sıktı. "Kendini kontrol altında tutmalısın, Fişek."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Ama ona ölüm bakışımı atacağım."

Declan kıkırdadı. "Kısa sürede onu tir tir titreteceksin." Koltuğumda

iki büküm oldum. "İstediğim zaman çok korkutucu olabiliyorum."

Declan gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Hiç şüphem yok."

Gözlerim ona dikildi. "Ne söylediğine dikkat etsen iyi olur, yoksa bir dahaki sefere senin için gelirim."

İki elini de havaya kaldırdı. "Barış için geldim, yemin

ederim." "Her neyse," diye mırıldandım arkamı dönerken.

"Herkesin sözlerine ve hareketlerine son derece dikkat etmesi gerekiyor," dedi Colt, bakışları Trace'e kayarak.

"O yapmadığı sürece harekete geçmeyeceğimi sana zaten söyledim."

Ama intikamın havada döndüğünü hissedebiliyordum. Trace, Patrick'in o hareketi yapmasını istiyordu, böylece şeytanını serbest bırakabilecek ve Patrick'i tamamen bitirebilecekti.

Colt sanki tam olarak ne düşündüğümü merak ediyormuş gibi iç çekti.

Yaklaşık on dakika boyunca sessizlik içinde yol aldık. Sonra Colt bir ormana saptı. Bir tabelada *Özel Yol, İzinsiz Girilmez* yazıyordu.

"Hoş geldiniz," diye mırıldandım.

"Ejderhalar son derece bölgecidir," diye açıkladı Declan. "Hem topraklarını hem de üzerindeki havayı."

İçimden bir ürperti geçti. Patrick'in burada olduğumuz için heyecanlanacağını hayal bile edemezdim.

Colt devasa bir altın kapının önünde durdu. Çenem düştü.

"Bu gerçek altın mı?"

Declan kıkırdadı. "Parlak şeylere karşı da bir ilgimiz var."

"Vay anasını," diye fısıldadım.

İki muhafız dışarı çıktı, elleri yanlarındaki silahlara gitti. Colt camını indirdi. "İyi akşamlar."

Sürücü tarafındaki koruma Colt'a ters ters baktı. "Sizin için ne yapabiliriz Bay Carrington?"

"Declan'a bazı işlerinde yardım etmek için buradayız."

Muhafız aracın içine bakarak içerideki herkesi gözden geçirdi.

Ronan'ın üzerinden geçerken bakışları kekeledi. "Bir dakika lütfen."

Nöbetçi kulübesine girdi ve bir telefon aldı. Beklerken Dash'in elini daha sıkı kavradım. Bir dakika sonra muhafız yeniden ortaya çıktı. "İçeri girebilirsiniz ama silahlı eskortunuz ve sığınmacının dışarıda beklemesi gerekecek."

Arkamdan bir öfke duvarı çarptı ama Ronan tek kelime etmedi. "O benim misafirim," diye karşı çıktı Declan.

Muhafız onunla bakışlarını kilitledi. "Babandan bir ferman."

"Sorun değil," diye homurdandı Ronan. "Muhafızlarımızla bekleyeceğim."

"Ronan..." Colt başladı. "İyi olacağım," diye güvence verdi.

Colt, "Arkanı kolla," diye uyardı.

"Her zaman öyle. Özellikle de kıskanç mikro penislerin yanında." Gardiyanın yüzü kıpkırmızı olurken Dash kahkahalara boğuldu.

Ronan arka kapıyı açıp dışarı çıktı ve Range Rover'a gidip içine atladı. Göğsümün derinliklerinde bir sızı vardı. Bu bana çok yanlış geliyordu.

Muhafız geri çekildi ve kapıdaki bir düğmeye bastı. "Devam edin."

Colt camını açtı ve ayağını frenden çekti. "Başım dönüyor. İçimde iyi bir his yok."

Declan sessizce, "Ben de öyle," dedi.

Colt, bir yol ayrımına gelene kadar cipi dolambaçlı bir yoldan aşağı yönlendirdi. Declan, "Sağa git," diye talimat verdi.

Colt itaat etti ve çok geçmeden ağaçların arasında küçük kulübeler belirdi. Yetişkinler sohbet ederken koşup oynayan çocukları gördüm. Her şey çok normal görünüyordu.

Declan ben daha konuşmadan düşüncelerimi okumuş gibiydi. "Burada iyi insanlar var."

Dash koltuğunda kıpırdandı. "Tabii ki var."

"Beni yanlış anlamayın, çürük elmalar da var. Patrick kadar güce aç olanlar. Bir de onun yalanlarına kananlar var." Declan sertçe yutkundu. "Sanırım ben de onlardan biriydim."

Koltuğun üzerinden uzandım ve Declan'ın elini tuttum. "Ama artık gerçeği biliyorsun ve bunu görmezden gelmeyi reddediyorsun."

Declan öne doğru eğildi, alnını alnıma bastırdı ve bana nefes verdi içi

nd "Her yanımdayım," diye fısıldadım. "Biliyorum."

e. Colt yavaşladı ve ben ağzım açık bir şekilde yukarı baktım. Durduğu ev önü daha çok süslü bir dağ tatil köyüne benziyordu. "Yaşadığınız yer burası mı?"

"Artık değil," diye kestirip attı Declan.

İri yarı bir adam, yanında kendisinden biraz daha küçük iki kişiyle birlikte ön merdivenlerde duruyordu.

Declan kapıya doğru uzandı. "Hadi şu bitirelim." Cipten çıktık, çocuklar sardı.

Beyaz-sarı saçları ve Declan'inkine çok benzeyen gri gözleriyle Patrick olduğunu tahmin ettiğim adam oğluna ters ters baktı. "Seni durduğun yerde öldürmemem için bana tek bir neden söyle."

Adamlar göz açıp kapayıncaya kadar gerilip alarma geçerken etrafımdaki ENERJİ ÇATIRDADI.

Öne doğru adım atan Declan'ın yüzünde boş bir maske belirdi. Bununla ilgili her şeyden nefret ediyordum. Sanki tüm nezaketini ve empatisini, tüm yaşamını tüketiyor gibiydi.

"Bugünkü gerekçeniz ne olabilir?" Declan kayıtsızca sordu. Patrick'in burun delikleri alevlendi. "Topraklarımıza yabancıları getirmeye *cüret* mi ediyorsun?" Declan kaşlarını kaldırdı. "Onların müttefik olduğunu sanıyordum."

Patrick dişlerini sıktı. "Durum böyle olabilir ama onlar bizim duvarlarımıza ait değiller. Ve o hain de buraya ait değil."

Declan'ın gözleri erimiş bir gümüş rengine dönüştü, içinden geçen duyguların tek işareti buydu. "Ama o bir hain değil, değil mi *baba*?"

Patrick'in omurgası dikleşti. "Tabii ki öyle."

"Bana gerçeği söyledi. Onu çukurlara sattığını söyledi."

Patrick'in sağındaki adam rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Gözlerimi ona diktim. O da biliyordu. Muhtemelen kralı bunu yaparken, masum bir çocuğu yeryüzünde cehenneme mahkûm ederken seyirci kalmıştı.

Patrick, "Sana yalanlar söylüyor," diye .

Colt adama, "Babam Ronan'ı o çukurlardan çıkardığında yalan söylemiyordu," diye çıkıştı.

Patrick Colt'a ters ters baktı. "Kaçarken muhtemelen yeraltı dünyasına bulaşmıştır."

"Yalan söylemeyi kes," diye homurdandı Declan.

Patrick'in gözleri oğlununkilerle aynı gümüş rengine bürünmüştü ama nedense daha karanlıktı. "Benimle bu şekilde konuşamazsın. Ben senin kralınım."

Declan'ın çenesi ileri geri hareket etti. "Uzun sürmeyecek." "Bu da ne demek oluyor?" Patrick tersledi. "Taşınıyorum. Bağlarımla yaşayacağım."

Patrick nefes alışını kontrol altında tutmaya çalışıyordu. "Eğer sürünü terk edersen, benim için ölmüş olacaksın. Kesilirsin. Dışarı atılırsın."

"Bunu yapabileceğinden emin değilim, kertenkele adam," dedi Trace büyük bir bıçakla tırnaklarının altını temizlerken tembelce.

Patrick'in solundaki adam neredeyse ateş püskürüyordu. "Seni küstah küçük
-."

Patrick onu durdurmak için elini kaldırdı. "Ne yapabileceğimi bilmiyorsun. yapamam."

Trace kaşlarını kaldırdı. "Antlaşma tüzüğünü incelemeyi alışkanlık haline getirdim- aslında Meclis'le ilgili her şeyi. Ebeveynleriniz devasa boyutlarda hıyarlar olunca böyle oluyor. Ama Dec'in bunun nasıl bir his olduğunu bildiğini söyleyebilirim."

Patrick yeri sarsan bir hırıltı çıkardı.

"Gelecekteki bir hükümdar, sırf bağlarıyla yaşamak istediği için klanından atılamaz. Bu ayrımcı uygulamalara neden olur. Eğer Declan'ı sırf bizimle yaşamayı seçtiği için resmi veraset çizgisinden çıkarmaya çalışırsanız, dışlanacak olan *siz* olursunuz," dedi Trace, gözleri sertleşerek.

Patrick nefes almakta zorlanırken yüzü domates gibi kızardı. Gözlerini bana dikti. "Bu senin etkindir. Zayıf birinin oğlumun bağını bozduğuna dair söylentiler duymuştum. Ama bu tamamen yeni bir alçaklık seviyesi."

Bir dizi hırıltı etrafımdaki havayı aydınlattı ama atlamadım. Patrick'in bakışlarını üzerimde tuttum. "Hiç tezahür etmediğim için zayıf olduğumu düşünüyorsan yanılıyorsun. Bu, hayal edebileceğinden daha güçlü olduğum anlamına geliyor. Kötü muamele ve işkence gördüm ama yıkılmadım. O yüzden benim için gelirken iki kere düşünsen iyi edersin. Ya da Declan ve Ronan için."

Declan babasının beni görmesini için yer değiştirdi. "Sadece eşyalarımı almam gerekiyor, sonra da yakandan düşeceğim."

Patrick'in çenesi sertleşti. "İşte burada yanılıyorsun. Seni dışarı atamayabilirim ama eşyaların *benim* paramla satın alındı. Burada kalacaklar ve dönüp benden af dileyeceğin anı bekleyecekler."

Declan'ın elleri yumruk oldu ama başını sallayarak onayladı. "Zaten lekelenmişlerdi."

Patrick bir hırıltı daha çıkardı ama Declan topuklarının üzerinde dönerek babasına sırtını döndü. Bu tam bir "*siktir git 'ti*". Sanki babası için endişelenmeye bile değmezmiş gibi.

Ama Patrick'in gözleri bana kilitlendiğinde, bunun bitmediğini anladım.

Açık kapıya hafifçe vurdum ve içeri girdim.

Declan giysilerini yerleştirdiği yerden başını kaldırdı. "Selam." "Hey," diye tekrarlardım, başka ne diyeceğimi bilemeden.

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Buralarda çok hızlı çalışıyorlar.

Giysiler teslim edildi ve yıkandı. Hepsi birkaç saat içinde."

"Bu Colt'un bakıcılık yöntemi. Ama biraz bunaltıcı olabiliyor." Yatağa uzandım ve Declan'ı inceledim.

"Güzelmış," dedi, bir yığın tişörtü daha çekmeceye yerleştirirken.

"İyi misin?" Aptalca bir soruydu ama yine de sormak zorundaydım. "Pek sayılmaz." Declan çekmeceyi kapatıp bana doğru geldi ve kendini yatağa attı.

Yüzüm ona dönük olacak şekilde döndüm ve şakaklarını ovma için uzandım. "Bugün çok şey oldu."

Declan başını omzuma yasladı. "Az bile söyledin." Durakladı. "Ama biraz baş belasıydın. Sanırım Patrick'i duraklatmış olabilirsin ki bu da bir şey ifade ediyor."

"O adamdan *gerçekten* ama *gerçekten* hoşlanmıyorum."

"Çünkü sen zekisin."

Ellerimi Declan'ın beyaz-sarı saçlarında gezdirdim, parmaklarımı kafa derisine batırdım. "Tüm hayatını onunla geçirmiş olmandan nefret ediyorum."

"Ama artık öyle değil. Hepimiz yeni başlangıçlar yapıyoruz." Masaj yapmaya devam ettim. "Bu kulağa hoş geliyor."

"Ben de." Declan başını kaldırdı, gri gözleri benimkilerle kilitlendi. "Köşemde sana sahip olduğum için nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum."

Nefesim kesildi. "Ben de aynı şekilde hissediyorum."

Declan'ın elleri belimi çevreledi ve beni kaldırdı, böylece ona sarıldım, kollarım omuzlarına dolandı. Gözleri benimkileri aradı. "Seni seviyorum, Leighton."

İçimdeki her şey yandı ama bu en iyi acı türüydü. "Ben de seni seviyorum."
Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Eğer yapmasaydın gerçekten garip olurdu."
İçimden bir kahkaha yükseldi ama Declan ağzı ağzıma girerken kahkahamı
dilimden çaldı. Dili içeri girdi, alay etmiyordu ama alıyordu.

"Dec-"

Ronan içeri girince öpüşmeyi kestim ve geri
çekildim. "Oh, . Özür dilerim. Kapı açıktı. Ben
gideyim-" "Bekle," diye sözünü kesti Declan.
Ronan durdu, bakışları kardeşininkilerle kilitlendi.
Declan yutkundu. "Kal."

OceanofPDF.com

Ronan'ın gözleri altın renginde parlarken nefesim ciğerlerimde düğümlendi. Sertçe yutkundum. "Emin misin?"

Declan başını eğip gözlerime baktı, sorguluyordu. Başımı salladım, kalbim kaburgalarımın çarpıyordu.

"Eminiz," dedi Declan.

Ronan kapıyı yavaşça kapattı. Mandalın şıkırtısı ve kilidin çevrilmesi sessiz odada top sesleri gibi duyuldu. Ronan yerde sinsice ilerledi. Her adımda kalbim hızla çarpmaya başladı.

Ben hâlâ Declan'ın kucağındayken arkamda durdu. Bir parmağını omurgamda gezdirdi. "O çok hassas. Ona karşı nazik olmalıyız."

Declan'ın gözlerinde gümüş rengi parladı, eli tişörtümün altından kaydı. "Bebeğim, sana sert mi davrandı?"

Ağzım kurudu, kelimeler kaçtı. "Emirleri seviyor," diye mırıldandı Ronan.

Çekirdeğim sıkılaştıkça ısı düşük seviyede toplandı.

Declan sıırttı. "Bakalım onları ne kadar iyi karşılayabilecek."

"Bana eğlenceli bir oyun gibi geliyor," diye onayladı Ronan, eli saçlarıımın altına daldı ve sıktı. Diğer eli saç tellerimi okşadı. "Çok güzel, en zengin ateş gibi."

Nefeslerim daha hızlı geliyordu.

Declan'ın parmakları karnımda izler bırakarak beni ürpertti. Elleri tişörtümün içindeydi. "İzin verir misin?"

Çekirdeğim sıkıştı. Sadece Declan bu basit soruyu tahrik edici hale getirebilirdi. Normal nefes almak için mücadele ederek başımı salladım.

"Kaldır," diye emretti Ronan.

Kollarım havaya kalktı.

Declan tişörtü bedenimden sıyrarak yere fırlattı.

Gözleri parlayarak bana odaklandı. "Leighton... sutyen

yok mu?" Dudağımı ısırđım. "Acelem vardı."

Ejderha topraklarına gitmeden önce Ronan'ın kıyafetlerini değıştirmem gerekiyordu ve acelem vardı.

Declan parmağıyla çenemden başlayıp boynumdan aşağı inerek önce göğsümde, sonra da meme ucumda bir daire çizdi.

Ronan arkamdan uzanıp diğeri göğsümü avuçladı. "Çok güzel değil mi?"

Declan'ın gözleri kapandı. "Hayatımda gördüğüm en güzel şey." Başını eğdi, ağzına bir zirve aldı ve hafifçe emdi.

Declan'a karşı sallanırken dudaklarımdan bir inilti çıktı. Onun sert siki joggers'ımın içinden merkezime doğru bastırdı. Daha fazlasını istemekten kendimi alamıyordum.

"Çok açgözlü," diye mırıldandı Ronan kulağımın .

Declan meme ucumu serbest bıraktı. "Sanırım onun açgözlülüğünü seviyorum."

Bir anda hareketlendi, beni kucağından kaldırdı ve yatağı yatırdı. Elleri eşofmanımın kemerine gitti. "Hepinizi görmem gerek."

"Evet," diye nefes aldım.

Declan hızlı bir çekişle joggers'ımı ve külotumu çıkardı.

Ronan sadece izledi. Bana bakarken eşofmanının üzerinden aletini avuçladı. "Sanırım ona bakarken bile boşalabilirim."

Declan sırtıttı. "Ama bu ne büyük bir kayıp olurdu."

Ronan bir dizini yatağı koydu, parmakları tenimde geziniyordu. "Hadi kızımızla ilgilenelim."

Kızımız karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Sadece onlar tarafından sahiplenilmeyi sevdiğim için değil, Ronan beni ikisi için sahiplendiğı ve kardeşleri yıllar sonra ilk kez bir araya getirdiğı için.

Declan halı kaplı zemine çökerken, "Sanırım bunu hak etti," diye onayladı.

Kalçalarını birbirinden ayırdı, bacaklarını kaldırdı ve omuzlarına koydu.

Sırtım kamburlaştı, içimdeki her şey kasıldı.

Ronan'ın parmakları meme uçlarımda gezindi. "Çok duyarlısın, sadece o güzel içgüdülerini takip ediyorsun. Mükemmel."

arasında ıslaklık toplanmıştı.

Declan sırttı, sadece izliyordu. "Bu övgüye bayılıyor. Sadece kelimelerle bile gelebileceğini düşünüyorum."

Yine sızlandım.

"*Seni* istiyor kardeşim," diye Ronan. Declan'ın gözleri gümüşe döndü. "Bana sahip."

Parmakları beni ayırdı ve dili dışarı çıktı. Onu en çok istediğim ama asla tam olarak oraya ulaşamadığım noktayı daire içine alarak alay etti ve oynadı.

İhtiyacım olanı almak için kalçalarım titriyordu.

Ronan meme ucumu cimcikleyerek içimde bir his kıvılcımı yarattı. "Kıpırdama."

Hareket etme dürtüsüyle savaşıırken titredi. "Lütfen."

"Şu güzel yalvarışı dinle," diye mırıldandı Ronan. Eğildi, dili meme ucumu okşuyordu.

Declan iki parmağını içime kaydırды ve neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım. Doldurulma ihtiyacı o kadar yoğundu ki, daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Kalçalarım sallandı.

Ronan göğsümün tepesini ısırdı. "Hâlâ."

İnsandan çok hayvana benzeyen bir ses çıkardım. Serbest bırakılmak için yalvaran bir ses.

Declan'ın parmakları içimde kıvrıldı ve görüşümde siyah noktaların dans ettiği bir noktaya çarptı.

"Buna bayılıyor," dedi Ronan, sesi sertleşerek.

Declan o noktaya tekrar tekrar vurdu, parmakları kıvrıldı ve büküldü. Her yerde bir basınç oluştu. Kulaklarımda kan uğulduyordu.

"Şimdi," diye sordu Ronan.

Declan'ın dudakları klitorisimin etrafında kapandı, Ronan meme ucumu ısıtırken sertçe emdi.

Bu basınç bir sel gibi boşalırken haykırdım. Göbeğim Declan'ın parmaklarını sıkıca kavradı ama o okşamaya devam ederek vücudumdan dalga dalga boşaldı.

Görüşüm tünelleşti ve sonra siyahtan başka bir şey yoktu.

"ONU CIDDEN BAYILTTIN MI?" Colt kırptı.

"Ben iyiyim," diye karşı çıktım kanepede kıvrıldığım yerden.
Dash, "Daha fazla yemelisin," diye emretti. "Kan şekerin çok ."
Ronan kardeşine bakarken dudakları kıpırdadı. "Yalan söylemeyeceğim, bu bize biraz övünme hakkı kazandırmalı."
Bir yastık kaptım ve ona fırlattım. "Sen en kötüsüsün."
Declan'ın kolları arkamdan bana sıkıca sarıldı. "İyi olduğuna emin misin?"
"İki saniye falan baygın kaldım."
Gerçi orgazmın şiddetiyle kendimden geçmem biraz utanç vericiydi. Declan ve Ronan çıldırmıştı. Ama hepsini tekrar yapardım.
Ronan ayaklarımı kaldırdı ve kucağına koydu. "Küçük fişeğimize fazla yüklenmemeliyiz. Onu kırmak istemeyiz."
Salonun karşısındaki sandalyeden bir ses geldi. Trace'in gözleri mosmor olmuştu. Kıpırdadı ve odadan dışarı çıktı.
Yanağımın içini ısırdım. "O iyi mi?"
Dash kapıya doğru baktı. "Sanırım iblisi son zamanlarda çok gergin."
Midem bulandı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Serbest kalmak için arayışa girecekti. Ve yakında. Bu beni hasta hissettirdi.
Bir zil sesi duyuldu ve Colt telefonunu çıkardı. "Carrington," diye cevap verdi.
Bir an sessiz kaldı ama yüzü fırtınalı bir hal aldı. "Nerede?" Yine sessizlik.
"Ne kadar sürecek?"
Adım atmaya başladı.
"Gözünüzü dört açın ve tüm hareketleri rapor edin." Colt parmağıyla ekrana vurdu.
"Şimdi ne olacak?" Dash sordu.
Colt'un bakışları bana yöneldi. "Annen arıyor. Burada, Emerald Bay'de."

DAMARLARIMDAN BUZ AKTI. Kaslarımda kök salan titremeyi kontrol edemiyordum.

Ronan koltukta öne doğru fırladı. "Sen neden bahsediyorsun be?"

Colt'un yanağındaki bir kas gerildi. "Louisiana'dan ayrıldığımızdan beri peşindeydim. Aptalca bir şey yapmadığından emin olmak istedim."

"Ama o yaptı," diye homurdandı Ronan.

Anılar zihnimde ördüğüm duvarlara çarptıkça titremem şiddetlendi. Yanağıma inen tokadın çatırtısı. Kaburgalarıma inen yumruğun şoku. Yanan ateş.

Sanki bir şekilde yardımı olacakmış gibi gözlerimi sıkarak kapattım. Declan'ın beni tutuşu sıkılaştı. ". Güvendesin."

Ama güvende değildim, Maryanne Emerald Körfezi'ndeysen güvende değildim.

Bir hareket oldu ve Colt çömeldi. "Sana hiçbir şey olmayacak."

"Bunu bilmiyorsun," diye fısıldadım.

"Biliyorum çünkü öyle olmasını sağlayacağız," diye homurdandı.

Göğsüm ağrıyordu, neredeyse dayanamayacağım bir ağırlık çökmüştü.

"Ne istiyor?"

Colt başını salladı. "Bilmiyorum. Ama onu yakından takip eden biri var. Öğreneceğiz."

Damarlarımda panik ateşi yandı ve sarsılarak ayağa kalktım. "Beni alamaz, değil mi?"

Hâlâ on yedi yaşındaydım ve on sekizinci yaş günüm hiç bu kadar olmamıştı. İstedğim hayatı yaşama hakkım elimden alınmıştı.

Colt ve Ronan bakışlarını
paylaştılar. "Ne?" Bastırdım.

Ronan yüzünü bana dönecek şekilde yer değiştirdi. "Yasal velayeti
Baldwin'e veren bir belge imzaladı."

"Ama?" Daha fazlası olması gerektiğini bilerek sordum.

Dash daha da yaklaştı, yüzünde endişe ifadesi vardı. "Velayet o kadar
kesin ve net değildir. Mahkemeler mümkün olduğunda her zaman bir aileyi
yeniden bir araya getirmek isteyecektir."

Aile mi? O ve ben hiç öyle olmamıştık. Babam hayattayken bile. Bana
tahammül etti çünkü ben bir amaç için bir araçtım. Onun istediği bir yaşam
tarzı için. Peki ya babam öldükten sonra? Her şey çok daha kötüye gitti.

Mide bulantım arttı ve kanepeden fırlayıp koridordaki banyoya koştum.
Tam zamanında tualete ulaştım ve midemdeki yetersiz içeriği klozete
boşalttım.

Eller uzandı, saçlarımı geriye doğru çekti. Bir diğeri sırtımı aşağı yukarı
ovuşturdu.

Kısık sesler duydum ama ne dediklerini anlayamadım, bedenimi sarsan
sarsıntıda kaybolmuştum.

Colt sırtımı ovmaya devam etti. "Bir şeyin yok. Sadece
nefes al." Tekrar tekrar nefes almaya devam ettim.

"Lanet midesinde hiçbir şey kalmamış," diye hırladı Ronan.

Dash ona "Bu bir travma tepkisi," dedi.

"Peki, bunu nasıl durduracaksın?" diye karşılık verdi.

"Trace?" Dash sordu.

Bir an için sessizlik oldu. "Düzeltil
şunu," diye tersledi Ronan.

Bir saniye sonra başka bir çift el sırtıma indi. Tişörtümün altından geçtiler
ve kaslarımda bir vızıltı yandı. Anlık bir kaygı giderici hap gibiydi. İçimdeki
her şey gevşedi.

Kabarma yavaşladı, sonra tamamen durdu. Nefes alabiliyordum. "İşte
böyle Minik Kuş," dedi Trace usulca. "Dayan."

Beni kollarının arasına aldı ve başımı tutmak için tek yapabildiğim buydu.

"Su," diye mırıldandım. Ağzımın tadı ısınmış ölüm gibiydi.

"İşte," dedi Dash. "Bu gargara."

Birazını dudaklarıma götürdü, ben de evirip . Ronan
tükürebilmem için bardağı kaldırdı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Başım yana, Trace'in göğsüne doğru eğildi. Gözlerimi açık tutamıyordum. Trace merdivenlere ulaşmadan önce uyku beni altına çekti.

En lezzetli sıcaklığa uyandım. Etrafımı sarmıştı. Sanki saf sıcaklığın içinde yüzüyordum.

Işığa karşı gözlerimi kırptım. Önce Colt odaklandı, gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Yüzümdeki saçları fırçaladı. "LeeLee."

"Merhaba," dedim, sesim zar zor duyuluyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Declan Colt'un arkasındaki yerinden doğruldu ve cevabımı bekledi.

"Tamam." Bunun tamamen doğru olduğundan emin değildim. Kaslarım güçsüzdü ve kusmaktan boğazım acımıştı.

Ronan, "Dash'in bütün gece sırtıma batan ereksiyonuyla uğraşmak benden daha iyi," diye homurdandı.

Dash oturdu, saçları karıştı ve gözlüklerine uzandı. "Leighton'ın kokusuyla çevrili bir yerde uyumak bana bunu yapacak. O benim eşim. Bu biyolojik bir tepki."

Ronan, "Ben senin sikinden hoşlanmıyorum, o yüzden bu *biyolojik* tepkini frenlemenin bir yolunu bulalım, bilim ineği," diye kestirip attı.

Yastıklara yaslanarak yer değiştirdim. Etrafım dört adamım tarafından sarılmıştı. Hepsi kalmıştı. Sonra gözlerim beşinciye kilitlendi.

Trace oturma alanımdaki dolgulu sandalyede oturuyordu, Briar kucağındaydı ve dövme eli onu okşarken mutlu bir şekilde mırıldanıyordu. O uzun parmakların üzerindeki desenlere baktım. İlk defa bu desenlerin bir şey ifade ettiğini fark ettim. Bir elinde *sevgi*, diğesinde *nefret* vardı. Trace'in birbiriyle savaş halinde olan iki parçası.

Bakışlarımı onun yüzüne kaldırdım.

"Teşekkür ." Trace'in çenesi gerildi ama başını salladı.

Boğazımdaki kuruluğa karşı yutkundum ve dikkatimi bağlanmış parmaklarıma verdim. "Çıldırıldığım için özür dilerim."

Colt bir kolunu bana doladı ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Bunun için özür dilemene gerek yok. Sadece bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Ronan'ın parmakları benimkilerin arasında dolaştı. "Annen sana tekrar zarar veremeyecek. Bunun olmasına izin vermektense kaçırız."

Midem . Ronan'ın her kelimesinde ciddi olduğunu biliyordum. "Seni evinden, klanından ayrılmaya zorlayamam."

Ronan uzanıp yanağımı okşadı. "Hâlâ anlamadın mı? *Sen* bizim evimizsin. Ailemizsin. Sen bizim her şeyimizsin."

OceanofPDF.com

Okul koridorunda otomatik pilotta ilerliyordum, bir yanımda Declan, diğer yanımda Dash vardı. Chloe bana ters ters baktığında ya da arkadaşları iğneleyici yorumlar yaptığında irkilmedim bile. Şirret kızlardan çok daha kötü şeyler için endişelenmem gerekiyordu.

Çocuklar okula gitmemi istememişlerdi. Ve belki de haklıydılar. Günün sonunda vücudum sanki demir zincirlerle bağlanmış gibi hissediyordum. Ama evde kalmak daha kötü olurdu. Tek sahip olacağım şey düşünmek için zaman olacaktı. Endişelenmek için. Maryanne'in varlığı her saniye benimle alay ederdi. En azından okulda dikkat dağıtıcı şeyler vardı.

Declan sırt çantamı omzumdan kaydırdı. "Bu gece bir film gecesine ne dersin?"

Ev ödevimi yapmam gerekiyordu ama gösterim odasındaki çocuklarla kucaklaşmak kulağa çok daha iyi geliyordu. "Tabii."

Dash parmaklarını benimkilerin arasında dolaştırdı. "Eve dönerken Baldwin'e mesaj atarım. Atıştırmalık olarak ne istersin?"

Ağzım çok az kıvrıldı. Dash her zaman beni beslemeye çalışırdı. Benimle ilgilenmeye. "Ona söyle, nasıl bir ruh hali içindeyse öyle davransın."

Dash kıkırdadı. "Bu çok tehlikeli. Gösterim odasında sekiz yemeklik bir ziyafet çekebiliriz."

Declan sırıttı. "Bundan nefret etmezdim."

"Ucube," diye tükürdü Mimi yanımdan geçerken. "Dikkatli olun çocuklar, hastalığının bulaşıcı olduğunu duydum."

Declan ona doğru döndü. "Dikkatli ol, Mimi. Kıskançlığın ortaya çıkıyor ve Trace son zamanlarda çok gergin. Bunun acısını senden çıkaracağını sanmıyorum. Cesedi gömmesine yardım edeceğim."

Solgunlaştı ama sonra omuzlarını dikleştirdi. "Bana dokunamazsın. Herhangi birimiz. Meclis izliyor."

Declan ona dişlerini gösterdi. "Meclis'in asla haberi olmayacak. Sadece bir gün kaybolacaksın. Ama gitmiş olman kimsenin umurunda olmayacak."

Ağzı açık kaldı ama biz durmadık, yanından geçip okulun çıkışına doğru ilerledik.

"Bu sürtüklerden bıkmaya başladım," diye mırıldandı Declan.

"Sen ben de," diye kabul etti Dash. "Bir ders almanın zamanı gelmiş olabilir." Declan soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

Dash omuz silkti. "Büyülerimin izini saklamanın yollarını biliyorum." Declan kıkırdadı. "Bilmem gerekirdi."

Dışarı çıktık ve Escalade'de bekleyen diğer adamları gördüm. Kalbim bu görüntüyle hızlandı, göğsümden bir çekiştirme hissi yayıldı ve neredeyse beni onlara doğru çekiyor gibiydi. Hepimiz yakınlaştıkça, sadece birkaç ders için bile olsa onlardan ayrı kalmak daha da zorlaşıyordu.

Colt cipten inerek bana doğru yürüdü. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni uzun ve sert bir şekilde öptü. Geri çekilirken derin bir nefes aldı. "Seni özledim."

Onun kucağına gömüldüm. "Ben de seni özledim."

Ronan bir elini saçımın altından geçirdi ve başımı geriye yatırdı. Dudakları şefkatli bir öpücükle benimkilerle buluştu. "Senden uzak olmaktan nefret ediyorum."

Alnımı onunkine bastırdım. "Biliyorum," diye fısıldadım. Mesafesini koruyan tek kişi Trace'ti.

Aramızdaki duvar acıtiyordu. Bunun bana acı çektirmek istediği için olmadığını biliyordum. Onu ayrı tutan yaralar ve korkular vardı. Sadece neden orada olduklarını bilmeyi diledim. Keşke onları iyileştirebilseydim.

"Hadi eve gidelim," dedi Colt.

SUV'ye bindik ve Yuva'ya doğru yola çıktık. Dash yolda konuşmayı hafif tutmak için elinden geleni yaptı ama herkes gergindi, Maryanne'in varlığının ne anlama gelebileceğini bilmiyorlardı.

Colt arabayı evimizin önünde durdurdu ve hepimiz arabadan indik.

"Şimdi de sinemaya mı?" Declan sordu.

"Muhtemelen önce biraz ödev yapmalıyım," diye homurdandım.

Dash bir kolunu omuzlarıma attı. "Salonda çalışabiliriz. Sonra da film maratonu."

Ona baktım. "Biyoloji dersinde bana yardım edecek misin?" Sırıttı. "Her zaman."

Ronan homurdandı. "Biyoloji konusunda sana yardım etmek onun için ön sevişme gibi bir şey." "Hey, hepimizin kendi sapkınlıkları var," diye karşılık verdi Dash.

Kahkahamı tutamadım. Ve kahretsin, mizahın beni tekrar bulması iyi hissettirdi. Dash'in göğsünü okşadım. "Hadi gidip seni tahrik edelim."

Eve girdik ve salona yöneldik. Kanepeye uzandım ve Declan sırt çantamı bana verdi. Biyoloji ders kitabımı çıkarıp Dash'e uzattım. "Mantıklı olsun."

Homurdandı. "Elimden geleni yapacağım."

Ve yaptı da. Sonraki bir saati mitoz bölünme ve miyoz bölünme üzerine konuşarak geçirdik, ta ki ben bu garip süreci biraz olsun kavrayana kadar. Sonunda bir sonraki sınavda iyi bir not almak için dua ettim.

"Ben bir soda alacağım. Bir şey isteyen var mı?" Trace ayağa kalkarken sordu. Ama doğrulur doğrulmaz sallanmaya başladı, sonra da sandalyeye geri çöktü.

Bir anda ayağa kalktım ama Colt ondan önce davrandı.

"Dostum, iyi misin?" Colt sordu.

"Evet, sadece biraz başım dönüyor."

Dash Trace'in yanına çömeldi, yüzünde endişeli bir ifade vardı. İki parmağını Trace'in bileğine bastırarak nabzını kontrol etti. Sonra bana baktı. "Bana bir iyilik yap ve biraz meyve suyu ile atıştırmalık bir şeyler getir."

Yardım edecek bir şey bulduğum için minnettar bir şekilde hızla başımı salladım. Aceleyle koridordan geçip mutfığa girdim. Baldwin ortalıkta yoktu ama belli ki film gecemiz için hazırlık yapmakla meşguldü. Mutfak adasının üzerinde kocaman bir şarküteri tahtası ve üstü örtülü başka tepsiler vardı.

Buzdolabına doğru ilerledim, açtım ve portakal suyunu aldım. Bir bardak doldurdum ve yığından bir tabak aldım. Baldwin mükemmel görüntüsünü bozduğum için beni affetmek zorunda kalacaktı. Çeşitli krakerler, peynir, üzüm ve dilimlenmiş etleri alıp tabağa koydum. Sonra aceleyle salona geri döndüm.

Yükselen sesler beni yolumda durdurdu.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Ronan hırladı.

"Neyse o," dedi Trace, sesi kısık.

Dash, "Cinsel temasa ihtiyacın var," diye karşı çıktı. "Bunu yapmayacağım," diye tersledi Trace.

"Trace..." Colt başladı.

"Hayır," diye sözünü kesti Trace. "Ona bu şekilde ihanet etmeyeceğim, ama ona dokunarak onu mahkûm da etmeyeceğim."

Kapının dışında beklerken keskin bir nefes aldım.

Bir an sessizlik oldu ve sonra konuşan Dash oldu, sesi eşitti. "O zaman öleceksin."

OceanofPDF.com

DASH'IN SÖZLERİ içime işledi ve arkalarında yakıcı bir acı bıraktı. Ama bu acı beni ileriye, salona doğru itti. "Ölecek mi?" Mırıldandım.

Beş çift göz bana çevrildi ve Trace küfretti. "İyi olacağım," diye homurdandı.

Tabağı ve bardağı Declan'a doğru ittim. "Dash öyle ." Kalbim acımasızca kaburgalarımaya çarptı.

Colt Dash'e sert bir bakış gönderdi. "Söylediklerine dikkat etmelisin."

"Hayır," diye tersledim. "Bu beni korumaya çalıştığın bir şey değil.

Gerçeği bilmem gerekiyor."

"Yapma," diye uyardı Trace.

Ona ters ters baktım. "Benim eşim misin, değil misin?" Yanağındaki bir kas kıpırdadı.

"Korkak olma," diye ittim. "Cevap ver bana."

"Ben senin eşimim," diye hırladı.

"O zaman bana gerçeği söyle."

Trace başını rahatsız bir şekilde kıpırdayan Dash'e doğru salladı.

Yüzünü bana döndü. "İnkübilerin hayatta kalmak için cinsel temasa ihtiyaç duyduğunu biliyorsun."

Başımı salladım.

Dash, "Trace son zamanlarda bunu pek başaramıyor," diye açıkladı.

Göğsümdeki gümbürtü daha da şiddetlendi. Bu bir umut ve korku savaşıydı.

Bana olan hisleri yüzünden mi başka bir kızla birlikte olmamıştı? Yoksa başka bir nedeni mi vardı?

"dolandırma," dedi Ronan alçak bir sesle. "Kendini açlıktan öldürüyor."

Gözlerim parladı.

"Trace..." "Ben iyiyim,"

diye homurdandı.

Ama belli ki bu doğru değildi. Rengi tamamen yanıştı. Çok solgundu, neredeyse griydi. Gözlerinin altındaki koyu halkalar uyumadığını gösteriyordu. Ve neredeyse bayılmak üzereydi.

Trace kendini ne kadar mutsuz hissetse de bana gelmemişti. Bizi zayıf bir arkadaşlıktan daha fazlasına götürecek tek bir hamle bile yapmamıştı. Bir öpücük bile.

Derinlerde bir yerde acı alevlendi ama onu bastırdım. Şu anda acımın bir önemi yoktu. Trace kendine bu şekilde zarar verirken olmazdı.

"Bunu yapmaya devam edemezsin," dedim usulca. Sonraki sözlerim içimde bir şeyleri öldürdü ama yine de söyledim. "Eğer ihtiyacın varsa, istekli bir partner bulmalısın. Kızmayacağım. Beni o şekilde istemediğini biliyorum."
_"

Trace ayağa kalktı. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

Hışımınla salondan çıktı ve beni arkasında şaşkın bir halde bıraktı. Arkasından göz kırptım.

Dash bana sessizce, "Sorun sen değilsin," diye güvence verdi.

"Öyle," diye fısıldadım. "Onu perişan ediyorum."

"Hayır," diye karşı çıktı Colt. "Çok fazla yükü var, çok fazla incinmiş. Bu onun için ilişkilere bağlı."

Colt'u incelerken kaşlarım çatıldı. Hepsi Trace'in boğuştuğu iblisler hakkında konuşuyordu ama kimse bana lanet olası gerçeği söylemiyordu.

Eğer bana söylemezlerse, o zaman kendim bulmak zorunda kalacaktım. Omuzlarımı dikleştirdim ve gitmek için döndüm.

"Leighton," diye seslendi Dash. "Yapma."

Başımı salladım. "Artık bunun etrafında dans etmeyeceğim. Trace ve benim bir anlaşmaya varmamız gerekiyor. Eğer yardımcı olabileceğim bir şey varsa onun felaketi olmayacağım."

Colt tartışmak için ağzını açtı ama Ronan onu durdurmak için elini kaldırdı. "Bırak onu gitsin."

Çocuklar bir an sessiz kaldılar.

Ronan'ın bakışları üzerimde yumuşadı. "Ben kimsenin ulaşamayacağını düşünürken o bana ulaştı. Bu eş bağı. O bizim düşündüğümüz zaman iyileştirebilen kişi."

çok kırıldık."

İçime bir sıcaklık yayıldı, çok derinden ağrıyan yerlerime merhem oldu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Ronan boşluğu geçti ve alnı benimkine değecek şekilde eğildi. "Bu iş sende."

Elini sıktım ve çektim. Derin bir nefes alarak kapıya .

Evin alt katında dolaştım. Merdivenlerde Trace'in sesini duymamıştım, o yüzden odasına gittiğini düşünmedim. Ama Yuva çok büyüktü. Sadece alt katı aramak bile bütün günümü alabilirdi.

Göğsümdeki bir çekiştirme hissi beni arka pencerelere yöneltti.

Nefesimi içime çektim. İşte oradaydı, okyanusa bakan kayalıkların üzerinde oturuyordu. Çok küçük görünüyordu, neredeyse küçük bir çocuk gibi, çok kayıp ve yalnız. Kalbim kırıldı.

Ayaklarımı hareket etmeye zorladım. Dışarı çıkarken rüzgâr hızlandı ve saçlarımı yüzümün etrafında döndürdü. Avluyu geçmem uzun sürmedi.

Trace daha ben bir şey söylemeden varlığımı hissetmiş gibiydi. Kasları gerildi ve çenesi sertleşti. "Git buradan, Minik Kuş."

"Hayır," dedim, kayanın üzerinde onun yanına oturdum.

Trace sanki dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi iç çekti. Belki de öyleydi.

"Konuş benimle," diye
yalvardım. "Söyleyecek
bir şey yok."

Ama yanılıyordu. Söylenecek her şey vardı.

"Neden kendine zarar veriyorsun?" diye sordum. Başlamak için en basit yerd.

Gözlerini okyanusa diken Trace'in çenesi sıkıştı. "Sana ihanet etmeyeceğim."

Göğsüm sıkışmıştı.

"Seni tanımadığım zamanlar bir şeydi, gerçekten değil. Sen sadece kafamdaki bir fikirdin. Ama sonra buradaydın. Gerçek ve nefes alıyordun. Benim alanımdaydın ve o kadar parlak yanıyordun ki başka tarafa bakamıyordum."

Ciğerlerim yanıyor, nefes almak yalvarıyor ama hareket edemiyordum.

"Trace..."

"Çok nazıksın. Sessizce güçlüsün. Senden on kat büyük olsalar bile kimsenin seni ezmesine izin vermiyorsun. Hiç kimseye bu kadar hayran olmamıştım."

O yanık boğazımdan gözlerime doğru kaydı. "O zaman neden bana bir şans vermiyorsun? Gerçek bir şans?"

Haftalardır dile getirmekten korktuğum soruyu sordum.
Trace dönüp bana baktı, menekşe rengi gözleri fırıl fırıl dönüyordu.
"Seni mahvedeceğim." Başımı salladım. "Mahvetmeyeceksin."
"Bunu bilemezsin," diye .
"Nedenini açıklamak zorundasın. Anlat bana," diye yalvardım.
Trace'in gözleri . "Çünkü aşkım daha önce birini öldürdü."

OceanofPDF.com

Acı, sayısız nedenden ötürü ama en çok da Trace'te yuva kurmuş olan katıksız keder yüzünden içime işledi. Bunu yaşayan, nefes alan bir şey gibi hissedebiliyordum. Ama onun başka birini sevmiş olmasının canımı yaktığı gerçeğini de inkâr edemezdim. Öldürülmüştü.

"Ne oldu?" Sesim zar zor duyuluyordu, rüzgârda belli belirsiz bir fısıltı gibiydi. Cevap almak istemiyordum ama buna ihtiyacım vardı. Trace'le birlikte yürüyeceğim yolu bulabilmem için bunu bilmem gerekiyordu.

Ciğerlerinden kesik kesik bir nefes çıktı. "Genç ve aptaldım." Devam etmesini bekledim.

"Benim ailem de iblis ama onlar ateş iblisleri. Bir karabasan olarak tezahür ettiğimde, benimle hiçbir şey yapmak istemediler. Incubi'ler onların gözünde onurlu değiller."

"O zaman aptallar," diye tersledim.

Trace'in ağzının köşesi kalktı ama bu gerçek bir eğlence değildi, sadece o duygunun gölgesiydi. "Romantik partnerler üzerinde aşırı bir etkim olabileceği konusunda uyarılmışım. Ama ergenliğe girdiğimde, tüm kızların beni istemesinin havalı olduğunu düşündüm."

"Ergenlik çağındayken yürüyen bir hormon gibisin. Bence bu anlaşılabilir bir şey," diye karşı çıktım.

Trace omuz silkti ve bakışlarını tekrar suya çevirdi. "Sarah ile birinci sınıftayken tanıştım. O bir büyücüydü ve benim bir karabasan olmamı umursamıyor gibiydi. Komik ve gözüpek biriydi. Birdenbire, bir düzine farklı kız istemedim. Sadece onu istedim."

Mideme kramplar girdi ama sessiz kaldım.

"Yavru köpek aşkı gibi bir şeydi. Uzun süre devam edebileceğimizi sanmıyorum ama o anda onunla daha fazla zaman geçirmek istedim. Umursamaz davrandım, onun bağımlı olmaya başladığını fark etmedim."

Tırnaklarım avuç içlerime battı. "Bağımlı mı?"

Trace başını salladı. "Hiç seks yapmadık bile. Bunun onu güvende tutacağını düşündüm. Ama dokunuşlarıma bağımlı hale geldi. Gecenin bir yarısı Yuva'ya gelir, derisinden sürünerek çıkıyormuş gibi hissettiğini söylerdi. Ayrı kalmamak için dersi asmam için bana yalvarırdı." Sertçe yutkundu. "Neler olduğunu fark ettiğimde artık çok geçti."

"Ona ne oldu?" Yavaşça sordum.

"Colt'un babası onun üzerindeki etkiyi kırmak için mesafeye ihtiyacımız olduğunu söyledi. Ailesini de işin içine kattı. Ama kimse onun ne kadar bağlandığını fark etmedi."

Daha fazlasını beklerken ağzım kurudu.

"Psikotik bir kriz geçirdi. Sırf bana ulaşmak için ailesini öldürmeye çalıştı. Babasını çok kötü yaraladı. Şimdi bir akıl hastanesinde yaşıyor ve günde on altı saat bir duvara bakıyor."

Göğsümde bir sızı kök saldı. "Çok özür dilerim." Sessizliğin etrafımızda dönmesine izin verdim. "Ama olanlar senin suçun değildi. Onun incinmesini istemedin."

Trace dönüp tekrar bana baktı, çenesinde bir kas çılgınca titriyordu. "Dikkatsiz davrandım. Şimdi anlamıyor musun?"

"Hem evet hem hayır," dedim dikkatle. "Neden korktuğunu anlıyorum ama aynı zamanda birlikte olmak için yaratıldığımızı da biliyorum. Geçtiğimiz ay boyunca öğrendiğim her şeyden sonra, seninle başa çıkamayacak olsaydım Evren'in bizi birleştireceğini sanmıyorum."

Trace ayağa fırladı. "Bunu bilemezsin." Çabucak ayağa kalktım. "Denememiz gerektiğini biliyorum."

Başını sertçe salladı. "Bunu riske atmayacağım."

Öfke işledi. "Sonra ne olacak? Kendi ölümünü mü riske atacaksın?"

Trace'in çenesindeki bir kas . "Bensiz daha iyi olabilirsiniz."

İçimdeki her şey dondu, kaslarım o kadar gerildi ki fiziksel olarak acı veriyordu.

"Trace."

Onun adı dudaklarımda katıksız bir acıydı.

Sonra hareket ettim. Neredeyse onu devirecek bir güçle kendimi ona doğru fırlattım.

Trace'in beni yakalamaktan başka çaresi yoktu.

Onu öyle bir şiddetle kavradım ki göğsünden gümbür gümbür bir ses çıktı.

"Minik Kuş," diye fısıldadı.

"Yapma. Bir daha asla böyle bir şey söyleme. Sen önemlisin. Seviliyorsun. Pisliğin teki olsan bile. Sensiz hiçbirimiz eskisi gibi olamayız."

"Tamam," diye yatıştırdı, eli sırtımı aşağı yukarı ovuyordu.

"Bana söz ver. Savaşacağına söz ver. Bir yolunu bulacağımıza." "Söz veriyorum Minik Kuş. Söz veriyorum."

Ellerim gömleğinin düğmelerini sıktı. Bırakamadım. Gözlerimin önünde kaybolmasından çok korkuyordum.

Kaçmak isteyen hıçkırığımı yuttum ve kendimi odaklanmaya zorladım.

"Daha önce iyi görünüyordun. Ne değişti?"

Trace bir an sessiz kaldı ve sonra itiraf etti: "Seninle yatmayı bıraktım."

Geri çekildim. "Bu temas, yardımcı oldu mu?"

Yavaşça başını salladı. "Acıtıyor. Sana yakın olmak ve iblisimin gerçekten istediği şeyi alamamak, ama bu ten tene temas hayatta kalmam için yeterli."

Benim varlığımın ona acı vermesi onu öldürüyordu ama şimdilik Trace'i hayatta tutmanın bir yolunu bulmalıydık. Gerisini sonra hallederiz.

"Neden durdun?" Ben sordum.

Trace dişleriyle onun dudak halkasıyla oynadı. "İblisimin seni ele geçirmeye çalışacağından korkuyordum. Ben onu durduramadan seni onun olarak işaretler diye. Seni çoktan etkisi altına aldı. Bu hassas bir denge."

Kaşlarımı çattım. "Baskı ne demek?"

"Bu, iblisimin seni kendi iblisi olarak görmeye başladığı anlamına geliyor. Bu gerçekleştiğinde seni sahiplenme dürtüsüne direnmek gittikçe zorlaşıyor."

Aramızdaki şeyler ne kadar berbat olsa da, Trace'in beni sahiplenmesini istiyordum. Tamamen onun olmak istedim. Hepimizi korumak için her şeyi yapabilecek bu güzel, kırık çocuk. Ama onu hazır olmadığı bir şeye zorlayamazdım. Derin bir nefes aldım, sonra ellerimi kaldırdım.

Trace bileklerimi yakaladı. "Ne yapıyorsun?"

Gözlerim parladı ama başka tarafa bakmadım.

"Güven bana." Bu iki kelime bir yalvarış gibiydi.

Trace yutkunurken boğazı düğümlendi ama sonunda ellerimi bıraktı.

Parmaklarım gömleğinin düğmelerine gitti. Birini açtım, sonra diğerini ve bir diğerini. Elimi kumaşın altına kaydurdım ve kalbinin üzerine koydum. Kalbinin düzenli atışı avucuma çarpıyor, bana Trace'in hâlâ hayatta olduğunu, nefes aldığını hatırlatıyordu.

Kolumda bir vızıltı kök salarken Trace'in gözleri kapandı. Bu hafif titreşim nefes nefese kalana kadar tüm vücuduma yayıldı. Kendimi ona sarma dürtüsü o kadar güçlüydü ki, omurgam boyunca terler boşaldı.

Trace dişlerini ve elimi çekti. "Bu kadar yeter."

Nefesimi normale döndürmek için çabalarken hava ciğerlerimi bir anda terk etti ama gözlerim onunkilere kilitlendi. "Canın yandığında bana geleceğine söz ver."

Trace'in rengi şimdiden daha iyiydi, halkalar o kadar koyu değildi.

Elimi ağzına götürdü ve avuç içine bir öpücük kondurdu. "Söz veriyorum."

OceanofPDF.com

Merdivenlerden inerken Trace'e doğru ilerledim. "Bu sabah nasıl hissediyorsun?"

Küçük bir gülümseme güzel ağzını kavislendirdi, hiç görmediğim kadar nazikti. "Çok daha iyi."

Kaşlarımı çattım. "Kahvaltıda yoktun. Yiyecek bir şeyler aldın mı?"

Kıkırdadı. "Aslında bu sabah koşuya çıktım. Haftalardır böyle hissetmemiştim. Baldwin de bana kahvaltılık sandviç verdi. Ben iyiyim."

"Bana ihtiyacın var mı?" Kararsızca sordum. "Şu anda iyiyim. Sana haber veririm. Söz veriyorum."

Bir hayal kırıklığı titreşimi kök saldı. Trace ile o bağı kurmak istiyordum. Bunu arzuluyordum. Ama zorlayamayacağımı da biliyordum. "Pekâlâ."

Merdivenlerde ayak sesleri duyuldu ve başımı kaldırıp indiğini gördüm. Hepsi Trace'e odaklanmıştı.

Colt bize doğru yürüdü. "Daha iyi görünüyorsun." "Daha iyi hissediyorum," diye itiraf etti Trace.

Dash onunla benim arama baktı. "Siz ikiniz bir şeyleri mü?" Trace çenesini sallayarak başını salladı. "Şimdilik işleri yoluna koyduk."

"Güzel," dedi Ronan, sırtını sıvazlayarak. "Çünkü Leighton'dan uzak kaldığında huysuz bir herif oluyorsun."

Declan kıkırdayarak bir kolunu omuzlarıma attı. "Sanırım hepimiz öyleyiz."

Yanaklarım kızardı.

Colt güldü. "Gerçek bu değil mi?"

Trace, "Hadi, Leighton domatese dönüşmeden yola koyulalım," dedi.

Dash sıırttı. "Leighton'ı kızartmayı seviyorum."
Yanaklarım kırmızının daha derin bir tonuyla kızardı. "Lütfen dur."
Dash başını eğdi, dudakları kulağıma sıyırdı. "Yalvarmana bayılıyorum."
Bacaklarımın arasında sıcaklık alevlenirken içimi bir ürperti kapladı. Üç şekil değıştiren inledi.
"Ne?" Panikle sordum.
Declan başını salladı. "Şekil değıştiren duyuları. Sen tahrik olduğıunda kokunu alabiliyoruz, unuttun mu?"
Elinden kurtuldum ve kapıya doğru yürüdüm. "Hepiniz çok kötüsünüz."
Arkamdan sadece kahkaha sesleri geliyordu.

Bayan Carole projeksiyon perdesini kapatırken, "UNUTMAYIN, YARIN BİR SINAVIMIZ VAR," dedi.

Sınıf inledi.

Kaşlarını kaldırdı. "Eğer size verilen okumaları takip ediyorsanız, hiçbirinizin bir sorunu olmamalı."

"Bütün Fransızca heceler beyninde dönmedikçe," diye homurdandım.

Dash masasından yanıma doğru eğildi. "Çalışmana yardım edeceğim. Doğru bildiğın her cevap için *yaratıcı* ödüller bile bulabilirim."

Sam diğır tarafımdaki masasından bir kahkaha attı. "İşte benim çalışma arkadaşım. Sanırım Seán'a da aynı şeyi yaptırmam gerekebilir. Biraz motivasyon işime yarayabilir."

Yüzüm kızardı. "Şekil değıştiren duyuyor," diye homurdandım.

Sam güldü, gözleri dans ediyordu. "Senin adına sevindim, Leighton."

"Teşekkürler," diye mırıldandım, kitaplarımı çantama tıktırırken.

"Sonra görüşürüz çocuklar," diye seslendi ayağı kalkıp kapıya yönelirken.

Dash çenemi tuttu ve başımı geriye doğru eğdi. Ağzıma nazik bir öpücük .
"İyi misin?"

Alnımın onunkine değmesine ve orada dinlenmesine izin verdim. "Oh, bilmiyorum. Maryanne şehirde ve nedenini bilmiyoruz. Damien'ın nerede olduğı ya da ne planladığı hakkında hiçbir fikrimiz yok. Trace ihtiyacı olan dokunuş olmadan ölebilir ama çok inatçıdır. Seni bağlayıp bağlayamayacağıma ya da

delirmek ya da ölmek. Ve eminim ki tüm derslerimden kalma tehlikesiyle karşı karşıyayım."

Dash'in elleri yanaklarımı avuçlamak için yukarı kalktı. "O büyük, güzel beyninin içinde yüzen birkaç şey sadece."

"Sadece birkaç tane," diye .

Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi. "Her şeyi teker teker ele alalım. Sadece önümüzde duran şeylerle ilgilenebiliriz. Bu Fransızca sınavıyla başlayabiliriz. Bu basit bir çözüm."

"Senin için söylemesi kolay. Akıcı konuşuyorsun," diye .

Dash orta seviye Fransızca sınıfıma geçmeyi nasıl başarmıştı, asla bilemeyeceğim.

Kocaman sırttı. "Bu sadece mükemmel bir öğretmen olacağım anlamına geliyor."

"Umarım öyledir, çünkü son senemi tekrarlamak zorunda kalırsam çok kötü olur."

Dash ayağa kalktı, sırt çantamı aldı ve defterimi içine yerleştirdi. "Bunun olmasına asla izin vermeyeceğimizi biliyorsun."

Gözlerim ona dikildi. "Bana bir diploma almaya iznin yok."

Ağzından bir kahkaha sesi yükseldi. "Sana diploma falan almayacağım."

"Bunu çok abartılı bir şeymiş gibi söylüyorsun. Colt temelde hepinizi sınıflarıma aldı ve okulun her yerine kamera yerleştirme yeteneğini satın aldı."

Dash'in dudakları seğirdi. "Haklı olduğun bir nokta ."

Ayağa kalkarken başımı salladım. "Hepiniz iflah olmazsınız."

Bir kolunu omuzlarıma doladı. "Ama sen bizi bu şekilde seviyorsun."

"Bazen," diye homurdandım.

Koridora adım attığımızda Dash, "Her zaman," diye karşı çıktı.

Biri öğürür gibi bir ses çıkardı. "O çöpe dokunmaya nasıl dayanabiliyor, emin değilim," dedi Chloe taşıyacağını bildiği bir sesle.

Öğrenciler Dash'e ve bana doğru döndü, ben de başımı eğmek için içimdeki dürtüyle savaştım. Onun yerine Chloe'nin bakışlarıyla karşılaştım. "Bu acımasızlık hiç eskimiyor mu? Sanırım bana *o kadar* takıntılısın ki, kendine engel olamıyorsun."

Kalabalıktan birkaç kıs kıs gülme sesi duyuldu.

Chloe'nin yüzü kıpkırmızı oldu. "Sadece gelecekteki liderlerimizi de kendinle birlikte çamura sürüklemenden nefret ediyorum."

Omuz silktim. "Çamurun cilde iyi geldiğini söylerler. Bu yüzden hepimiz parlıyor olmalıyız."

"Hayır, Mon Coeur," diye mırıldandı Dash. "Tüm seks bu kadar."

Mimi boğuk bir ses çıkarırken Grace ters ters baktı ama Chloe beni oracıkta öldürmek istermiş bakıyordu.

Hepsini görmezden geldim ve Dash'e sııttım. "İyi noktaya değindin." Onu hafifçe öptüm. "Beni eve götür."

"Hiç sormayacaksın sandım."

Chloe sıçrarken Dash beni uzaklaştırdı. "Bunu ustalıkla hallettin," diye fısıldadı.

"Her şeyden çok bitmek bilmeyen bir sivrisinek gibi olmaya ," diye itiraf ettim.

"Bunu düşünmek için iyi bir yol."

Dolabımın önünde durup şifreyi girdim. "Keşke onu ezebilseydim."

Dash kıkırdadı. "Hepimizin böyle hissettiğine eminim."

Dolabımın kapısını açtım ve boğazımda safra birikti.

Kan ve tanımlamaya çalışmak bile istemediğim şeyler tüm dolabı kaplamıştı. Ve ortasına pürüzlü blok harflerle yazılmış bir not asılmıştı.

SENİNLE İŞİM HENÜZ BITMEDİ.

Safrayı ama tüm vücudumun titremesine engel olamadım. "Ne oluyor lan?"

Dash hırladı ve beni hızla
kapıyı çarparken dolabımdaki katliam.

O bana sarılırken nefeslerim hızlı hızlı kesiliyordu.

Dash yerinden kımıldadı ve telefonunu çıkardı. "Leighton'ın dolabına git.
Hemen."

Sonra cihazı tekrar cebine sokuyordu. ". Her şey yoluna girecek."

"Nasıl?"

Okulun güvenli olması gerekiyordu. Korumalı. Colt'un kameraları vardı.
Güvenlik vardı.

Dash, "Bilmiyorum," diye .

Ayak sesleri yere çarpıyordu ama Dash'in göğsünden başımı kaldırıp
bakmadım.

"Ne oldu?" Colt havladı.

Dash sessizce, "Dolabına bak," dedi.

Menteşelerin duyuldu ve ardından bir dizi küfür havayı doldurdu.

"Bu Damien," diye . "Öyle olmak zorunda."

"Ona yardım eden biri olmalı," diye Declan. "Birden fazla
kişi," dedi Ronan.

Hafif bir kahkaha havayı aydınlattı ve başımı kaldırdığımda Chloe, Mimi
ve Grace'in koridorda yürüdüklerini gördüm. Chloe sırtıttı. "Temizlenecek
epey bir dağınıklık var gibi görünüyor."

Trace üç uzun adımda önlerindeydi. Üzerinden mor kıvılcımlar
saçılıyordu. "Ne yaptın sen?"

Chloe tökezleyerek bir adım geriledi. "*Ben hiçbir şey yapmadım.*" "*Geri çekil,*" diye tersledi Mimi. "*Bizi tehdit edemezsin.*"

Trace'in ellerinde mor bir ateş yükseldi. "*Tehdit etmiyorum. Söz veriyorum.*" "*Yapamazsın,*" diye kekeledi Grace. "*Okuldan atılırsın.*"

"mı sanıyorsun?" Trace hırladı.

Hızla gittim ve elimi sırtına koydum. "*Yapma. Buna değmezler.*" Elim Trace ile temas ettiği anda avuçlarındaki ateş daha da yükseldi. Kızlar ciyaklayarak geri kaçıştılar.

"*Kahretsin!*" Elim çektim ve ateş azaldı. Chloe'nin çenesi düştü. "*Ona baskı mı yapıyorsun?*" "*Bu seni hiç ilgilendirmez,*" diye havladı Trace. "*Trace,*" diye sızlandı Mimi. "*Yapamazsın.*"

Chloe ona karanlık bir bakış fırlattı. "*Meclis'in bu konuda ne diyeceğini görmemiz gerekecek.*"

Koridordan aşağıya doğru fırladı, arkadaşları da onu takip etti.

Trace'e baktım. "*Seninle benim başımız belaya girebilir mi?*"

Başını iki yana salladı. "*Sen benim dostumsun. Meclis'in yapabileceği bir şey yok.*"

Ama söylemediği şeyi duydum. Meclis bu durumdan pek memnun olmazdı. o.

Dizlerimi göğsüme çektim. Soğukla mücadele edeceğini düşünerek üzerime eşofman giymiştim ama hiç şansım yoktu. Tekrar titredim ve Declan bir battaniye kaparak beni yanına çekti.

Ronan'ın parmakları dizüstü bilgisayarının klavyesinde geziniyordu.

Dash, "*Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum,*" dedi. "*Birileri bir şeyler görmüş olmalı. Ayrıca Leighton'ın dolabının hemen üzerinde bir hareket dedektörü var. Biz dersteyken uyarı vermesi gerekirdi.*"

Ona bakakaldım. "*Dolabımda bir hareket dedektörü mü var?*"

Dash omuz silkti. "*Kimsenin orada olmaması gereken zamanlarda bizi uyarmak için programlandı. Ders aralarında, okuldan sonra, geceleri.*"

Başımı salladım. "Elinizde ne olduğunu bilmek istediğimi sanmıyorum."

Colt kalçamı okşadı. "Bu muhtemelen en iyisi."

"Erkekler ve oyuncakları," diye homurdandım.

"Bir şey buldum," dedi Ronan ve herkesin bakışları ona kaydı.

Yanağındaki bir kas sıçradı. "Günün son dersinde beslemeler yirmi dakikalığına kesildi."

"Bunun hepimizin telefonunda bir alarm tetiklemesi gerekirdi," diye homurdandı Trace.

Ronan başını salladı. "Haklısın. Neden olmadığını bilmiyorum. Teknik elemanımıza bunu daha fazla araştırmasını söyleyeceğim. Ama o koridordaki tüm kameralar, hareket dedektörleriyle birlikte 2:42'de devre dışı kaldı ve 3:03'e kadar geri gelmediler."

Dash bilgisayar ekranına ters ters baktı. "Birilerinin bu güvenlik önlemlerini aldığımızı bilmesi gerekirdi."

Ronan başını kaldırıp ona baktı. "Gece yerleştirilmişler. Bunu bilmesi gereken tek kişi biz ve Müdür Abrams'tı."

Trace kısık bir hırıltı çıkardı. "Görünüşe göre Abrams'la biraz konuşmamız gerekiyor."

Dik oturdum, gözlerim Trace'i olduğu yere sabitledi. "İşkence yok." "Minik Kuş..."

"Hayır dedim."

Bir nefes çekti. "Hiç eğlenmemi istemiyorsun." Declan kahkahaya boğuldu. "Neden bu kadar oyunbozan olmak zorundasın?"

Ona ters ters baktım. "Hiçbirinizin okuldan atılmasını istemediğim için özür dilerim."

Colt koltukta kıpırdandı. "Abrams'la konuşmamız gerekecek. Eğer dönüştüyse, bunu bilmemiz gerek."

Sertçe yutkundum. Bunun ne anlama gelebileceğini bilmek istemiyordum. Eğer müdür bize karşıysa, okul asla güvende olmazdı.

"Kan dökmeden konuşabilir misiniz?" Trace bana en masum gülümsemesini verdi. "Tabii ki."

Gözlerim ona dikildi. "Neden şüphelerim var?"

"Trace'in sohbetten anladığı, cesetleri ormana gömmek olduğu için mi?"

Dash yardımsever bir şekilde önerdi.

Burnumun kenarını sıktım. "Biri bana yardım etsin."

Ronan bana sıırıttı. "Kimsenin ölmediğinden emin

olacağım." Elimi bıraktım. "Çok daha iyiymişsin gibi mi?"

Sırıttışı daha da genişledi. "Ben sadece biri ilk saldırdığında öldürürüm."
Colt, "Kıyafetinize hakaret etmenin önce saldırmak sayılması dışında," diye mırıldandı.

"Hey," diye karşılık verdi Ronan. "Mükemmel bir moda zevkim var." Ona dik dik baktım. "Siyahıdan başka bir şey giymiyorsun."

Omuz silkti. "Benim için işe yarıyor." Declan kahkahaya boğuldu.

"Hepinizi kefaletle hapisten çıkarmak zorunda kalacağım, değil mi?" İnledim. Çalan telefonun sesi tüm cevapları kesti.

Colt cep telefonunu açtı ve cevap verdi. "Carrington."

Bir duraklama.

"Devam et."

Her saniye geçtikçe Colt'un yüz hatları daha da sertleşiyordu.

"Onu gözünün önünden ayırma," diye hırladı ve telefonu kapattı. Odadaki herkes ürkütücü bir şekilde sessiz kaldı.

Colt'un çenesi titredi. "Leighton'ın annesini buraya kimin getirdiğini bulduk." "Kim?" Fısıldadım.

Gözleri bana geldi. "Vampirler."

ODA ETRAFIMDA PATLADI. Küfürler, homurdanmalar ve t k r len yeminler vardı. Ben sadece Colt'a baktım.

"Nasıl?"

Sorum zar zor duyuluyordu ama  ekil değiştiren kulaklarıyla Colt gayet iyi anladı. Yüz ifadesi sertti. "Buraya geldiğinden beri gözlerim annenin üzerindeydi, ne yapmayı planladığını anlamaya çalışıyordum. Bu  ğleden sonra bir araba onu otelinden aldı. Ekibimiz onu doğruca vampir topraklarına götürdüğünü bildirdi."

Ronan alçak sesle, gürleyen bir hırıltı çıkardı. "Birinin onu buraya getirmiş olması gerektiğini biliyorduk. Kaldığı oteli kar ılayamazdı."

Boğazımdaki kuruluğu gidermeye çalışarak yutkundum. "Bu dünyayı bildiğini anlıyorum ama vampirleri nasıl öğrendi? Ya da onlar onu nasıl öğrendi?"

Dash sanki öfkesini kontrol altında tutmak için sava ıyormu  gibi görünüyordu, her zamanki rahat ifadesinden çok farklıydı. "Sanırım Alister, Damien seni kaçırdıktan sonra seni biraz araştırdı. Damien'ın yaptıklarına tanıklık etmeni engelleyebilecek herhangi bir cephane ."

Midem bulandı. Anneme dönmek zorunda kalma tehdidi bunu yapardı. Kendimi onun elinden kurtarmak için her şeye katlanırdım.

Declan elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirerek kıpırdandı. "Seni yakalayamayacak."

Uyu uk a başımı salladım. Annemin ne kadar kindar olabileceğini anlamıyorlardı. Bu dünyada benim mutluluğumdan daha çok nefret edeceği bir şey yoktu. Ve eğer etrafımdaki erkeklerin beni hayatımın en mutlu insanı yaptığını bilseydi.

delice bir kargaşanın ortasında bile, onları benden koparmak için her şeyi yapardı.

Pencere kenarındaki koltuğumdan suya bakarken dizlerimi göğsüme daha sıkı bastırdım. Ay, dalgalanırken ve dans ederken yüzeyden yansıyor. Işık oyunları rahatlatıcıydı. Buna ve başka hiçbir şeye odaklanmazsam, iyi olacaktım. Üzerimde baskı kuran milyonlarca şey beni ele geçiremezdi.

Endişelerimi ve anılarımı kendimden uzak tutmanın gücüyle boğazım yandı. Parmaklarım baldırlarıma saplandı. Bu acı ısırtıcı yardımcı oldu. Beni şimdi ve burada tuttu.

Kapım yumuşak bir sesle çalındı.

"İçeri gel."

Arkadaş istemesem de cevap kendiliğinden geldi. Su ve ışık gösterimin içinde kaybolmak istiyordum. Eğer adamlardan birini görürsem, kaybedecek ne kadar çok şeyim olduğuyla yüzleşmek zorunda kalacaktım.

Colt kapımı açtı, içeri girdi ve arkasından kapattı. Boşluğu geçerken hiçbir şey söylemedi ve bana ulaştığında tereddüt etmedi. Beni kollarının arasına aldı, sonra oturup kucağına oturttu.

Anında Colt'un kucağına gömüldüm. Sıcaklığı etrafımı sararak bana şimdilik güvende olduğumu hatırlattı. Yine de gözlerim yanıyordu. "Acıyor," diye fısıldadım.

Colt saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Ne yapar?"

"Hepinizi çok sevmek ve milyonlarca farklı şeyin sizi benden koparabileceğini bilmek."

"LeeLee..."

Yapacağı herhangi bir inkârla başa çıkamazdım. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Meclis. Vampirler. Damien. Chloe. Gölge iblisler. Hatta ben bile."

Colt'un beni tutuşu sıkılaştı. "Sen mi?"

Ona bakmak için başımı geriye doğru eğdim. "Çok bencilce davranıyorum. İhtiyacın olan şeyin ben olmayabileceğimi biliyorum. Bu bencillik hepimizin sonunu getirebilir."

Colt dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Sen her zaman ihtiyacımız olan şeysin. Bizi oraya götürecek yolu göremiyor olabiliriz ama yeterince ışığımız var."

bir sonraki adımı atmak için."

İçimdeki her şey acıyordu. Acıdı ve umut ve korkuyla yandı. "Buna inanmak istiyorum. İnanmak istiyorum. Ama doğru olup olmadığından emin değilim."

Colt'un başparmağı yanağımı okşadı. "İnançlı ol. Her seferinde bir adım atmamız gerekiyor."

"Her taraftan saldırıya uğrarken bunu yapmak çok zor."

"O zaman altı kişi olmamız iyi bir şey," dedi Colt hafif bir gülümsemeyle.

İçimi çektim. "Önce neyle uğraşacağız?"

Colt'un yüzünde herhangi bir eğlence belirtisi kalmamıştı.

"Annen." İçimi mide bulantısı kapladı. "Ona öyle deme."

Colt kaşlarını çatı.

"O asla bir anne olmadı. Bu terimi hak etmiyor."

Colt'un kolları bana sarıldı. "Tamam. Önce Maryanne ile ilgileneceğiz."

Başımı salladım. "Peki bunu nasıl yapacağız?"

"Bulabildiğimiz tüm pislikleri araştıran bir ekibim var. Yaşadığı hayat göz önüne alındığında bulmanın zor olacağını sanmıyorum. Sonra ona, eğer burada kalırsa polise ne teslim edileceğini söyleyeceğiz. Sanırım bizim düşünce tarzımıza gelecektir."

"İşe yarayabilir."

Maryanne'in kendini koruma içgüdüleri her şeyden daha güçlüydü. Onlara rakip olan tek şey benim acı çektiğimi görme arzusu. Umarım bencilliği galip gelir.

Colt'un eli boynumda gezindi. "Öyle olacak. Güven bana."

". Onca kez incindikten sonra başka bir insana verebileceğim en büyük hediye. Ama Colt bunu fazlasıyla hak etmişti.

Colt'un gözlerinde altın kıvılcımlar parladı. Başını eğdi ve ağzımı aldı. Dili içeri süzüldü, uzun, durgun vuruşlarla benimle alay etti. Sanki dünya kadar zamanı varmış ve tadımda boğulacakmış gibiydi.

Kaslarımda oluşan ısı, Colt'un dilinin her darbesinde daha da artıyordu.

Daha iyi erişime, daha fazlasına ihtiyaç duyarak yer değiştirdim. Colt'un kucağına oturdum, sertleşen siki göbeğime baskı yapıyordu. İçimden kaçan iniltiye engel olamadım.

Colt'un elleri saçlarıma dolanarak öpücüğü derinleştirdi.

Bir sesle irkildim ve yalnız olmadığımı fark ettim. Dash kapı aralığından sırtı. "Sakın durayım deme."

OceanofPDF.com

"DASH," diye homurdandı Colt.

Dash'in muzip sırtışı daha da genişledi. Ama vahşi bir yanı da vardı. Kalçalarımı yalayan bir sıcaklık vardı.

"İkinizi izlemeyi seviyorum," dedi sesi boğuklaşarak.

Colt bir elini boynumdan yukarı kaydırarak çenemi kavradı. Başımı çevirdi, böylece ona bakmak zorunda kaldım. Gözlerimi aradı. "Gitmesini istiyor musun?"

Colt'un kucağında kıpırdandım ve o da inledi. "Beni öldüreceksin, LeeLee."

Dash odayı geçerken, "Ama gitmek için çok iyi bir yol olacak," dedi. "Bu bir evet mi? Kalmasını mı istiyorsun?" Colt sordu.

"Evet," diye nefes aldım.

Dash'in izlediğini bilmenin beni daha çok tahrik etmesinin ne anlama geldiğinden emin değildim ama ediyordu.

Dash karşımızdaki aşırı doldurulmuş sandalyeye otururken "Çok şükür," dedi.

Dudaklarımı yaladım.

"Öp onu, Mon Coeur," diye emretti Dash. "Ne istiyorsan al. İhtiyacın olanı."

Göbeğim sıkılaştı, arıyor, ağrıyordu.

Ağzım Colt'un kiyle buluştu, kendimi onun içinde kaybettim. Onun sert uzunluğuna karşı sallandım, o sürtünmeyi arıyordum, o artan baskıdan kurtulmak istiyordum.

Dash, "Gelme," diye emretti, sözleri bir kırbaç gibi şaklıyordu. "Bu zevki hak etmelisin."

Colt'un ağzına doğru inledim, arasında ıslaklık toplanıyordu. Dash, "Ayağa kalk," diye talimat verdi.

Geri çekildim, bakışlarım ona doğru kaydı.
Dash neden bu kadar uzun sürdüğünü sorar gibi kaşlarını kaldırdı.
Colt'a baktım.
Dudakları kıpırdadı. "Dediğini yapsan iyi olur." Ayağa kalktım, bacaklarım titriyordu.
Dash, Colt'a "Onu soy," dedi. "Yavaşça."
Colt ayağa kalktı ve bir avcının avının etrafında döndüğü gibi benim etrafımda dönmeye başladı. Parmakları tişörtümü almadan önce belimi sıyırdı. Yukarı ve başımın üzerine çekti.
"Çok güzel," diye mırıldandı Dash. "Bu rengi çok sevdim."
Mavi dantelli sütyenime baktım. Renk Dash'in gözlerine çok benziyordu.
Colt arkama geçti, sütyenin kancasını çözdü ve yere düşmesine izin verdi.
Dash'in gözleri kapandı ve eşofmanının üzerinden kendini okşadı.
"Mükemmellik."
Colt arkamdan uzandı ve göğüslerimi avuçladı. Göğüs uçlarımı sıkılaşıncaya kadar sıktı ve ben nefes almakta zorlanıyordum.
"Pantolon," diye hırladı Dash.
Colt dizlerinin çöktü, eşofmanlarımı ve külotumu da beraberinde götürdü. Dash, "Sol bacak," diye emretti.
Kaldırdım ve Colt kumaşı çekti. "Sağ bacak."
Rutin devam etti.
Colt'un eli bacağımdan kıcıma doğru kaydı. Bir küreyi avuçlayıp sıktı. Bir inilti çıkardım.
"Ne kadar güzel bir resim," diye Dash. "Bana tadının neye benzediğini söyle."
Colt'un eli arasına kaydı, beni ayırdı ve içeri daldı. Geri çekildi ve parmağını emerek temizledi. "Cennet ve baharat gibi."
Dash inledi, aletini serbest bıraktı ve ciddiyetle okşamaya başladı.
Gözlerim onun sikine odaklandı. Uzun ve kalındı, elinin her geçişinde büyüyordu.
Dash'in gözleri parladı. "Benim için aç mısın, Mon Coeur?"
Islaklık birikti ve her yerim ağrıyordu. "Evet."
Sırıttı. "Bana doğru yürü."
Sanki uzuvlarımın kontrolü ondaymış gibi hareket ettim. Her adım içimde biriken o sıcaklığı harekete geçiriyordu.

Dash, "Sedirin üzerine diz çök," diye talimat verdi.
Sertçe yutkundum ve önündeki mobilya parçasının üzerine tırmandım.
"Dört ayak üstünde." Dash'in sesi saf sıvı sıcaklığındaydı. "Bunu yaptın mı daha önce?"

Başımı salladım.
Dash'in mavi bakışlarında arzu parlıyordu. "Ne kadar iyi bir kız, öğrenmeye çok hevesli." Meme uçlarım çakıllaştı.
Colt'un eli kığımın üzerinde geziniyor, arasını okşuyordu.
Ağzım açık kaldı. Tamamen açıktaydım ve umurumda bile değildi. Sadece daha fazlasını istiyordum.

"Beni ağzına al, Mon Coeur. Dişlerine dikkat et," dedi Dash, Colt girişimi okşarken, parmakları içeri girip çıkarken.

Öne doğru eğildim, Dash'in sikinin ucunu yaladım, sonra onu içime aldım.
Hafifçe emerek aşağı yukarı hareket etmeye başladığımda Dash inledi. Onun tadı daha fazla ıslaklık birikmesine neden oldu.

Dash, "Ben ağzını alırken sen de amını al," diye homurdandı.
Colt beklemedi. Kıyafetlerin hışırtısını duydum ve sonra girişime bir baskı oldu. Uzun bir hamleyle içeri girdi ve ben Dash'in aletinin etrafında inledim.
Elini saçlarımda dolaştırdı. "İşte benim kızım. Sikimin etrafındaki bu seslere bayılıyorum."

Daha sert emdim ve Dash'in kalçaları sarsıldı. Onu ne kadar etkilediğimi hissettiğimde güç arttı. Dilim başının etrafındaki çıkıntının üzerinde gezindi.

Dash küfretti. "Bu son olmayacak."
Colt daha sert, daha derin itti. Zevk kıvılcımları çakarken göbeğim onun etrafında titredi.

İkisinin içinde kendimi kaybettim. Bu vahşi ritimde üçümüz vardık. Ben Dash'i daha derine, dayanabileceğim sınırlara çekerken, Colt da içime girdi. Diğer eli klitorisimin etrafında dönmeye başladı.

Karanlık noktalar görüşümde dans ediyordu. Dash kendini içime boşaltırken kalçaları bir haykırıyla kalktı. Bu güç patlamasının tadını çıkararak onu yuttum. Neredeyse kaldırabileceğimden daha fazlaydı.

Colt klitorisime bastırdı ve Dash ağzımdan kayarak haykırdım. O boşalırken Colt'a kenetlendim. Her dalgayı sürerken sıvı ısı içime döküldü.

Son orgazm da içimden geçerken bacaklarım titredi. Colt beni belimden yakaladı, boynuma sarılabilmesi için beni kaldırdı, hâlâ içimdeydi.

Ben. "Çok güzel."

Odamın gölgelerinden boğuk bir ses geldi.

Trace bir adım öne çıktı. "Hayatımın en kötü işkencesi." Dudak halkasını çekti. "Ve en iyisi."

OceanofPDF.com

Ben kahvaltı ederken DASH bana dokunmaya devam etti. Bir el omurgamdan yukarı kayıyordu. Parmaklar uyluğumda gezindi. İlâhi bir işkence.

Koltuğumda iki büküm oldum ve bakışlarımı ona diktim. "Kes şunu."

Bana en masum gülümsemesini verdi ama altında talepkâr bir dom sakladığını biliyordum. "Ne?"

"Ne yaptığını çok iyi biliyorsun."

Trace Fransız tostunun bir köşesini koparıırken homurdandı. "Evet, seni masaya yatırıp hepimizin önünde sıkmesine izin vermen için seni yeterince tahrik ettiğini umuyor."

Yanaklarım kızardı.

Ronan, Trace'in kafasına bir şaplak attı. "Götlük yapma."

Omuz silkti. "Kötü bir plan olduğunu söylemedim. İzlemek benim için sorun olmazdı."

Trace'in dün gece beni, Colt'u ve Dash'i izlediğini hatırlayınca yüzüm daha da kızardı. Varlığını belli ettikten sonra kalmamış, koşuya çıkmakla ilgili bir şeyler mırıldanmıştı.

Colt boğazını temizledi. "Sanırım bu kadarı yeterli."

Declan koltuğunda kıpırdandı. "Mavi taşaklarım konu değişikliği için size teşekkür eder."

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

Dash boynuma sokuldu. "Utanmana gerek yok. Bunu seviyoruz." "Kahvaltıda olmaz," diye homurdandım.

"Tamam, tamam." Boynumu sıktı ve sandalyesine geri oturdu. "Bugün ne yapalım?"

Ellerimi yüzümden indirdim ve masayı taradım. "Bu hafta sonu alt etmeye çalışacağımız çeşitli hain karakterler yok mu?"

Trace'in ağzının köşesi kalktı. "Sıradan bir cinayete aldırılmazdım."

Colt inledi. "Faaliyetlerden *sen* sorumlu değilsin. Asla."

Trace kaşlarını çatı. "Sen her zaman böyle bir oyunbozansın."

Colt başını salladı ve bana döndü. "Normal bir hafta sonu geçirmenin iyi olabileceğini düşündük."

Kaşlarım kalktı. "Ve bunu yapabilir miyiz?"

Sırıttı. "Evet. Annenin ve Damien'ı arayan insanların peşindeyim."

Dudağımın kenarını kaşıyordum. "Normal bir Cumartesi."

Sanki tamamen yeni bir fikirmiş gibi kelimeleri zihnimde tekrar tekrar oynattım.

Declan kıkırdadı. "Onları ara sıra alabiliriz."

"Gördüğüm kadarıyla yok," diye mırıldandım.

Ronan beni bakışlarıyla kısırdı. "Ne yapmak istiyorsun?"

Bir an için bu soruyu gerçekten düşündüm. "Kasabaya miyiz? Mağazaları dolaşıp sahilde yürüyebilir miyiz?"

Ronan hemen, "Elbette," dedi.

Colt acı çekmiş görünüyordu. "Evde bir şeyler yapmak istemediğine emin misin?"

"Colt..." Ronan uyardı.

Bir elini kaldırdı. "Tamam. Normal."

Rüzgâr kırmızı buklelerimi yakaladı ve sahilde döndüm. Hava soğumaya başlamıştı ama umurumda değildi. Bu sadece sahilin nispeten boş ve huzurlu olduğu anlamına geliyordu.

"Uçurtma getirmeliydik," diye bağırdım.

Trace bana sanki bir köpek yavrusunu öldürmeyi önermişim gibi baktı.

"Ben uçmam
uçurtmalar."

Gözlerimi devirdim ve dilimi ona doğru uzattım. "Ah, unutmuşum, günde yirmi üç saat kara kara düşünmek zorundasın ve uçurtmalar mutludur."

Adamlar gülerken Trace'in dudakları seğirdi. Sonra saldırdı.

Beni omzunun üzerinden kaldırıp suya doğru ciyakladım. "Sakın buna cüret etme!" Çığlık attım.

"Bana bok atarsan olacağı budur," diye uyardı Trace.

"Eğer beni smaçlarsan, intikamım acımasız olur." Yan tarafını çimdikledim ve büküm.

Bağırdı. "Ne oluyor be kadın?" "İndir beni!"

"Tamam." Trace beni dalgaların içine atacakmış gibi hareket etti ve sonra yakalayarak yavaşça ıslak kumlara indirdi.

Gözlerimiz kilitlendiğinde nefesim kesildi. Trace elini kaldırıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Mutluluk sana çok yakışıyor."

Hareket edemiyordum, nefes alamıyordum. Ama aramızdaki mesafeyi kapatmayı çok istiyordum. Diğer erkeklerle yaşadığım o yakınlığı hissetmek istiyordum. Ama Trace'in seçimini ondan alamazdım. Liderlik etmeliydi. Hazır olduğunda bana söylemeliydi.

Trace öne doğru eğildi ve alnıma bir öpücük kondurdu.

Isı sistemime ateşli bir alev gibi yayıldı ve inlememek için yanağımı ısırmak zorunda kaldım.

Beni bıraktı ve geri çekildi. Neredeyse yere yığılacaktım.

Declan araya girdi ve bir kolunu belime doladı. "Trace'in kafası biraz iyi mi?"

Başımı salladım, temizlemeye çalıştım. "Ben iyiyim." Trace'in bakışlarını endişe ve üzüntü doldurdu.

Gülümsememi daha parlak olmaya zorladım. "Sanırım dondurmaya ihtiyacım var." Colt'un kaşları kalktı. "Hava buz gibi."

"Dondurma için asla çok soğuk olmaz," diye karşı çıktım. "Düşünce tarzını seviyorum," dedi Ronan.

Dash sahildeki dükkânlara doğru ilerlemeye başladı. "Sadece Ronan'la paylaşma. Rekabetçi oluyor."

"Rekabetçi mi?" Şaşkınlıkla sordum.

"Siz ikinci bir ısırık almadan önce hepsini yemeye çalışacaktır."

Ronan biraz deniz yosunu aldı ve Dash'e fırlattı. "Göt."

Dash kıl payı kurtuldu. "Bu yersizdi. Bu şeylerin beni korkuttuğunu biliyorsun."

İçimden bir kahkaha yükseldi. Bugün tam da ihtiyacım olan şey olmuştu. İşler ne kadar korkutucu olursa olsun, bu hayatın uğruna savaşmaya değer olduğunu hatırlattı.

Ronan ve Dash boyunca didişerek şehir merkezine ve sevimli dükkânlarına doğru ilerledik. Declan başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Mutlu musun?"

Ona sııttım. "En mutlusu."

Sokağa çıkan merdivenleri tırmandık ve doğru döndük. Ama bir ses beni olduğum yerde durdurdu.

"Bu benim asi kızım değil mi? Beni özledin mi, bebeğim?"

OceanofPDF.com

Kaslarımda kök salan titremeyi DURDURAMADIM. Maryanne'in sesini duymak bile milyonlarca anının bana çarpmasına neden oluyordu ve bunların hiçbiri iyi değildi.

Declan beni kendi tarafına daha sıkı çekti. Maryanne'in gözleri parladı, öfkesi alev alev yanıyordu. Ama onu bastırdı, yüzüne şeytani bir sırıtma yayıldı. "Ne? Sarılmak yok mu? Haftalardır bu aile buluşmasını bekliyordum."

Colt benim ve Declan'ın önüne geçti. "Otelinize dönüp toparlanmanız ve Louisiana'ya geri dönmeniz akıllıca olur."

Yüz hatlarında bir şaşkınlık ifadesi belirdi, sanki nerede kaldığını bildiği için şok olmuş gibiydi. Sonra kabadayılık devreye girdi. Omuzlarını geriye atarak Colt'un bakışlarıyla tam karşı karşıya geldi. "Ne yapacağım konusunda söz hakkın yok."

Trace'in gözleri menekşe rengine parladı. "İşte burada yanıliyorsun."

Maryanne, Trace'in ses tonundaki vahşet ve belki de gözlerindeki morluk karşısında bir adım geriledi. "Nesin sen?"

Trace ona dişlerini göstererek gözlerinin mosmor olmasına izin verdi. "Bu dünyayı karıştırmak mı istiyorsun? En azından doğaüstü güçlerini öğrenebilirsin. Ben bir iblisim, Maryanne."

"Ne? Hayır. Onlar gün ışığında ortaya çıkmazlar."

Trace'in yüzü vahşi bir sırıtışa dönüştü. "Hepimiz gölgelerde saklanmak zorunda değiliz. Sizi her an bulabiliriz. Her yerde."

Maryanne titremeye başladı ama sonra elleri yumruk oldu ve korkuyla savaştı. "Beni tehdit edemezsin."

Ronan kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bizi izle."

Gözlerindeki öfke geri gelmişti. Hayır, bu öfkeden daha fazlasıydı. Saf bir öfkeydi.

"Sen," diye tükürdü. "Cinayetten paçayı sıyrabileceğini sanıyorsun." Trace, "Ben de o yollardan geçtim," diye şarkı söyledi.

Bakışlarında bir miktar endişe titreşti ama bunu geri püskürttü. "Bana dokunamazsın. Benim korumam var."

"Küçük vampir aşk festivaliniz hakkında her şeyi biliyoruz. Bu sizi hiçbir yere götürmeyecek," diye homurdandı Ronan.

Dash ona, "Vampirler, kendi türlerinden biri olmadığınız sürece sadakatleriyle bilinmezler," diye bilgi verdi. "Sizi kullanırlar ve sonra da büyük olasılıkla sorundan kurtulmak için içinizi boşaltırlar."

Sanki AP Biyoloji ders kitabımı okuyormuş gibi konuşuyordu. Sesinde hiç duygu yoktu.

Maryanne, "Beni korkutmaya çalışmayı bırak," diye homurdandı.

Colt ona "Dash yalan söylemez," diye bilgi verdi. "Asla yalan söylemedi, söylemeyecek de. Sana yardım etmeye çalışıyor."

Alay etti. "Bana yardım etmek mi? Eminim. Hepiniz benden çalmaya çalışıyorsunuz. Benim olanı almaya."

Maryanne'in gözleri bana dikildi. Gözlerinde çok fazla öfke vardı. Bakışları benimkilerle birleştiğinde artık gizleyemediği bir öfke. Bu öfke beni esir aldı.

Onun ipuçlarını okumakta uzman olmuştum. Vücut dilindeki ya da sesindeki en ufak bir değişim. Ve şimdi gördüğüm her şey onun beni öldürmek istediğini söylüyordu.

Sertçe yutkundum ve Declan'ın tutuşunu daha da derinleştirdim. "Leighton bir mülk değil," diye homurdandı Colt.

Maryanne güldü ama seste hoş bir şey yoktu. "Bana öyle geliyor ki onu bir köle gibi kullanıyorsun. Seni suçladığımdan değil; o kadar da değerli değil."

Utanch üzerime çöktü. Her ne kadar onun sözlerinin bir değeri olmasını istemesem de, bu sözlerle birlikte alevlenen acıya engel olamadım.

Declan alçak sesle, gürleyen bir hırıltı çıkardı. Sesi altımızdaki zemini sarstı ve sokaktaki insanlar etraflarına bakınıp olası depremler hakkında mırıldanmaya başladılar.

"İzle. Neyi. Sen. Söyle."

Maryanne daha çok güldü. "Görüyorum ki şimdiden sana kancayı takmış. Yakında buna pişman olacaksın. Kahretsin, o tamamen iktidarsız. Sihir yok

ona hiç. Onu neden istiyorsun ki?"

Ronan Maryanne'e hırladı. "O bizim eşimiz. Daha fazla değer vereceğimiz kimse yok. Bunu hatırlaman akıllıca olur."

Maryanne omurgasını dikleştirdi. O zaman güzel kıyafetler giydiğini fark ettim. Yanılmıyorsam tasarım kıyafetler. Saçları sanki ne yaptığını bilen biri tarafından boyanmış gibi görünüyordu. Birisi onu şık gösteriyordu.

"Leighton'ın Emerald Bay'e gelmesinin büyük bir hata olduğunu görebiliyorum," dedi Maryanne alaycı bir endişeyle. "Kötü bir kalabalığın içine düşmüş. Yani, bir grup erkek tarafından sıradan bir fahişeden başka bir şey değilmiş gibi elden ele dolaştırılmasına izin vermek mi? Herhangi bir mahkeme onu tekrar benim gözetimime verir."

Bir dizi hırıltı havayı aydınlattı.

"Haklarını devrettin," diye homurdandı Ronan.

Maryanne muzaffer bir gülümsemeyle, "Ve herhangi bir mahkeme onun son zamanlarda neler yaptığını duyduğunda bu belgeyi iptal edecektir," dedi.

"Seni kaltak!" Trace saldırmaya başladı ama Colt gömleğinin arkasından yakaladı.

Maryanne güldü. Kaslarımdaki titremeyi şiddetlendiren manyakça bir niteliği vardı. Beni geri alırsa, ölmüş olacaktım. Aklımda hiç şüphe yoktu.

Bir kapı çarptı ve bakışlarım sokaktaki süslü siyah bir arabaya kaydı. Alister dudaklarında sinsî bir gülümsemeyle bize doğru yürüdü. "Buluşmayı kaçırdım. Ne talihsizlik. Anne ve kızı tekrar bir arada görmeyi dört gözle bekliyordum."

Maryanne, içimi bulandıran hayranlık dolu gözlerle vampire baktı. Suratını astı. "Pek misafirperver değillerdi. Oldukça zalim davrandılar."

Alister onaylamadığını belli eden bir ifadeyle çocuklara baktı. "Bu benim tanıdığım geleceğin liderlerine hiç benzemiyor. Meclis çok hayal kırıklığına uğradı."

Colt alçak sesle, "Bu işe yaramayacak, Alister," diye uyardı.

Colt'a en masum gülümsemesini verdi. "Ne olmaz ki? Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum."

Dash bir adım öne çıktı, mavi bakışları sertleşiyordu. "Bizi düşman edinmek hata olur."

Alister'ın kaşları kalktı. "Şimdi, bu kulağa bir tehdit gibi geliyor. Bu da ateşkesin ihlali anlamına gelir."

Ronan ona doğru ilerledi. "Tehdit değil, uyarı. Leighton'a karşı tek bir hareket yaparsan savaşa gireriz. Ve sayıca azsınız."

Alister'ın dudakları kıpırdadı. "Kimse Leighton'ı tehdit etmiyor. Ama klanlar her önce aileye inanır. Onları yeniden bir araya getirmek için elimizden geleni yapacağız." Gözleri parladı. "Ve baban bana yardım ediyor."

OceanofPDF.com

Cipin camından dışarı baktım, *normal günümün* tüm sıcaklığı gitmişti. Alister'ın açıklamasının satır aralarını ben bile okuyabiliyordum. İkizlerin babası Alister ile ittifak kurmuştu. Sanki adamdan nefret etmek için başka bir nedene ihtiyacım varmış gibi.

Colt Yuva'ya dönerken kollarımı kendime daha sıkı sardım.

Camını indirdi ve kapı görevlisi öne çıktı. "Alarm seviyesini yükseltmemiz gerekiyor."

Gardiyanın gözleri parladı. "Zaten sarıdayız." Colt ona, "Turuncuya geçmemiz gerekiyor," dedi.

Muhafız başıyla onayladı. "Hemen efendim."

Midem çalkalandı. Maryanne, Alister ve Patrick için sadece bir araç, bir ama bu ölümcül olamayacağı anlamına gelmiyordu. Adamların onun bana ulaşmasını engellemek için her şeyi yapacağını biliyordum ve işin içine vampirler ve ejderhalar girerse bunun feci sonuçları olabilirdi.

Colt arabayı malikânenin dışında durdururken nefesimi dengede tutmaya çalışıyordum. Park eder etmez cipten indim. Temiz havaya ihtiyacım vardı. Son birkaç haftadır bir tür merhem olmuştu.

Dash'in elleri omuzlarıma geldi. "İyi misin?"

İçimden kontrol edemediğim bir kahkaha yükseldi. "Ben iyi miyim? Bir bakalım. Annem aniden ortaya çıktı. Ve gezegendeki en kötü iki insanla birlikte çalışıyor. Patrick, Declan ve Ronan'ın kafasını karıştırmaktan vazgeçmiyor. Damien hâlâ serbest. Ve önümüzdeki birkaç yıl içinde hepimiz kendimizi öldürecek miyiz yoksa deliliğe mi sürükleneceğiz hiçbir fikrim yok."

"Eh," dedi Trace kapıyı kapatırken. "Bu bir şey değil."

Ona ters ters baktım.

Ronan Trace'in kafasına vurdu. "Yardımcı olmuyorsun."

Trace onu . "Şunu yapmayı keser misin?" "Aptalca şeyler söylemeyi bıraktığında."

Colt sessizce, "Yeter," dedi. "Hadi içeri girelim. Bir plan hakkında konuşabiliriz."

Sadece *plan* kelimesi bile içimi acı dolu bir düğüm haline getirmişti. Dash bir kolunu bana dolayarak, "Hadi," dedi.

Declan'a bir bakış attım. Yüz ifadesinde duygular savaşıyordu. Hakimiyet için en çok savaşan ikisi suçluluk ve öfkeydi.

Bu beni çok kızdırdı. Bu mesafeye rağmen Patrick hâlâ oğlunun kafasını karıştırıyordu.

Hepimiz içeri girdik ve salona yöneldik. Çocuklar sandalyelere ve puflara otururken Dash beni kanepeye yerleştirdi.

Declan sandalyesinde öne doğru eğildi ve ellerine baktı. "Belki de eve gitmeliyim. Birlikte oynayalım. Patrick'in geri çekilmesi için yeterli olabilirim."

"Hayatta olmaz," diye hırladı Ronan.

Kanepelerinden kavrıdım. "Dec, burası senin evin."

"Haklı," diye onayladı Colt.

Declan başını kaldırdı. "Bunun nedeni benim gitmem. Yoksa bu kadar cesur olamazdı."

Dash onun bakışlarına karşılık verdi. "Cesur olmaya zorlanması daha iyi. O zaman en azından gerçekten nerede durduğunu biliriz."

Trace homurdandı. "Birinin sana arkadan saldırmasındansa önden saldırması iyidir. En azından o zaman kendini savunabilirsin."

Declan başını salladı. "Eğer geri dönersem, belki fikrini değiştirebilirim."

"O canavara geri dönmeyeceksin," diye hırladı Ronan.

Declan kardeşinin bakışlarıyla karşılaştı. "Ronan-"

"Hayır. Eğer denersen seni bodruma zincirleriz."

Declan'ın dudakları seğirdi. "Bu neden sıcak bir kucaklaşma gibi hissettiriyor?" Ronan homurdandı. "Her neyse."

Colt sandalyesinde arkasına yaslandı. "Oraya geri dönmeyeceksin. Birbirimizden . Tek oyun bu."

Dash, "Ancak bir plana ihtiyacımız var," dedi.

Colt başını salladı. "Kimin gerçekten bizim tarafımızda olduğunu bilmemiz gerekiyor." "Peki bunu nasıl yapacağız?" Trace mırıldandı.

Dash gözlüklerini düzeltti. "Bir dizi teste ihtiyacımız var."

Trace başını pufun arkasına yasladı. "Zeka oyunlarının zamanı değil."
Dash ona pis bir bakış gönderdi. "Bilimsel deneyler tam da ihtiyacımız olan şey."

Trace tartışmak için ağzını açtı ama Colt elini kaldırarak onu durdurdu. "Aklından ne geçiyor?"

"Minik, küçük testler. Her klanın liderlerine bilgi parçaları veriyoruz, bakalım Alister'a neler ulaşacak," diye açıkladı Dash.

Ronan kıpırdandı. "İşe yarayabilir."

"Ama zaman alacak," diye karşı

çıktı Trace.

Ronan ona bir bakış fırlattı. "Peki sen ne yapacaksın? Onlardan gerçeği işkenceyle mi öğreneceksin?"

Trace omuz silkti. "Ne işe yararsa."

Colt inledi. "Zaten bize karşı değillerse, onlara ciddi bedensel zarar vermenin bu fikri değiştirebileceğini düşünüyorum."

Trace'in ağzı kaşlarını çattı. "Neden herkes bu kadar olmak zorunda?"

Dash gözlerini devirdi. "Bir parmağını kaybetmek insana bunu yapar." Titredim ve Dash bana özür dileyen bir bakış attı. "Özür dilerim."

Colt'a dönerek, "yok," diye fısıldadım. "Peki ya senin dedektif? Annemin kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmaya çalışan kişi."

Eğer onun gitmesini sağlayabilirsek, Alister ve Patrick en azından silahlarından birini kaybedecek.

"Hâlâ kazıyorlar. Annenin eski eşiyle ilgili epey bir şey buldular," dedi Colt.

Kaşlarımı çattım. "Eski sevgilin mi?"

Colt yüzünü buruşturdu. "Görünüşe göre, vampirler Maryanne'i kaçırmak için ortaya çıktıkları anda, o da Chuck'ı kapı dışarı etmiş."

"Tabii ki yaptı," diye mırıldandım. Yeni bir yemek biletinin bir parıltısı ve o tost oldu.

Colt, "Kadının onun bazı karanlık işlerine karıştığına dair kanıt bulmamız gerekiyor," diye devam etti.

Mideme bir ağırlık çöktü. "Ne tür karanlık şeyler?" Colt bir an sessiz kaldı. "Uyuşturucu sattığını biliyor muydun?"

Başımı sallarken yanağımın içini ısırdım. "Yine de bu bir sürpriz olmamalı. Maryanne son zamanlarda çeşitli maddeler içiyor gibi görünüyordu."

Colt kımıldadı.

"Ne?" Bastırdım.

Nefesini dışarı üfledi. "Sistemde bir tecavüz suçlaması vardı. Düşürüldü. Kız gençti ve korkmuştu. Mahkemeye çıkmak istemediğini söyledi."

Damarlarımda buz dolaştı. Zavallı kız. Çok korkmuş olmalı.

Dişlerim takırdamaya başladı. Bu kolayca ben olabilirdim.

Dash beni yanına çekti. "Hey, güvendesin. Sana dokunamaz."

Ronan ayağa kalktı, bir battaniye kapı ve üzerime örttü. "Şansım varken o pisliği öldürmeliydim."

Trace dişlerini birbirine geçirdi. "Louisiana'ya hızlı bir yolculuk yapmak için ilham gelmiş gibi hissediyorum."

"Geziler daha sonraya kalacak," diye kestirip attı Colt. "Buradaki düşmanlarımıza odaklanmamız gerekiyor."

Bir dizi uyarı sesi duyuldu ve çocuklar sustu. Hepsi telefonlarını çıkardı.

Karnıma kramp girdi. "Ne?"

Colt başını kaldırdı. "Meclis'ten arıyorlar. Sizi bir toplantıya çağırıyorlar."

Escalade iki şeritli otoyolda hızla ilerlerken güzel manzaralar vızıldayarak yanımızdan geçti. Meclis toplantı istediğini söylerken şaka yapmıyordu. *Atlayın* dediler ve herkesin ne kadar yüksek diye sormaktan başka çaresi yoktu.

"Toplantı nerede?" Ben sordum.

Ronan parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve ellerimizi kucağına yerleştirdi. "Kutsal topraklarımızda."

Kaşlarım çatıldı.

Dash, "Burası kurucu ailelerin ateşkes yaptığı yer," diye açıkladı.

Soyunun izini bu kadar geriye sürebilmenin büyüleyici bir yanı vardı. Eğer korkmamış olsaydım, milyonlarca farklı soru sorardım.

Ronan elimi sıktı. "Korkman için bir sebep yok. Meclis sana zarar vermeyecek."

"Nasıl yaptın-"

"Kokun, hatırladın mı? Farklı duygularının kokusunu alabiliyorum. Özellikle de yükseldiklerinde."

"Hile yapıyormuşum gibi geliyor," diye homurdandım.

Ronan kıkırdadı, dudaklarını şakağıma değdirmek için yaklaştı. "Senin hakkında alabileceğim her türlü bilgiyi alacağım."

"*Sormayı* deneyebilirsiniz. Bu biraz daha az invaziv olur."

Colt'un bakışları dikiz aynasından benimkilere takıldı. "Şimdi, bunun neresi eğlenceli olabilir ki?"

Dilimi ona doğru uzattım.

Omzumun üzerinden Declan'a baktım. Hâlâ düşüncelerinde kaybolmuş görünüyordu. Ya da daha iyisi, babasının ihanetinde kaybolmuştu.

"Patrick orada olacak mı?" Sessizce sordum.

Declan'ın bedeni babasının adını duyunca sarsıldı ve ben bu soruyu sorduğum için kendime lanet ettim.

Ronan'ın çenesi sertleşti. "Meclis'in kolektif kışını öpmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyor."

"Bunu anlamıyorum. Meclis klanları kontrol edemez, değil mi?" diye sordum. "Sadece birileri yasalarımızı çiğnediğinde gerçek bir kontrole sahip oluyorlar. Onlar Yargıç ve jüri," diye açıkladı Dash.

"Ama etkileri bunun ötesine geçiyor," dedi Declan. "Halkımızı etkileyebilirler. Ve eğer klanınızdan yeterince kişi size karşı dönerse, gücünüzü kaybedebilirsiniz. Meclis'in gözüne girmek çok daha iyidir."

Bir anı beynimin arka tarafını tırmaladı. "Ama vampirleri onayladılar, değil mi?"

Trace alay etti. "Onları aforoz etmeliydik."

Colt dikiz aynasına baktı. "Birkaç vampir izinsiz olarak insanlardan ve diğer doğaüstü canlılardan besleniyor. Bu anlaşılmaya aykırı, bu yüzden Meclis yasalarına tabi tutuldular."

Parmaklarım Ronan'ı daha sıkı kavradı. "Ne oldu?"

Colt, "Söz konusu vampirler hapsedildi ve vampirler bir bütün olarak bir tür mecazi tokat yedi," dedi.

Dash öne doğru eğildi. "Klanınızın bir bütün olarak Meclis'in önüne çıkarılması bir onursuzluktur."

"Belli ki bu Alister'ı bir pislik olmaktan alıkoymamış," diye mırıldandım. "Bundan daha doğru bir söz olamaz, Minik Kuş," diye seslendi Trace ön koltuktan.

Colt gazı kesti ve flaşörünü yaktı. Çakıllı dar bir yan yola saptık. Etrafımızı saran ağaçlar sanki bir tünelden geçiyormuşuz gibi hissettiriyordu. Eğer sinirlerim bozuk olmasaydı, bunu çok güzel bulabilirdim.

"Kapı yok mu?" Ben sordum.

Dash başını salladı. "Mülkiyet hecelenmiştir. İnsanlar dönecekleri yolu bile göremiyorlar."

"Nasıl görebilirim?"

Omuzlarımı sıktı. "Sen insan değilsin."

"Ama güçlerim hiç ortaya çıkmadı." Bu araçtaki herkesi ölüme mahkûm edebileceğimi bildiğim için bu sözleri söylemek bile acı veriyordu.

Dash, "Hayır, ama sen hâlâ doğaüstü bir varlıksın," diye beni temin etti. Ne kadar istemiş olursam olayım, kendimi öyle hissetmiyordum.

Yol büyük bir açıklığa açılıyordu. Birkaç düzine araç derme çatma bir çakıl alana park etmişti.

Colt park ederken ağzım kurudu. "Burada bir sürü insan var." "Hepsi dramayı seviyor," diye homurdandı Trace.

Yani hepsi Meclis'in benden ne yapacağını görmek istiyordu. Ronan elimi tekrar sıktı. "Her şey yoluna girecek."

Uyuşukça başımı salladım ama ona inanmadım.

Ronan'ın elini bırakıp cipten inmek için kendimi zorladım. Birkaç saniye içinde etrafım adamlar tarafından sarılmıştı. Bu basit hareket Ronan'ın sözlerine şüphe düşürdü.

Arazinin yanından geçtik ve nefesim kesildi. Burası kesinlikle nefes kesiciydi. Yemyeşil çimenler bir çeşit taş amfiteyatroya ile buluşuyordu. Ama onu geçince okyanusa doğru dik bir iniş vardı. Amfiteyatronun kendisi sanki toprağa oyulmuş, onun bir parçasıymış gibi görünüyordu.

Ama sonra insanları gördüm.

Buluşma noktasına doğru yürürken herkesin gözü üzerimdeydi. Dilim damağıma yapıştı. Hepsi izliyordu. Yargılıyorlardı.

Trace sağ tarafıma doğru yaklaştı. "Seni yakaladık."

Bu sözler beni sardı ve onlara tutunmak için elimden geleni yaptım.

Colt gitti, Declan onun yanındaydı. Dash solumda, Trace sağımdaydı. Ronan da arkadan geliyordu. Sanki kimsenin bana arkamdan saldırmayacağından emin gibiydi.

Oh, evet, bu konuda tüm sıcak tüyler.

Amfiteyatroya ulaştığımızda fısıltılar arttı. Birkaç kelime yakaladım.

Hiç ortaya

çıkmadı.

Ne kadar yazık.

Sürtük.

Ne büyük kayıp.

Çocuklar bana hakaret etmeye cüret edenlere ters ters baktılar ama ben bakışlarımı sadece ileriye odaklamak için elimden geleni yaptım. Bir çeşit sahne vardı. Taştan bir masa ve bank vardı. Boştu ama içimden bir ses Meclis'in oraya oturacağını söylüyordu.

Sağ tarafta bir şey dikkatimi çekti. Bir çift. Adamda tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler vardı. Ama beni etkileyen yüzündeki parıltıydı.

neredeysse tökezliyordum. Ama bakışlar bana odaklanmamıştı. Trace'e odaklanmıştı.

Adamın dudaklarında *utanç* kelimesinin şekillendiğini gördüm. Trace'e baktım. "Kim o?"

Çenesi titriyordu. "Ailem. En büyük hayranlarım değiller. Onlara göre, karabasan olan bir oğlum olması utanç verici."

Göğsümde öfke alevlendi ve adamları iterek çifte doğru ilerledim.

Yaklaştığımda gözleri büyüdü.

"Acınacak haldesin. Ne kadar harika bir oğlun olduğunu göremiyor olman çok üzücü. O şefkatli, vahşi ve sadık. Onu gerçekten tanıma fırsatını kaçırmak senin kaybın, senin cezan. Ama umarım sende de kalıcı bir hemoroid vakası olur."

Trace'in kolu belime dolandı ve beni geri çekti. "Minik Kuş..." Ama sesinde kahkaha vardı.

Beni koridordan aşağıya doğru çekmesine izin verdim. "Keşke öyle olsa. Bu ya da kalıcı bir ishal vakası."

Trace sadece daha sert güldü ve sesi o kadar tatlıydı ki göğsümde bir ağrıya neden oldu.

Bana baktı. "Seni yanımda bulduğum için nasıl bu kadar şanslıyım?"

Ona sırtıttım. "Geçmiş yaşamında bir melek olmadığını biliyoruz."

Ronan kahkahaya boğuldu. "Orası kesin."

Bir adam sahneye çıktı. "Oturun. Meclis toplantısı başlamıştır."

Kalabalık sessizliğe gömülürken midem bulandı ve yuvarlandı. Trace elini belime bastırarak beni taş bankların ön sırasına doğru yönlendirdi.

Her adımda kaslarım daha da geriliyordu. Ön sırada, sağda oturan Alister'ı gördüm. Profili Damien'inkine o kadar benziyordu ki, içimdeki ürpertiyle savaştım. Onun yanında Declan ve Ronan'ın babası Patrick vardı. Bana doğru bir bakış attı, gözleri gümüş rengine dönmüştü. Ama bu Declan'ın gözlerindeki büyüleyici gümüş rengi değildi. Bu soğuk ve acımasızdı. Onun ötesinde Darius vardı. Sonra tanımadığım iki kadın.

Yüzümün yan tarafına bir şey battı ve kaynağını bulmak için bakışlarımı Patrick'ten ayırdım. Gözlerim tanıdığım öfke dolu gözlerle kilitlendi. Chloe yaşlı bir adamla kadının arasında oturuyordu. Yüz hatları ikisinin karışımıydı, bu yüzden anne babası olduklarını biliyordum. Sırıttı ve küt kesildiği için artık gülünç görünen saçlarını omzunun üzerinden savurdu.

"Hadi," diye fısıldadı Colt.

Hepimiz sol ön sıraya oturduk. Sırtımın kalabalığa dönük olmasından nefret ediyordum. Kendimi açıkta hissetmekten nefret ediyordum.

Colt elimi ve sıktı. "Her şey girecek." Keşke bu sözlere inanabilseydim.

Sahne, profesyonel bir güreşçi olabilecek kadar iri görünen adam kalabalığı taradı. Fısıldamaya bile cüret edenleri gözleriyle süzdü. Birkaç dakika sonra kalabalık ölüm sessizliğine büründü. Tek ses ara sıra duyulan kuş sesleri ve arkamızdaki ağaçlardan gelen rüzgârdı.

"Meclis çağrılmıştır," diye gürledi adam.

Ağzım kurudu.

Bir saniye sonra amfi tiyatronun arka tarafında bir sıra insan oluştu. Nereden geldikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Öylece ortaya çıkmış gibiydiler. Hepsi koyu mor kadifeden cüppeler giymişlerdi ve her biri yaşlı görünüyordu ama yine de şaşırtıcı derecede canlı hareket ediyorlardı.

Sahneye çıktılar ve yerlerine oturdular. Toplamda beş kişi. Üç kadın ve iki erkek.

Her bir klandan olduklarını biliyordum ve kimin hangi klandan olabileceğini tespit etmeye çalıştım ama şansım yaver gitmedi. Ta ki iki adamdan birinin bakışları benimkilerle birleşene kadar. Gözleri kısa bir an için kırmızıya döndü ve sonra tekrar normal kahverengiye döndü. Vampir.

Tenimin üzerinde bir ürperti gezindi ve Trace bir kolunu bana doladı. Tişörtlerimiz ten tene teması engellese de kaslarımda hafif bir vızıltı uçuşuyordu.

"Hepiniz hoş geldiniz," diye selamladı şık pixie kesimli tuzlu biberli saçları olan bir kadın.

"Hoş geldiniz dediğiniz için teşekkürler," yankılandı kalabalık. "Bu iblis lideri," diye fısıldadı Colt.

"Bugün buraya aramıza yeni katılan kişiyi konuşmak için geldik." Bakışları benimkileri buldu, sanki herhangi bir zayıflık belirtisi arıyormuş gibi değerlendirdi.

Başka tarafa bakmadım. Bir yanım bunu yapmanın telafi edemeyeceğim bir hata olacağını biliyordu.

Birkaç saniye sonra kadın bana hafifçe başını salladı ve devam etti. "Ortada pek çok faktör var ve bunların hepsini göz önünde bulundurmalıyız."

Sol tarafımdaki hafif bir hareket dikkatimi çekti. Ronan'ın elleri sanki öfkesini zor zapt ediyormuş gibi dizlerinin üzerinde yumruk olmuştu. Kalbim kırıldı. Bu onun için zor olmalıydı. Büyürken pek fazla şeyi kontrol edememişti ve bu da o duyguyu tetiklemiş olmalıydı.

" edelim Marjorie," diye söylendi vampir.

Gözleri ona doğru parladı. Trace'inkiler gibi mor değillerdi; onunkiler yanık turuncuya dönmüştü. "Saygısızlığın her zamanki gibi not edildi, Raphaël."

Gözleri kısılırken ağzı inceldi.

"Sorgulamaya başlayalım," dedi başka bir kadın. Siyah örgüleri başının üzerinde karmaşık bir topuz şeklinde örülmüştü, siyahın arasına yoğun miktarda beyaz serpiştirilmişti. Koyu teninde sık sık gülümsediğini gösteren çizgiler vardı ve bu beni rahatlatı.

"Delphine'e katılıyorum," dedi ikinci adam. " edelim."

Sesi işlemlerden inanılmaz derecede sıkılmış geliyordu.

Delphine yuvarlandı onu gözler. "Bırakın Biz Ara ileri ve kişi Bu işlemleri talep eden kişi."

Colt'a bakarken midem bulandı. Bunun Meclis'in kendi fikri olduğunu düşünmüştük.

Colt'un çenesi gerildi, bir kası çılgınca titriyordu.

"Patrick O'Connor, öne çık," diye Delphine.

Babası sahneye çıkarken Declan'ın gözleri buz gibi oldu.

Patrick bir saygı göstergesi olarak başını eğdi. "Endişelerimi dile getirmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Meclis üyelerinden hiçbiri en ufak bir tepki göstermedi. Ama üçüncü kadının gözlerinde diğerlerinden daha fazlasını gördüğünü düşündüren bir şey vardı. Bu gözler Ronan'inkine çok benzeyen sıcak bir kehribar rengiydi ve rahatlatıcıydı. Ve şu ana kadar konuşmayan tek kişi olması bana onun uzman bir gözlemci olduğunu söylüyordu ama o kehribar rengi gözlerde, gerektiğinde sesini yükseltmekten çekinmeyeceğini de söyleyen bir muziplik vardı.

"Konuş," diye emretti ikinci adam.

Patrick'in gözleri parladı ama hemen bastırdı. "Bildiğiniz gibi, gelecekteki liderlerimiz hakkında büyük endişeler var. Şehvet ve ayartma onları tuzağa düşürdü-"

"Eşimiz adına," diye hırladı Ronan.

"Sessiz ol evlat," diye tersledi Marjorie. "Sıra sana da gelecek." Ronan ağzını kapattı.

Patrick'in dudaklarında sanki bununla bir puan kazanmış gibi küçük bir gülümseme belirdi. "Onları tehlikeli bir yola sürükleyecek bu cazibeye kapılıyorlar. Kız onları topraklayamaz. büyü yok. Bu için ölüme yol açacaktır. Onlara değerli bir çapayla bağ kurmaları emredilmeli. Chloe ile."

"Pek olası değil," diye mırıldandı Trace.

Meclis'teki ikinci adam Trace'e ters ters baktı.

Chloe'nin gözleri parladı.

Kendimi hasta hissettim. Ne yapıyordum ben? Belki de hepimiz için bir yıkım kaynağı olacaktım.

Delphine, "Bunların hepsini zaten biliyoruz," dedi.

Patrick'in gözleri sertleşti. "Kız henüz reşit değil. Hâlâ annesinin hükmü altında. Ve annesi onu burada istemiyor."

Kalabalık ılğınca fısıldaşmaya başladı.

"Sessizlik!" Delphine havladı. Kalabalık anında itaat etti. "Bunun için kanıtınız var mı?"

Patrick sırttı. "Annesi elimde." Karnımda

bir ağrı hissettim.

İkinci adam, "Onu gösterin," dedi.

Bir saniye sonra Maryanne koridorda yürüdü ve gözleri benimkilerle çarpıştığında yüzüne şeytani bir gülümseme yayıldı. O zaman her zaman istediğı şeyi elde edeceğini biliyordum. Benden mutluluğun her parçasını çalmak.

OceanofPDF.com

Maryanne koridorda ilerlerken midem bulandı. Herkes bariz bir merakla ona bakıyordu. Ona bariz bir nefretle bakan adamlarım hariç herkes.

Kederli bir ifade takınmıştı ve hakkını vermeliydim; son derece inandırıcıydı. Maryanne Patrick'in yanında durdu, ellerini önünde kavuşturmuştu.

"Annesi siz misiniz?" diye sordu ikinci adam.

Onu daha dikkatli incelediğimde, bir ejderha ya da kurt olması gerektiği anlamına gelen bir boyuta sahipti. Daha dikkatli baktıkça, bir şey bana kurt olduğunu söylüyordu. Colt ve Darius'un yanında hissettiğim bir topraksılık vardı onda.

Maryanne başını eğdi. "Öyleyim."

Üçüncü kadın gözlerini Maryanne'a dikti ama konuşmadı.

Bunu yapan vampir Raphaël'di. "Kızınızın aramızda yaşamasını mı istiyorsunuz?"

Maryanne başını daha da eğdi. "Bilmiyorum. Saygısızlık etmek istemem ama babası, tezahür etmediği takdirde bu dünyada yaşamasını istemedi. O öldükten sonra onun isteklerini yerine getirmeliyim."

Kalabalık kendi arasında mırıldandı.

Tırnaklarım avucuma battı, kan akıtacak kadar sertti. Maryanne'in umursadığı son şey babamın istekleriydi.

Delphine bankta arkasına yaslandı. "Yine de kızınız onlarla çiftleşti." Bize doğru işaret etti. "Onu eşlerinden ayırmak ruhunun ölümüne benzer."

Göğsümde bir acı hissettim. İşte o zaman onun haklı olduğunu anladım. Etrafımı saran beş adamdan koparılırsam, hayatta kalamazdım.

Maryanne'in dişleri birbirine çarptı. "Ama hayatta olacaktı."

Delphine omuz silkti. "Belki, belki de değil."

"Kızım için en iyisini ben bilirim," diye tersledi Maryanne.

Delphine'in yeşil gözleri çakmak çakmak oldu ve Patrick, Maryanne'in omzunu *sertçe* sıktı.

Boğazını temizledi. "Kızın annesi sadece kızı için endişeleniyor."

Onun için isimlerimizi kullanmayı bile etmediğimizi düşünmesi hoşuma gitti.

Patrick devam etti. "Bu endişeyi anlıyoruz çünkü biz de gençlerimiz için aynı şeyi hissediyoruz."

Declan bunun üzerine boğuk bir ses çıkardı.

Patrick'in bakışları ona doğru kaydı ve alaycı bir ifadeyle yandı, ama arkasını döndüğünde yüzü sakın bir maskeye dönüşmüştü. "Annesinin isteklerine saygı göstermeliyiz."

"Bu doğru," diye onayladı Raphaël. "Aile her şeyden önce gelir."

"Sadece kızım için endişeleniyorum," diye mırıldandı Maryanne. "Onu özlüyorum. Onu tekrar yanımda istiyorum."

Dayanamadım. Ayağa fırladım. "Yalan söylüyor!" Meclis üyeleri dönüp bana baktılar.

"Saygısızlığınıza müsamaha göstermeyeceğiz," diye hırladı vampir.

"Sana yalan söylemek, sırası gelmeden konuşmaktan daha büyük bir saygısızlık değil mi?" Ben talep ettim.

"Meclis'e asla yalan söylemem," diye tersledi Maryanne.

Ona bakmaya zahmet etmedim. Gözlerimi Meclis'ten ayırmadım. "Beni hiç sevmemi. Beni hiç umursamadı. Beni dövdü ve istismar etti. Hayattaki tek eğlencesi benim acı çekmem oldu."

"Asla yapmam!" Maryanne çılgılık attı.

"Bunun için ne kanıtınız var?" Marjorie sert bir sesle sordu.

Bir adım öne çıktım, adamlar arkamdaydı. Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu, ne yapmam gerektiğini biliyordum. Önce kazağımı çıkarıp Dash'e uzattım. Gözleri acıyordu ama bana küçük, cesaretlendirici bir baş selamı verdi.

Adamlarımla yüz yüze kaldım ve onların beni sevme şekillerinden güç aldım. Sonra sırtımı ortaya çıkarmak için uzun kollu tişörtümü yukarı kaldırdım.

Bir nefes alma ve birkaç mırıldanma oldu.

"Yalan söylüyor," diye kekeledi Maryanne. "On altı yaşındayken bir kazada yanmış."

"Sözde annem on altı yaşımıdayken beni kaynar su ve tavayla yaktı. Çünkü aklını kaçırmıştı ve benim çapa işaretimi arıyordu. İçimdeki *şeytanı yakmaya* kararlıydı."

"Yalancı!" Maryanne çığlık attı. Maryanne hamle yaptı ama Trace öne atılarak onu sertçe itti. Maryanne Patrick'e doğru tökezledi.

Trace, Patrick'e dişlerini gösterdi. "Deli hayvanını kontrol altında tut."

Patrick ona ters ters baktı ama hâlâ yalan söylediğimi haykıran Maryanne'i tutmaya devam etti.

"Sessizlik!" Delphine bağırdı ve Maryanne'in itaat etmekten başka çaresi yoktu. "Öne gel, çocuğum."

Zor yutkundum ama sahneye doğru yürüdüm. Bir basamak çıktım, sonra bir basamak daha.

Delphine'in gözleri kibardı. "Arkanı dön." Ben de öyle yaptım. "Benim özel bir yeteneğim var. Her yaranın nedenini görebilirim."

Maryanne'in yüzü ölümcül bir şekilde soldu.

Dash'in kullandığı dilde ilahi söylemeye başladığında Delphine'in eli yanıklarımın üzerinde geziniyordu. Birden sessizleşti. "Arkanı dönebilirsin," dedi sessizce.

Bunu yaparken gözlerim onunkilerle çarpıştı.

"Çok üzgünüm çocuğum. Yaşadıkların için." Delphine'in bakışları kalabalığa yöneldi. "O doğruyu söylüyor. Onu istismar edene geri gönderilmesine izin vermeyeceğiz."

Maryanne çığlık attı ama iki gardiyan ortaya çıktı ve onu otoparka doğru sürükledi.

Patrick'in çenesi titredi. "Bu asıl meselemizi değiştirmez. Onları cezalandıramaz."

"Bir yolunu buluruz," diye homurdandı

Colt ona. Patrick alay etti.

"Hüsnükuruntu."

"Bana gel," diye mırıldandı kadınsı bir ses. O kadar güzeldi ki duymak neredeyse acı veriyordu.

Üçüncü kadındı. Toplantı boyunca bir kez bile konuşmamış olan. Kehribar rengi gözleri olan. Yüzü derin çizgilerle doluydu ve kalın, beyaz saçları bir örgü halinde geriye doğru toplanmıştı.

"Saoirse," diye azarladı kurt şekil değiştiren.

Kadın ona sadece sakinleştirici bir bakış attı ve o da ağzını kapattı.

Beni kendisine doğru çağırdı ve sanki uzuvlarım onun kontrolü altındaydı. Önünde durana kadar masanın üzerinde ilerledim.

"Bana elini ver," dedi Saoirse. Elimi

ona doğru uzattım.

Almadan önce durakladı. "Bu acıtacak. Ama tek yolu bu."

Sonra elleri benimkilere dolandı.

Sıcak, yakıcı bir acı içimi kapladı ve haykırdım. Çocuklar arkamdan bağırıyorlar ama sonra serbest bırakıldım ve rahatladım.

Declan beni belimden yakaladı. "Aklından ne geçiyordu?"

Saoirse'nin ağzı kıvrıldı. "Bazen acı çekmeye değer." Bakışları üzerime yerleşti. "Onun içinde sihir var."

OceanofPDF.com

AMFİTEATÖR ETRAFIMIZDA YIKILDI ve Declan beni sahneden çekti. Diğer çocuklar hemen etrafımı sararak savunma pozisyonu aldılar.

"Yeter!" Marjorie böğürdü. Sesi o kadar yüksekti ki içimi titretti.

Kargaşa fısıltılara ve mırıltılara dönüştü. "Herkes *otursun*," diye emretti.

Kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü ve itaat ettiler. Bakışları bize kaydı. "Size de."

Yavaşça taş bankın yanına çekildik. Adamlar sanki olası tehditleri değerlendiriyormuş gibi etraflarına bakındılar. Otururken ellerim titredi.

Declan ellerini kendi elleriyle kapattı ve bana doğru eğildi. "Her şey yoluna girecek."

Ama titrememi durduramıyordum. Belki de annemle yüzleşmek ve yaralarımı tüm dünyanın görmesi için ortaya çıkarmaktı. Belki de basit bir adrenalin patlamasıydı. Ya da belki de *sihir* kelimesini duyunca içimde beliren umut ışığıydı.

Marjorie ona, "Senin de oturman gerekiyor, Patrick," dedi. Göğsünü şişirdi. "Konuşmam bitmemişti."

"Evet, ," diye tersledi Delphine.

Patrick'in gözleri yine gümüş rengi parladı ama Delphine . Patrick oturana kadar onun bakışlarını üzerinde tuttu ve Saoirse'ye döndü. "Bize ne hissettiğini söyle."

Saoirse'nin sıcak bakışları beni buldu. "Onun içinde sihir var. Ama derinlere gömülmüş. Sanki bir şekilde engellenmiş gibi."

Kalbim kaburgalarımaya çarpıyordu. Onun haklı olmasını o kadar çok istiyordum ki umut canımı yaklıyordu.

Kurt Şekil değiştiren alay etti. "ünkü o hiç tezahür etmedi. İçinde bir parça büyü olduğuna eminim. Ama bu onları topraklaması için yeterli değil."

"Bunu bilemeyiz," diye karşı ıktı Delphine. "Engelini aşması ve güüne tamamen kavuşması için yollar olabilir."

Colt'a soru sorar gibi baktım.

Sırıttı. "Sana bir yolu olduğunu söylemiştim."

"Bu çok saçma," diye tersledi Alister. "İşaret onda değil. Bu bize bilmemiz gereken her şeyi anlatıyor."

Saoirse soğukkanlılıkla, "Her şeyin bir ilki vardır," dedi.

"Tüm klanlarımızın kaderini bir mucize şansına mı bırakacaksın?" diye sordu.

"ıpaları ve eşleri olmadığı sürece bütün ve tam olarak güçlerine sahip olamazlar. Bu iki farklı kişide bulunduğunda, her iki bağı da dengesiz hale getirebileceğini biliyoruz." Saoirse'nin gözleri Alister'a dikildi. "Ama belki de senin istediğin budur. Gücü ele geçirebilmek için istikrarsızlık mı?"

Alister'ın çenesi hakaretle düştü ama bu zorlamaydı. "Asla yapmam. Bunu ima etmeye nasıl cüret edersin?"

"Ben sadece bir soru soruyordum. Kimin evinde olduğunu unutma, Alister."

Ağzını kapattı ve sıraya yaslanıp nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

"Ona katılmak zorundayım," dedi Patrick. "Bu çok riskli." "Onlara bir şans vermeliyiz."

Kelimeleri duydum ama kime ait oldukları beni şok etti. Darius ayağa kalktı ve başını eğerek Meclis'e saygı gösterdi. "Sebepsiz yere mutluluklarını ellerinden alamayız. Zamanımız var. Hiçbir şeyi riske atamayız. onlara bir şans vermek."

Yanındaki kadın, "Eğer kızla çiftleşir, onu sahiplenirlerse, başka bir apayla olan bağları zayıflar," dedi. "Gerçek eşlerini reddedebilir ve kendilerini seçtikleri apaya kalp ve büyü ile bağlayabilirler."

Bakışlarım Colt'a kaydı, acı kalbimi keşti. Başka biriyle birlikte olmayı seebilirlerdi. Deliliği ya da ölümü göze almak anlamına gelmeyecek biriyle.

Olmayacak, diye mırıldandı.

Darius boğazını temizledi. "Bu doğru. Onlardan herhangi bir çiftleşmeyi ertelemelerini isteyebiliriz." Önce kalabalığa, sonra da Meclis'e baktı. "Şüphelendiğimi biliyorsunuz. Onları Chloe'ye bağlamanın daha güvenli olacağını düşünmüştüm."

Kalabalığın içinde midemi bulandıran onay mırıltıları vardı.

"Ama yanılmışım."

Colt nefesini içine çekti, gözleri parlamaya başlamıştı.

Darius derin bir nefes aldı. "Colt yaralandığında onu gördüm. Kendini onunla benim arama soktu, yetişkin bir kurttu. Ona yaklaşmama izin vermedi çünkü niyetimden şüphe ediyordu. Onun için hayatını verebileceğinden hiç şüphem yok. İşte hepsi böyle bir sevgi ve bağlılığı hak ediyor."

Yüzünü bize döndü. "Leighton'ın size olan sadakatimden şüphe duyması için herhangi bir nedeni olmasından utanıyorum. Bu bir uyandırma çağrısıydı. Size tamamen sadık olduğumu bilmenizi istiyorum."

Darius tek dizinin üzerine çöktü ve yumruğunu kalbinin üzerine koydu. "Bütün günüm boyunca sana hizmet edeceğim."

Colt ayağa kalkarak Darius'un yanına gitti ve elini omzuna koydu. "Bu benim için bir onurdur."

Darius başını kaldırıp baktı ve sonra ayağa kalktı.

Colt onu sert bir şekilde kucakladı. "Teşekkür , kardeşim."

Darius onun sırtına vurdu ve sonra onu serbest bıraktı.

"Her ne kadar dokunaklı da, *duygular* bu sorunu çözmeyecek," diye tersledi Patrick.

Biz otururken Colt ona ters ters baktı.

Marjorie, "Bize bir dakika izin verin," diye emretti.

Tam bir sessizlik vardı ama Meclis'in ifadeleri sanki bir şekilde konuşuyorlarmış gibi görünüyordu.

"Neler oluyor?" Fısıldadım.

Declan ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Birbirleriyle zihin konuşması yapabiliyorlar."

Gözlerim doldu. "Ciddi misin?"

Declan başını salladı.

Meclis bir anda yüzünü kalabalığa döndü.

"Oylama yapacağız," diye bilgilendirdi kurt şekil değiştiren bizi. "Kıza kendini göstermesi için otuz gün mü vereceğiz yoksa Zümrüt Koyu'ndan atılacak mı?"

Adamlar hırlarken omurgam dikleşti.

"Sessiz ol," diye tersledi, sonra sağına döndü. "Saoirse, ?" Bana sıcak bir gülümseme verdi. "Otuz gün."

Göğsümdeki baskı biraz hafifledi. Kurt şekil değiştiren başını salladı. "Ben diyorum." Panik geri gelmişti.

Sağ tarafına döndü. "Delphine, ne ?" "Otuz gün," dedi sakın bir sesle.

"Raphaël, ne diyorsun?"

Daha o konuşmadan cevabını biliyordum.

"Dışarı atın."

Kurt Marjorie'ye baktı. "Son oylama senin. Sen ne diyorsun?" Marjorie'nin bakışları benimkilerle buluştu. Daha önce hissettiğim arayışın aynısı vardı, Ama bu sefer göğsümde kök salan bir sıcaklık vardı. Acıdan biraz uzaktı ve sonra aniden kayboldu.

"Otuz gün," dedi. "Akıllıca kullan."

Bacaklarımı göğsüme kadar çektim ve kanepeye yaslandım. Declan bir taraftan iterken Ronan da beni diğer taraftan sıkıştırdı. "Kırılmayacağım."

Dash puflardan birinin üzerindeki yerinden, "Biliyoruz," dedi.

Kumral saçları yumuk, gözlükleri eğri büğrü, çok sevimli görünüyordu. Onu görmek bile içimi ısıtıyordu.

"Ama bu sizinle ilgilenmek istemeyeceğimiz anlamına gelmiyor," dedi Colt dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazarken bir sandalyeden.

pencerenin yanında durmuş ormana bakan Trace'e baktım. "Sen iyi misin?"

Bakışları bana kaydı. "Annemle babama kalıcı hemoroid dilediğini söylemişsin. Ben iyiyim."

Declan kıkırdayarak kalçamda bir desen çizdi. "Bu oldukça epikti."

Dudağımı ısırdım. "Bunun için başım belaya girecek mi?"

Ronan homurdandı. "Hayır. Bence güvendesin."

Eşofmanımın üzerindeki küçük bir tiftik parçasını karıştırdım. "Maryanne'e ne olduğunu düşünüyorsun?"

Colt bilgisayarından başını kaldırdı. "Şehir dışına çıkıyor."

Kaşlarım kalktı. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Hâlâ peşinde adamlarım var. Vampirler yolunu kesip onu otobüs durağına bıraktılar."

Yüzümü buruşturdum. Maryanne için üzüldüğümünden değil ama bunun onu bana daha da kızdıracağını biliyordum. Umarım biraz mesafe beni korurdu ama arkamı kollamam gerekiyordu.

Ronan, "Alister ya da Patrick'in kendilerine karşı dürüst olmadığı için heyecanlandıklarını düşünemiyorum," diye mırıldandı.

Dash ellerini başının arkasında birleştirdi. "Sonunda kanının çekilip bir uçurumdan atılmamasına şaşırdım."

"Çok fazla insan çok yakından izliyor," diye mırıldandı

Trace. Titredim ve Declan bir kolunu bana doladı.

"Sanırım bir öğleden sonrası için bu kadar iç karartıcı konuşma yeter," diye uyardı. Dash bana mahcup bir gülümseme gönderdi. "Üzgünüm, Leighton."

"Sorun yok." Dudağımı dişlerimin arasında sıktım. "Sence Saoirse'nin söyledikleri doğru muydu?" Bu soruyu henüz dile getirmemiştim. Çok korkmuştum. Ama artık ondan saklanamazdım. Adamların ihtiyacı olan şey olabilme şansım varsa, bunu değerlendirmeliydim.

Colt dizüstü bilgisayarını kapattı. "Yalan söylemez. O ortamda değil." O hain umut içimde biraz daha kök saldı.

Ronan koltuğunda kayarak bana doğru döndü. "Colt haklı. Eğer sende bunu hissettiyse, o zaman oradadır."

"Ona nasıl ulaşacağız?" Kalbim kaburgalarımın çarparak sordum.

Dash öne doğru eğildi ve dizlerini dirseklerine dayadı. "Biraz araştırma yapacağım. Bakalım eski metinlerde bir şey bulabilecek miyim?"

Trace, "Bunun araştırmanın düzeltereği bir şey olduğundan emin değilim," dedi. Dash ona kaşlarını çatı. "Zararı olmaz."

Trace omuz silkti. "Doğru, ama bence Leighton'ın hangi büyüünün gibi *hissediyor*. Bu onun kendi hislerine erişmesine yardımcı olacaktır."

Sözleriyle ilgili bir şey beynimde bir fikrin kök salmasına neden oldu. Kanepede doğruldum. "Benim önümde yer değiştirebilir misiniz?"

Colt'un kaşları havalandı. "Elbette, mülkümüzü koruyan ve insanların bizi hayvan formlarımızda görmesini engelleyen bir büyü var. Ama neden?"

"Sizin bu muhteşem büyüü yaratıklar olduğunuzu ilk fark ettiğim gece havada bir şey hissettim. Bunu gerçekten tarif edemem."

Trace sırtı. "Bunu daha önce düşünmeliydik. İnsanların eriştiğini görmüyorsa, kendi sihrini nasıl kullanacağına dair ilk ipucuna nasıl sahip olabilir?"

Ayağa kalktım. "Şimdi yapabilir miyiz?"

Declan ayağa kalkarken kıkırdadı. "Canavarlarla oynamak ister misin?" Gözlerimi devirdim. "Siz canavar değilsiniz."

Gözleri gümüş rengine döndü. "Bundan emin misin?"

İçimden bir ürperti geçti ama bu korkudan değil, heyecandan kaynaklanıyordu. Dash elimi tuttu. "Hadi yapalım şunu."

Evin içinden geçip arka bahçeye yöneldik.

"Colt, neden önce sen gitmiyorsun?" Dash önerdi. "Sen biraz daha az korkutucusun. Ne de olsa senin kayıp bir köpek olduğunu düşünüyordu."

Dash'i bakışlarımla kıştırdım. "Bunu yapmama izin verdiğiniz için hepiniz çok kötüsünüz bu arada."

Colt güldü. "Üzgünüm, LeeLee. Ama çok iyi masaj yapıyorsun." Ben sadece başımı salladım.

Colt bizden uzaklaştı ve giysilerini çıkarmaya başladı. Pantolonunu çıkardığında neredeyse küçük dilimi yutacaktım ve dar, yuvarlak poposunun güzel bir görüntüsünü yakaladım.

"Dik dik bakıyorsun Minik Kuş," diye fısıldadı Trace kulağıma boğuk bir sesle. Yine de başka tarafa bakmadım.

Bir saniye sonra bir çatlama sesi duyuldu ve Colt dizlerinin üzerine düştü. Vücudunu belli belirsiz bir parıltı kapladı ve sonra karşımda bir insan değil, bir kurt vardı.

Colt'un dili ağzının kenarından dışarı sarkmış bir halde koşarak

Be

n. "Buna hazır olduğundan emin miyiz?" Ronan mırıldandı. Colt dişlerini Ronan'a doğru şaklattı.

"Sadece soruyorum," diye karşılık verdi Ronan.

Colt durdu, neredeyse bir köpek gibi . O kadar güzeldi ki. O tanıdık ela gözleriyle.

"Seni sevebilir miyim?" Fısıldadım.

Cevap olarak başıyla elime vurdu.

Güldüm ve onu okşamaya başladım. Colt , ben de onu takip ettim, Bacaklarımı çaprazlayıp karnını kaşıyordum.

"Neden o kurt oldu?" Dash nefesinin altında mırıldandı. "Yer değiştirdiğinde nasıl hissediyorsun?" Ronan ve Declan'a sordum.

Declan, "Bir an acı var ama sonra tam bir mutluluk," diye açıkladı.

Colt'un kürkünü okşarken, onun ilk kez değiştiğini gördüğüm gece hissettiğim uğultunun bir ipucunu hissedebiliyordum. "Bir şey var. Neredeyse iğne batması gibi."

Dash başını salladı, gözlerinde umut parlıyordu. "Ben de büyü yaptığımda böyle hissediyorum.

Parmak uçlarımda başlıyor ve kollarıma yayılıyor."

Heyecan derinlerde fokurduyordu. "Ben de öyle hissediyorum." Colt, *ben sana söylemiştim* dercesine gürültülü bir hırıltı çıkardı. İkizlere baktım. "Artık ejderhaları görebilir miyim?"

OceanofPDF.com

Okul koridorunda yürürken yana doğru kaymaya başladım ve Dash beni omuzlarımdan yakalayarak düzeltti. Kaşları çatıldı. "Bu gece erken yatacaksın."

Kendimi içinde bulduğum sersemlikten silkeledim. Dün gece geç saate kadar uyumamıştık. Muhtemelen çok geç. Ama biraz daha çabalarsam sihre ulaşabileceğimi hissediyordum.

Tüm hafta sonu boyunca Colt'la kurt olarak, Ronan ve Declan'la ejderha olarak vakit geçirdim ve hatta Dash bazı büyüler yaparken yanında durdum. Her seferinde o heyecanın kök saldiğını hissettim ama sonunda sönüp gitti. Sanki bir şey tam olarak bağlanmamı engelliyordu. Hem bu kadar yakın hem de bu kadar uzak hissetmek beni deli ediyordu.

Uzun bir ders gününün de faydası olmamıştı. Az önce Fransızca sınavından kalmış olma ihtimalim de beni neşelendirmiyordu.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım.

"Süper inandırıcı," diye mırıldandı Dash.

"Tanrım, her zaman bok gibi görünüyor. Onunla görünmek zorunda olmaları bile utanç verici," dedi Chloe yüksek sesle Mimi ve Grace'e.

Gözlerimi kapatıp onu yok etmek istedim. Ama iğnesini . Bugün kötü görüldüğümü biliyordum. Bu sabah nemli saçlarımı iki örgüye ayırmış, koyu halkalarımı makyajla kapatmaya zahmet etmemiştim.

Mimi kıs kıs güldü. "O aptal örgülerle Pippi Longstocking'e benziyor."

Dash başını eğerken parmakları örgülerimden biriyle oynadı. "Saç örgülerine karşı hep bir ilgim olmuştur."

Grace'in yüzü bullak oldu. "Çok gülünç görünüyor."

Ronan bana ve Dash'e doğru yürürken, "Ve sen de kıskanç görünüyorsun," dedi. Ağzını benimkine yaklaştırıp hızlı bir öpücük verdi. "Onlara cehennemi mi yaşıyorsun, Firecracker?"

Gülümsemeye çalıştım ama gözlerime tam olarak ulaşmadı. "Seni özledim." Boynuma sokuldu. "Ben de seni özledim."

Chloe ayağını yere vurdu, bu hareket onu gülünç duruma düşürdü. "Seni kandırıyor."

"Kendine bunu söylemeye devam et," diye karşılık verdi Dash.

Bize doğru hışımla yürüdü, gözlerini bana dikmişti. "Asla onlar için yeterince güçlü olamayacaksın."

İçimdeki acı, sağlıklı bir korku dozuyla karışarak çalkalandı. Çünkü Chloe'nin haklı olmasından endişeleniyordum.

Ronan ona, "Git saçlarını banyoda kurut," diye karşılık verdi.

Chloe'nin yanakları kızardı. "Bana bu şekilde davrandığın için üzgün olacaksın. Beni affetmen için *yalvarman* gerekecek."

Dash ona salladı. "Evet, evet, devam et."

Koridorda tepinirken Chloe'nin ağzından küfürler dökülüyordu. "Ne kadar da kazanan bir kişilik," diye mırıldandı Ronan benim odama doğru giderken.

Dolap.

Dash kitaplarımı alırken sessiz kaldım ve çıkışa doğru yöneldik.

Cipe ulaştığımızda hiçbirinin gözlerine bakmadım. Onun yerine, sadece içeri tırmandım. Herkes beni takip etti.

Colt direksiyonun arkasına geçti ve motoru çalıştırdı ama geri çekilmedi. Koltuğunda iki büküm oldu. "Sorun nedir?"

Omuz silktim. "Sadece yorgunum, sanırım."

Trace yüzünü bana döndü. "Yalan yok, Minik Kuş."

Dudağımın kenarını ısırdım. "Ya bunu yapamazsam? Ya ihtiyacın olan ben değilsem?"

En derin korkularımı yüksek sesle duymak, ifade edebileceğimden çok daha fazla acı verdi.

Colt koltukların arasına eğildi ve ellerimi tuttu. "Daha yeni başlıyoruz. Büyü olduğunda hissediyorsun. Bu bir başlangıç."

"Ama ona nasıl erişebileceğime dair en ufak bir fikrim yok. Belki de bu seni asla topraklayamayacağım anlamına geliyor."

Declan omuzlarımı sıktı. "İnancını korumalısın. Daha fazlasını öğrenmeye çalışıyoruz. Bakalım hayatının ilerleyen dönemlerinde tezahür etmiş birini bulabilecek miyiz?"

"Sadece otuz var," diye fısıldadım. Hepsi bunu biliyordu ama bununla yüzleşmek zorundaydık.

Trace alçak sesle, gürleyen bir hırıltı çıkardı. "Otuz gün saçmalık. Eğer son tarihe yaklaşırsak, gideriz. Bu kadar."

"Sizi kaçırmaya, evinizi, halkınızı terk etmeye zorlayamam. Hayır," diye karşı çıktım.

"Bu bir seçim değil, Firecracker. *Sen* artık bizim hayatımızsın. İstedığımız tek hayat," dedi Ronan.

Göğsüm çatladı. Her şey acıyordu.

Onlarla birlikte bir hayat yaşamayı çok istiyordum ama benim yüzümden düşmelerine de izin veremezdim.

Dash ellerimden birini tuttu ve sıktı. "Şimdilik her şeyi teker teker ele alacağız. Eğer uyumaz ve düzgün beslenmezsen, sihrini asla bulamazsın. O yüzden ilk olarak, uyu ve bir şeyler atıştır."

Enerjimin tükenmekte olduğu gerçeğinin ruh halime yardımcı olmadığını biliyordum, bu yüzden derin bir nefes aldım ve başımı salladım. "Kulağa hoş geliyor."

Önümüzdeki birkaç günün bir gelişme getirmesini umuyordum. Olmazsa, yeniden değerlendirirdim.

"Bir Baldwin atıştırmalığına hayır demezdim," diye mırıldandı Declan. Ronan homurdandı. "Sen her zaman açsın."

Omuz silkti. "Baldwin çok iyi yemek yapıyor."

Colt park yerinden geri geri çıktı. "Bunu ona söyle ve ömür boyu senin yanında olsun."

"Var mı o ortalama bir Sonsuz tedarik kurabiye?" Declan umutla sordu.

Colt, "Muhtemelen," diye cevap verdi.

Declan yumruğunu havaya kaldırdı. "Evet."

Bu hareket onu küçük bir çocuk gibi gösterdi ve ben de gülmekten kendimi alamadım.

Declan alaycı bir bakışla beni kıştırdı. "Bana mı gülüyorsun?"

Dudaklarım seğirdi. "Belki."

Declan koltuğun üzerine eğildi ve alt dudağımı ısırdı. "Bu cezalandırılabilir bir suç."

Kanım ısındı. "Küçük bir ceza umurumda değil."

Trace inledi. "Bir çentik geri çevirebilir miyiz?"

Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim."

Trace başını salladı. "Kendi iyiliğin için fazla baştan çıkarıcı, Minik Kuş."

Yüzüm kızardı ama gizli bir yanımla onun sözlerinden çok memnun oldum.
Colt eve kısa sürede vardı ama kapıya yaklaşırken yavaşladı. "Kim o?"
Daha iyi günler görmüş gibi görünen kırmızı bir Volkswagen Bug kapının yanına çekildi ve bir kadın bizden uzağa bakarak muhafızlardan biriyle konuştu.
Colt arabayı durdurdu ve koruma görevlisi pencereye doğru yürüdü. Bekçi, "Sizinle konuşmak istiyor," diye açıkladı.
Kadın döndü ve onun Saoirse olduğunu gördüm. Cipe doğru yürürken muzip bir gülümseme yaydı.
"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Colt sertçe sordu.
Sırtışı daha da genişledi. "*Sana* bu yardımcı olabilirim." Açık pencereden içeri baktı. "Leighton'ın gücüne kavuşmasına yardım etmek istiyorum."

OceanofPDF.com

RONAN alçak sesle, tehditkâr bir hırıltı çıkardı. "Peki sana güveneceğimizi düşündüren ne?"

Saoirse'nin kehribar rengi gözleri dans etti. "Güvenmemelisin. Bazen sana en yakın olan insanlara hiç güvenmemen gerektiğini herkesten iyi biliyorsun."

Bu kez hırlayan Declan oldu.

Saoirse elini kaldırdı. "Seni kastetmedim Declan. Babanı kastettim."

İkizler kaskatı kesildi.

Ama ateş püsküren bendim. "Madem o sefil babalarının ne yaptığını biliyordun, neden bunu durdurmak için bir şey yapmadın?"

Yüzü yumuşadı. "İnanın bana, yapabileceğim bir şey olsaydı, yapardım."

"Deneyebilirdin," diye .

"Karışmış olsaydım, Meclis'ten uzaklaştırılırdım. Eylemlerimiz onaylanmadığı sürece yöneticilerin işlerine karışmamıza izin verilmiyor ve benim elimde kanıt yoktu."

Ronan omzumu sıktı. "O haklı. Babamın suçluluğunu garanti edecek hiçbir şeyimiz yoktu."

Declan sessizce, "Ve onun arkasındaki kişi de adaleti değil, Patrick'in isteklerini göz önünde bulundurarak oy kullanırdı," dedi.

Yapabileceği *bir şey* olmadığına inanmayı reddediyordum, ama en azından durumla ilgili yanlış bir şey olmadığını düşünerek öylece durmuyordu.

Saoirse ellerini kaldırdı. "ve yardım etmek istiyorum." Aracımız bir an sessiz kaldı ve sonra ben konuştum. "Tamam."

"Minik Kuş," diye uyardı Trace.

"*Bir şeyler* denemeliyiz," dedim. "Elimizdeki en iyi şey bu."

"Peki," diye homurdandı Colt. "Ama arka bahçeye kadar size eşlik edecekler." Başını sallayan gardiyana çenesini salladı.

Saoirse sırtıttı. "İri yarı, yakışıklı bir eskort mu? Kolumu bük..." Declan homurdandı.

Colt gözlerini devirdi ve kapıdan içeri girdi. Park etti, biz de çıktık.

Dash beni evin içinde dolaştırırken, "Yakın dur," diye uyardı. Heyecan karnımda fokurduyordu. Belki de bu aradığım şeydi.

Saoirse ve gardiyanın gelmesi birkaç dakika sürdü. Saoirse gülümsüyordu, adam ise kaşlarını çatmıştı.

"Sorun ne Louis?" Colt hemen alarma geçerek sordu.

"Kıçımı çimdikledi," diye homurdandı.

Saoirse'ye bakakaldım.

O tutulan yukarı her ikisi de Ellerini. "Onun arka taraf oldu sadece çok cazip.

Özür dilerim, Louis. Bir daha olmayacak."

Louis nefesinin altında azgın yaşlı kadınlar hakkında bir şeyler mırıldandı ve Saoirse sadece kıkırdadı.

"Yardım etmek istediğini söylemiştin," diye homurdandı Ronan.

"Evet, evet." Ellerini birbirine sürttü. "Sihri hissediyor musun?"

Başımı salladım. "Ama başkaları kullandığında hissedebiliyorum."

Saoirse mırıldanır gibi bir ses çıkardı. "İlginç."

Dash yaşlı kadını inceledi. "O da benim döküm yaparken hissettiğim gibi hissediyor. O karıncalanma ve iğnelenme hissi."

"Bunu en çok ne zaman yaşıyorsunuz?" diye sordu.

Dudağımın kenarını kaşıyordum. "Biri yer ya da Dash büyü yaptığinde. Trace benim yanımda büyüsünü pek kullanmadı."

Saoirse Declan ve Ronan'a dönerken bir parmağını dudaklarına götürdü. "Ejderhalarınız ona nasıl tepki veriyor?"

Declan hemen, "Onun için ölürlər," diye cevap verdi. "Onun dokunuşunu, mutluluğunu ve güvenliğini her şeyden çok arzularlar."

Saoirse'nin yüzünü hüznü, neredeyse özlem dolu bir ifade kapladı.

"Gerçek bir eş bağının güzelliği."

Göğsümün derinliklerinde bir şey kıkırdadı. "Bir eşin var mı?"

Bana döndü. "Aylar önce yaptım, az sayıdaki biriydim." "Az sayıda mı?" Ben sordum.

Saoirse başını salladı. "Dişi ejderhalar bugünlerde son derece nadir. Tamamen yok olmalarından korkuyoruz. Bu da gerçek eş bağını son derece nadir kılıyor."

Declan'ın dişi ejderhaların nadir olduğundan bahsettiğini hatırlıyordum ama ne kadar nadir olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ona doğru bir bakış attım. "Sam bir tane değil mi?"

Declan başıyla onayladı. "Bizim neslimizde sadece üç kişiden biri." Nefesimi içime çektim. "Bu çok üzücü."

"Gerçekten de öyle. Ama bu başka bir günün sorunu. Önce sihrini bulmalıyız." Elimi tuttu. "Bunun için özür dilerim."

O yakıcı acı geri gelmişti. Yere yığılırken haykırdım ama Saoirse bırakmadı.

Adamlar ileri atıldılar ama sonra bana ulaşmaya çalışırken görünmez bir güç alanına çarptılar.

"Neredeyse bitti, canım. biraz."

Adamlar küfrederken ben inledim.

Sonra Saoirse beni bıraktı.

Dash beni kucağına kaldırırken nefesimi tutmaya çalıştım.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Sen iyi misin?"

"Peki," diye mırıldandım.

Trace Saoirse'ye doğru yürüdü, ellerinin etrafında mor ateş dönüyordu. "Evimize geliyorsun ve eşimizi incitmeye *cüret* ediyorsun."

"Şimdi, Trace," dedi Saoirse. "Bloğu daha net anlamam gerekiyordu."

"Neye ihtiyacın olduğunu düşündüğün umurunda değil. Onu incittiğin için öleceksin."

Declan ve Ronan Trace'i tutup geri çekmeye çalıştılar. Ama o kadar öfkeliydi ki zorlanıyorlardı.

Ayağa fırladım ve acım hâlâ bedenime yayılıyor olsa da aceleyle Trace'in yanına gittim. "Trace, yapma."

Kontrolünü kaybetmemek için mücadele ederken nefes alış verişini düzensizleşmişti. "O. İncitti. Seni." "Gerekliydi," dedim usulca.

Kabul etmiş gibi görünmüyordu.

Ellerimi yanaklarına koydum ve alnını benimkine doğru yönlendirdim.

"Ben iyiyim."

Trace bana nefes verdi ve başını eğerek boynuma sarıldı. "Minik Kuş..."

"Tamamen güvendedeyim."

İkizler tutuşlarını bırakırken vücudu titredi ve kolları bana dolandı.

"Daha önce hiç bir şey görmemiştim," diye fısıldadı

Saoirse. Gözlerim ona kaydı.

"Öfke nöbetindeki bir karabasanı sakinleştirmek mi? Bu imkansız olmalı.

Eşleri için bile."

Ronan homurdanarak, "Leighton özel biri," dedi.

Saoirse bir beni ve Trace'i inceledi. "İşte anahtar bu. Arkadaşların tehlikede olduğunda, gücünü bulacaksın."

OceanofPDF.com

Kendimi havuzdan çıkarırken kaslarım ağrıyordu, kıyafetlerim vücuduma yapışuyordu.

"Şimdi!" Saoirse bağırdı.

Ellerimi dışarı doğru ittim ama hiçbir şey olmadı. Gözlerimin arkasında bir yanma hissi oluştu. Geçen hafta boyunca kafamda ona Ejderha Kadın demeye başlamıştım, duvarlarım yeterince yıkılırsa sihrimin ortaya çıkacağını düşünüyordu. Bu da Dash'inkileri utandıran öldürücü antrenmanlar demekti. Koşu, göğüs göğüse çarpışma, aşırı soğuk, aşırı sıcak ve çok az uyku.

Dişlerim takırdamaya başladı ve Ronan ilerleyerek Saoirse'ye baktı. Ağzını açtı ve altın ateş püskürdü. En lezzetli sıcaklıkla çevreledi. İlk gördüğümde ürkmüştüm ama şimdi alevlerin bana zarar vermeyeceğini biliyordum. Onların sıcaklığına gömülmek ve asla ayrılmamak istiyordum.

Birkaç saniye sonra alevler azaldı ve neredeyse düşüyordum. Colt kolunu belime dolayarak beni sabitledi. "Sanırım bugünlük işimiz bitti."

"Zorlamaya devam etmeliyiz," diye karşı çıktı Saoirse. "Zamanımız tükeniyor."

Sözleri mideme kramplar girmesine neden oldu. "Devam edebilirim."

"Hayır," diye kestirip attı Declan. "Yeterince uzun süre bekledik. Bu çok saçma."

Bu saçmalık her , işe yaramıyor."

Omuzlarım çöktü.

Colt boynuma sokuldu. "Bu senin suçun değil LeeLee. Sadece farklı bir yaklaşım denememiz gerekiyor."

Saoirse'nin ağızı açık kaldı ama başını salladı. "Bu geceyi dinlenmek için ayır. Yarın tekrar buluşuruz."

Bir cevap beklemedi. Evin etrafından dolaşarak kırmızı Beetle'ına doğru yöneldi, Louis de onu uzaktan takip ediyordu.

"," dedi Dash, bir eli sırtını aşağı yukarı okşarken. "Yemek yememiz gerek."

Hiçbir şey söylemedim. O anda kendimi tam bir başarısızlık içinde hissettim. Gözlerimin arkasındaki yanma daha da şiddetlendi ama ayaklarımı beni eve doğru götürmeye zorladım.

Trace kapıyı açık tuttu, dudaklarında bir çatıklık vardı. Kendi kızgınlığının üstüne bir de onunkiyle uğraşamazdım, bu yüzden bakışlarımı kaçırdım.

Biz geldiğimizde yemek masada hazırды. Ne kadar lezzetli olduğunu bilsem de yerken hiçbir şey tatmadım. Konuşulan tek bir kelimeyi bile duymadım. Düşüncelerimin içinde kaybolmuştum ve zar zor uyanık kalabiliyordum.

Sandalyem geri çekilip güçlü, dövmele kolların arasına alınana kadar birinin ayağa kalktığını fark etmemiştim bile.

"Ne yapıyorsun?" Menekşe rengi gözlere bakarken mırıldandım.

"Yatağa gidiyorsun," diye homurdandı Trace.

"Ev ödevimi yapmam gerek," diye

karşı . "Bu gece olmaz, Minik Kuş."

Sesinde dudaklarımdaki her türlü tartışmayı durduran bir acı vardı. Bunun yerine kendimi Trace'in kucağına bıraktım. "Seni özledim," diye mırıldandım. "Benimle yatar mısın?"

Dinlenememek dilimi gevşetmişti ama umursayacak gücü kendimde bulamıyordum.

Trace beni sıkıca kavradı. "Ben varım. Her zaman."

Parlak ışığa karşı göz kırptım, sanki komadan çıkıyormuşum gibi hissettim. Etrafımın netleşmesi birkaç dakika aldı. Odamdaydım, yatağımdaydım, etrafım çocuklarla çevriliydi ama hepsi uzun süredir ayaktaymış gibi görünüyordu.

"Saat kaç?" Mırıldandım.

Dash yatağın dibine uzanırken saatine baktı. "Öğleden biraz sonra."

Sarsılarak doğruldum. "Öğlen mi?! Okulda olmamız gerekiyordu. Neden beni uyandırmadın?"

Trace sağ tarafımdaki yerinden homurdandı. "Uyumaya ihtiyacın vardı."

Gözlerim ona dikildi. Haftalardır hissetmediğim kadar iyi hissettiğimi kabul etmek zorundaydım ama bu bana sadece sinirlenmek için enerji veriyordu. "Bu senin yapman gereken bir seçim değildi."

Colt sakince, "Arkadaşlarınız olarak sizinle ilgilenmek her zaman bizim görevimiz olacak," dedi.

Bakışlarımı ona çevirdim. "Benim özgür iradem var, biliyorsun."

"Elbette ," diye kabul etti Declan. "Ama bunu aptallık etmek için kullanma." Ona bön bön baktım. "Bunu az önce söylemedin."

Sadece omuz silkti.

Kalkmaya başladım ama Trace pijama üstümün arkasından tuttu ve beni yastıklara doğru çekti.

"Hiç sanmıyorum," diye bağırdı.

"Beni rehin tutamazsın."

Dash'in kaşları kalktı. "Bizi izle."

Ronan'ın ağzının köşesi yukarı kalktı. "Onu nasıl yerinde tutacağımıza dair bir fikrim var."

Eli battaniyenin altından kaydı ve beni bacaklarımın arasından kavradı. Anında kıpırdamadan durdum, vücudum onun dokunuşuyla ısındı.

Ronan'ın başparmağı bir ileri bir geri gitti. "İyi bir kız olup olduğun yerde kalacak mısın?"

Nefeslerim daha hızlı gelmeye başladı. "Henüz karar vermedim." Ronan kıkırdadı, sesi tenimde kayıyordu.

Dash battanileri aşağı çekerken sırtıttı. "Buna değmesini sağlamalısın, Ronan."

Colt dizlerinin üzerine çöktü, elleri pijamamın alt kısmına gitti ve hızlı bir hareketle çekerek çıkardı.

Sertçe yutkunurken serin hava tüylerimi diken diken etti. Beş erkeğin de orada olmasıyla ilgili bir şey vardı, ışığın ne kadar parlak olduğuyla ilgili bir şey, beni daha da tahrik ediyordu.

Declan'ın eli bacağımın üzerinde gezindi. "Çok ipeksi." Yerimde kıpırdandım.

Ronan pijamamın düğmelerini açarken, "," diye emretti.

Anında kıvrınmayı bıraktım.

Bir saniye sonra Ronan gömleğimi çıkardı ve tamamen çıplak kaldım. Nefeslerim kısa aralıklarla geliyordu ve odada hayalet bir enerjinin döndüğünü hissedebiliyordum. Gözlerim yanımdaki menekşe rengi gözleri aradı.

Trace bana dokunmadı ama gözleri saf, alev alev yanan mordu. "Küçük Kuş, sen saf günaha ve günaha batmışsın."

Bacaklarımın arasında ıslaklık birikti.

Dash öne doğru eğildi, parmaklarını bacaklarımın arasına daldırdı. "Şimdiden ağrıyor mu, Mon Coeur?"

"Evet."

Ben de bunu itiraf etmekten utanmıyordum.

Ronan parmağıyla göğsümün üzerinde daireler çizerek zirveye gittikçe yaklaştı. "Onu kardeşim için hazırla. Ona ihtiyacı var."

Declan'ın gözleri gümüş rengine parladı ve içim sıkıştı. Bu teslimiyette bir şey vardı, sanki ben bir sahipmişim gibi değil, sanki ikisinin de bir parçasıymışım ve sonunda birleşmeye hazırlarmış gibi.

Dash'in parmağı içeri kaydı, tembel daireler çizerek beni gerdi. Kalçalarım kendi istekleriyle hareket etti.

Colt kalçamı sıktı. "Henüz değil, LeeLee." Ronan meme ucumu imdikleği ve ben de bir inilti çıkardım.

"Daha fazlasına ihtiyacı var," diye Trace. "O vahşi ihtiyacın aletimi sardığını hissedebiliyorum."

"Lanet olsun," diye Dash. "Parmaklarımın canını çıkartıyor." "O hazır," diye homurdandı Ronan.

Sonra yatağın ucuna doğru ekiştirildim. Declan orada duruyordu, tişörtünü ve eşofmanını çıkarırken gözleri saf gümüş rengineydi. Eli boynumdan göğüslerimin arasından karnıma doğru süzüldü. "Seni seviyorum, Leighton."

Gözlerim yandı. "Seni seviyorum. Hepinizi seviyorum."

Colt parmağıyla klitorisimin etrafında dönerken Declan kalçalarımı kavradı. Dash meme ucumu ağzına almak için başını eğdi ve Ronan parmaklarıyla diğerini döndürmeye devam etti. Trace sadece izliyordu, sanki bu manzara onu çözmeye yetecekmiş gibi.

"Benimle misin?" Declan hırladı.

"Seninleyim," diye nefes aldım.

Başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Sadece içeri girdi.

Bir inilti çıkarırken sırtım kamburlaştı. Gerilme çok lezzetliydi, sadece acı veriyordu.

Dash meme ucumu daha derinden emdi ve göbeğim kasıldı.

Declan küfretti ve itmeye başladı.

Her yerdeydiler, adamlarım. Bir his denizinde kaybolmuştum ama yine de bir şekilde ihtiyacım olan şeyden mahrum kalmıştım.

Declan kalçalarını açarak daha derine soktu. Colt klitorisimin etrafında dönerken bacaklarım titremeye başladı.

"Lütfen," diye yalvardım ama neye ihtiyacım olduğunu bile bilmiyordum. Ronan hırladı. "Onun da sana ihtiyacı var, Trace."

Trace küfretti ama sonra ağzı benimkinin üzerindeydi.

Damarlarımda sıvı ateş yanıyor, içimi bir cehennem gibi sarıyordu. Her dokunuş daha da arttı. Her his yoğunlaştı.

Declan'a kenetlenirken Trace'in ağzına doğru haykırdım. Bağırarak boşaldı, içime doğru eğildi. Etrafımdaki dünya milyonlarca parçaya bölünmüştü ve tekrar bir araya getirdiğimizde tamamen farklı görüneceğini biliyordum.

OceanofPDF.com

"FARKLI BİR ŞEY VAR," dedi Saoirse, hepimiz arka bahçede dururken parmağını dudaklarına götürerek.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Tembel öğleden sonramdan sonra iyice sıkılmış görüldüğümünden emindim.

Colt boğazını temizledi. "Leighton'ın uyumasına izin verdik."

Trace kıs kıs güldü ama Saoirse bundan habersiz görünüyordu. Sadece başını salladı. "Belli ki biraz dinlenmek sana iyi gelecek."

Kendi sesime güvenmediğim için mırıldanır gibi bir ses çıkardım.

"Bugün biraz farklı bir şey denemek istiyorum," diye devam etti.

"Ne?" diye sordum. Yeni ve farklı olan ve işe yarama umudu taşıyan her şey için hevesli bir şekilde sordum.

"Belli ki vücudunuzu strese sokmak sihirli bir tepki yaratmamış. Varlığınızla daha fazla bağlantı kurmaya ihtiyacınız olup olmadığını merak ediyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Bunu nasıl yapmam gerekiyor?" Saoirse kendini zarifçe çimlere bıraktı. "Otur."

Ben de öyle yaptım ama o kadar zarif bir şekilde değil.

"Arkadaşlarınıza onların çapası olarak tamamen bağlandığınızda, onların sihirli yeteneklerinden bazılarını alacaksınız. Ancak birlikte geçirdiğiniz zamanın miktarına bakılırsa, şu anda içinizde bunun titreşimleri olmalı."

Dudağımın kenarı endişelendi. "Yer değiştirecek miyim?"

Saoirse başını salladı. "Tam dönüşüm yok. Ancak onların artan görme, işitme ve koku alma duyularını kazanabilirsiniz."

Sırıttım. "Yani ben onlar gibi insan yalan dedektörü olacağım." Kıkırdadı. "Biraz pratikle bu mümkün."

"Ben de varım."

Saoirse daha sert güldü. "Bunu duyduğuma sevindim. Şimdi gözlerini kapat." Söylediği gibi yaptım.

"Etrafınızdaki dünyayı dinleyin. Ne duyuyorsunuz?"

Seslerin üzerimde yuvarlanmasına izin verdim. "Kayalara çarpan dalgalar. Rüzgar. Bir kuş."

"Güzel," diye övdü Saoirse. "Şimdi bu odağı kendine çek. Kendi bedeninizden ne duyuyorsunuz?"

Birkaç dakika düşünmek zorunda kaldım. "Nefesim. Kalp atışım." "Ne hissediyorsun?"

Nefes almaya devam ettim. "Ellerim bacaklarımda. Güneş yüzümde."

"Daha derine," diye ısrar etti Saoirse.

"Kalbimin atışı içimde yankılanıyor." "Daha fazla."

Dudağımı endişelendirdim. "Kanım vücudumda dolaşıyor."

"Daha da derine," diye fısıldadı Saoirse.

Kendi içimde kaybolurken etrafımdaki dünya eriyip gitti. Sanki varlığımda daha önce hiç deneyimlemediğim yepyeni bir katman vardı. Onu görebiliyordum ama tam olarak ulaşamıyordum. Sanki tam merkezimde bir kıvılcım denizi vardı.

Uzandım, dokunmaya çalıştım ama bir şey geçmeme engel oldu.

"Vay anasını," diye mırıldandı Ronan.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ellerimin etrafında kıvılcımlar uçtu. Renklerin bir karışımıydılar. Altınlar, gümüşler, yeşiller ve morlar. Adamlarımın renkleri.

Sonra ortadan kayboldular. Hayal kırıklığı içime aktı. "Nasıl geri alabilirim?"

Colt'un elleri omuzlarıma indi. "Zorlama, LeeLee. Bu inanılmazdı."

Declan sırtarak, "Bu sihirdi," dedi.

İçimde baş döndürücü bir heyecan vardı. "Benim sihrim var." Ronan sırttı. "Bunu hep biliyorduk."

Dash bir an beni inceledi. "Bence bunun nedeni bugün hep birlikte olmamız olabilir. Daha önce hiç olmadığımız bir şekilde birbirimize bağlandık. Bu senin içinde bir şeyleri aydınlattı."

Saoirse'nin yüzüne muzip bir sırıtma yayıldı. "İşte bu tam bana göre bir ev ödevi."

Kızardım.

Dash önümde diz çöktü, elini yanağıma götürdü. "Sır her zaman bizdeydi. Tehlikede olmamızla ilgili değildi. Sadece bir olmamızdaydı."

Boğazım yandı.

Beni bıraktığında bakışlarım Trace'i buldu. Yüz ifadesindeki korkuyu kaçırmadım. Göğsümü ağrıttı.

Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. Elimi göğsüne bastırdım. "Bu iyi. Benden kaçma."

Sertçe yutkundü. "Büyüm sana zarar verebilir."

"Vermeyecek," diye yemin ettim.

"olarak bilemezsiniz."

"Biraz güven duymalısın," diye fısıldadım. "Lütfen."

Trace alnını benimkine dayadı. "Sana hayatım pahasına güveniyorum. Güvenmediğim benim."

Bir yanımda Ronan, diğer yanımda Declan, yürürken ayak parmaklarımın kumun derinliklerine batmasına izin verdim. Ay parlaktı ve yürümemize yetecek kadar ışık saçıyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" Declan sordu.

Dudaklarım yukarı kalktı. "Bu sorudan hala sıkılmadın mı?"

Bana mahcup bir gülümseme verdi. "Bugün çok şey oldu. Sorduğumuz için bizi suçlayamazsın."

Anladım, gerçekten anladım. Bunu kendi yöntemlerimle hissediyordum, bu yüzden ikizlere beni evden çıkarmaları için yalvarmıştım. Onları de evin hala görünürde olduğu bir yürüyüşü.

"Umutlu hissediyorum. Ve o bebek kıvılcımlarını geride bırakamayacağım için dehşete düşüyorum."

Ronan şakağıma bir öpücük bıraktı. "Bu sadece başlangıç. Daha fazlası için kendine zaman tanımalısın."

Bir kum yığını tekmeledim. "Sadece yirmi günümüz kaldı." Hiçbirimizin söylemediği bir şeyi dile getirmek zorundaydım.

Declan, "Yirmi gün uzun bir süre," diye beni temin etti. Ama belki de yeterince uzun değil.

Ronan elini benimkinin içine kaydırdı. "Artık neyin işe yaradığını biliyoruz. Dinlenmek, kendine iyi bakmak ve birlikte olmak."

"Orgazmlar," diye ekledi Declan yardımsever bir şekilde.

Gülmekten kendimi alamadım. "Sonuncusu kesinlikle hoşuma gitti."

Declan kaşlarını sallayarak, "Ben de," dedi. Sonra vücudu sarsıldı, gözleri büyüdü. Kuma düşerken çırpınmaya başladı.

"Declan!"

Ronan bağırdı ama sonra o da düşmeye başladı ve omzundan çıkan oku kaçırmadım.

Colt'un beni evden duyması için dua ederek olabildiğince yüksek sesle çığlık attım.

Keskin bir sızı boynumu yaktı ve bu hissi bastırmaya çalıştım ama artık çok geçti. Etrafımdaki dünya bulanıklaştı ve sonra hiçbir şey kalmadı.

OceanofPDF.com

Başım, sanki kafatasımın üzerinde küçük bir bando takımı çalışıyormuşçasına sabit bir vuruşla . Acıdan biraz olsun kurtulmak için gözlerimi açmaya çalıştım. Düşük ışığa karşı gözlerimi kırptım.

Etrafımdaki boşluk yavaşça ve bir anda gözümün önüne geldi. Harap ahşap duvarlar. Kırık bir pencere. Tek odalı bir kulübe. Daha iyi günler gördüğü belli olan bir kulübe.

Bir yatağa uzandım ama küf kokuyordu ve yanılttı. Paniğe kapılmama neden olan da bu kokuydu.

Sarsılarak doğruldum ve dünya etrafımda yüzmeye başladı. Elimi başıma doğru kaldırdım ama diğer elimi de kendisiyle birlikte çekti. Bağlanmıştı. Bileklerim bir fermuarla bağlanmıştı.

Midem bulandı. Böyle bir şey olamazdı. Bir daha olmayacaktı.

Hatıralar bana saldırdı ve gözlerim yaşardı. Declan. Ronan. Korku beni sardı. İyi olduklarına inanmak zorundaydım. Bir parçam, eğer bu dünyadan giderlerse bunu hissedeceğimi biliyordu.

Nefes alıp verirken dörde kadar sayarak nefesimi sabitlemeye çalıştım. Eğer aşırı nefes alırsam kaçamazdım.

Kulübenin kapısı açıldı ve içeriye bir figür girdi. "Sonunda."

O hışırtılı sesi tanırdım. Yıllarca sigara, içki ve uyuşturucuyla sertleşmişti. Karnımdaki hastalık şiddetlendi.

Maryanne kulübenin içine doğru bir adım daha attı. "Sakın aptalca bir şey yapmaya kalkma." Bir silah kaldırdı. "Sana zarar vermeden daha fazla para veririm ama yine de seni bacağında bir delikle götürür."

Ağzım kurudu. "Beni kim alacak?"

Dudakları kıpırdadı. "Bilmek istemez miydin?"

Tırnaklarım bağılı ellerimin arkasına battı. "Arkadaşlarım benim için gelecek ve senin ölümünü nazik bir ölüm yapmayacaklar."

Maryanne'in yüzü sertleşti. "Seni nereye götürdüklerini ben çoktan gitmiş olacağım. Kosta Rika'da bir plajda dinleniyor olacağım."

Bana kaşlarını çattı. "Biraz kilo almışsın, kızım. Hareket etmek pek kolay değildi. Kimse sana şişman bir kaltağı hiçbir erkeğin sevmeyeceğini söylemedi mi?"

İçimde bir öfke patlaması oldu. Onun sayesinde aç kalmadığım için dolgunlaştığımdan ve kıvrımlarımın büyüdüğünden emindim.

Maryanne omuz silkti. "Sanırım artık o adamların senin hakkında ne düşündüğü önemli değil çünkü onları bir süre daha görmeyeceksin."

Onun oyununa gelmedim. Maryanne kafamın üstünde bilgi tutmayı severdi. Hayatta kalmak için ihtiyacım olan şeyleri elde etmek için beni dans ettirmeyi severdi.

Ben de onun oyununa gelmek yerine sessiz kalıp bekledim. İzledim. Göz ucuyla kulübeyi inceledim.

Ayaklarım bağılı değildi. Kaçmaya çalışmalı ve beni vurmaması için dua etmeliydim. Eğer onu yere serebilirsem, kaçma şansım daha yüksek olurdu. Ama dikkatini dağıtmak işe yarayabilirdi.

Maryanne'in yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi. "Seni kime sattığımı bilmek bile istemiyor musun?"

Omuz silktim. "Gerçekten fark etmez, mi?"

Yanakları kızardı. "Senin zavallı kığın için yarım milyon alıyorum."

"Aferin sana," dedim sanki dünyada hiçbir şey umurumda değilmiş gibi.

Maryanne sinsice odaya girdi ve yüzüme sert bir tokat attı. "Hayatının geri kalanında işkence içinde yaşayacaksın."

Başım geriye düşerken kanın bakırimsı tadı ağzımı doldurdu. Acının beni yıkamasına izin verdim, onunla savaşmadım ama beni beslemesine izin verdim. O öfkeye ihtiyacım olacaktı.

"Bu vampir senin bir an bile huzur bulamayacağından emin olmak konusunda oldukça takıntılı görünüyor," diye hırladı.

Vücudum buz kesti. Damien olduğunu anlamalıyım. Tabii ki, beni tekrar ele geçirmek için iyi bir para ödemekten mutlu olurdu.

Maryanne muzaffer bir edayla sırtıttı. "Babasının umurunda bile değil. Sadece oğlunun mutlu olmasını istiyor. Çok tatlı, gerçekten."

Kendimi yataktan Maryanne'in üzerine attım. Geriye doğru yuvarlanıp kığın üstüne düştüğünde çığlık attı ama ben beklemedim. Sadece koştum.

Mide bulantısı ve yorgunluk içimde dolaşıyordu ve Maryanne'in beni ıslattığı şeyin hâlâ vücudumda olduğunu biliyordum. Ama adrenalin benim tarafımdaydı. Kulübeden çıkarken kaslarımı daha fazla zorladım.

Etrafımı fark etmem bir saniye sürdü. Sık ormanlarla çevrili küçük bir sahildeydik. *Lanet olsun*. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

Maryanne arkamdan bağırdı, çoktan ayağa kalkmıştı.

Bekleyemezdim. Gitmem gerekiyordu. Önce ormana doğru yöneldim ama kaslarımdaki ağırlık bana bunun bir hata olduğunu söyledi. Beni hemen yakalayacaktı.

Ay ışığının aydınlattığı okyanus gözüme çarptı ve yönümü değiştirdim. Maryanne yüzmeyi bilmediği için sudan her zaman ölesiye korkmuştu. Eğer suya ulaşabilirsem, küçük iskelenin etrafından yüzebilirsem, özgür olacaktım.

"Seni öldüreceğim!" diye haykırdı.

Çıplak ayaklarım okyanusa değdi ve dalgalara doğru koştum.

Ama annem olması gereken kadının benden ne kadar nefret ettiğini hafife almışım. Bana arkamdan vurdu. Bir metre suyun içine düştük ve beni aşağı itti.

Kıyıdaki ormandan bağırışlar geliyordu ama çok uzaktaydılar.

Kollarını pençeledim, tekmeledim ve çırpındım ama işe yaramadı. Kaslarım gereken mücadeleyi gösteremiyordu.

Maryanne'in yüzü hem öfke hem de suyun dalgalanması nedeniyle üstümde buruştu. Beni daha derine iterken parmakları boğazımı sıkıyordu.

Ciğerlerim yandı. Daha önce hiç bilmediğim bir ateş. Bir parçam adamlarıma seslendi. Onları sevdiğimi bilmelerini istiyordum. Ve sonra o ateş beni bütünüyle yuttu.

Şimdilik son... Leighton'ın hikâyesi *Küllerin Kaderinde*' sona eriyor.

AYRICA TESSA HALE TARAFINDAN

Değişen Kader Serisi

Kader Vizyonları: Değişen Ön Romanı Kader Kaderin

Kıvılcımı

Yıldızların İşareti

Kader Bağı

Kingwood Akademisi Kraliyet Ailesi

Kayıp Elemental Son

Aether

Quintessence Kraliçesi

Kale Akademisi'Gölgeler Mirası

Doğaüstü Hayvanları Sırlar

Çapası

Küllerin Kaderi

Tüm Tessa Hale kitapları hakkında güncel bilgi için lütfen tessahale.com adresini ziyaret edin.

OceanofPDF.com

TESSA İLE BAĞLANTI KURUN

Tessa'yı internette çeşitli yerlerde bulabilirsiniz. Bunlar onun favorileri...

[Web Sitesi](#)

[Bülten](#)

[Facebook](#)

[Sayfası](#)

[Facebook Okuyucu](#)

[Grubu](#) [Instagram](#)

[TikTok](#)

[Goodreads](#)

[BookBub](#)

[Amazon](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

TESSA HALE HAKKINDA

Sihirli aşk hikayelerinin yazarı, genellikle birden fazla aşk ilgisi olan. Sürekli hayalperest.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.